ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ετος 10ον

Αρ. 498

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Εἴμεθα ἀποθήκη μόνον Μεταξωτῶν καὶ τὸ συμφέρον μας ἀπαιτεῖ, τὰ πωλούμενα παρ' ἡμῶν μεταξωτὰ νὰ εἶνε συλλογὴ παντὸς ἐκλεκτοῦ καὶ μοντέρνου ποὺ παράγει ἡ Ἑλληνικὴ Μεταξουργία.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἑρμοῦ 3. Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 22-529

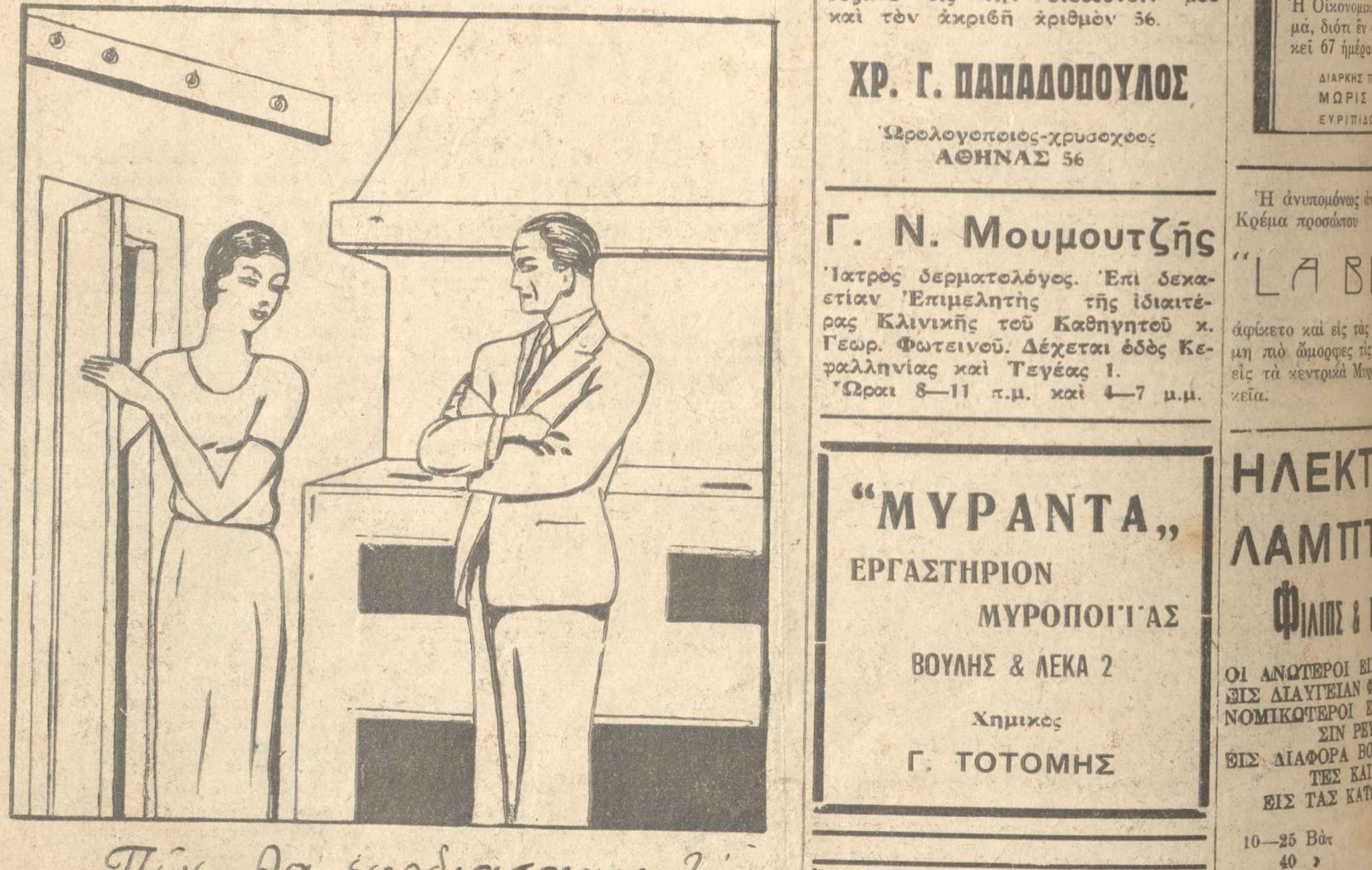

—Πῶς θα ἐφοδιασουμε τώρα τὴν καινούργια μας κουζίνα, γυναίκα;
—Ἁπλούσtατα: θά πᾶς στοῦ ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιτέλους 39) καί θά πάρης ἀπό 'κεῖ ὅλα τὰ χρειώδη τῆς κουζίνας μας...

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης ἔλαβον αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερμανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων

ARTI

ΑΓΟΡΑΖΩ!!
ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ
ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ
ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

πάσης ἀξίας, παντὸς εἴδους ὡρολόγια, παλαιὰ ἀσήμια, παντὸς εἴδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ Φοῖνιξ (καὶ χάρτινα) παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀκέραια), παντὸς εἴδους παλαιὰ κεχριμπάρια, παντὸς εἴδους φιλντισένια ἀντικείμενα, μὲ ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων.

Ὅστις μᾶς πωλήσει τὸ χρυσοῦν του ὡρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικέλινη κάσα.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας, πρωτοῦ μὲ ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

Ἐπειδὴ πολλοὶ συνάδελφοι ἐκμεταλεύονται τ' ὄνομά μου, προσέξατε εἰς τὴν διεύθυνσίν μου καὶ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὡρολογοποιὸς-χρυσοχόος
ΑΘΗΝΑΣ 56

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἰατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1.
Ὧραι 8—11 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ.

"ΜΥΡΑΝΤΑ,,
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΪΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2
Χημικὸς
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶνε νὰ βάφετε μόναι Σας τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν τὰ παληὰ φορέματα καινούργια καὶ μοδέρνα. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Χρῆσις ἁπλουστάτη. Ὁδηγίαι Ἑλληνιστί. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐτιμήθησαν μὲ τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέσεως. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ φαρμακεῖα.

ΚΑΤΑ ΤΡΕΙΣ
ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ
Ἐὰν παρ' ὅλας
σας δὲν γίνουν
δοκιμάσατε δὶς
ἑκατοστόμετρον
ἐπὶ ξηρᾶς ψήκτρας
τριῶν ἡμερῶν
τρεῖς ἀποχρώσεις
Η ΚΟΛΥΝΟΣ
στόμα, δυναμώνει
καίνει τὴν ἀνα
στὰ λευκὰ τὰ
βλάπτη, τὸ
KOLYN
Ἡ Οἰκονομικωτέρα
μά, διότι ἐν
κεῖ 67 ἡμέρας.
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑ
ΜΩΡΙΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

Ἡ ἀνυπομόνως
Κρέμα προσώπου
"LA BEL
ἀφίχετο καὶ εἰς τὰς
μη πιὸ ἄμορφες τὶς
εἰς τὰ κεντρικὰ
κεῖα.

ΗΛΕΚΤΡΙ
ΛΑΜΠΤΗ
Φίλιπς &
ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ
ΣΙΝ ΡΕΥΜΑ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ
ΤΕΣ ΚΑΙ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΟ
10—25 Βάτ
40 »
60 »
75 »
100 »
150 »
200 »
ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ,
ΛΑΙΡ. ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ,
ΜΑΤ Κ.Τ.Λ.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦ
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝ
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ
Ἅπαντα τὰ ἠλεκτρικὰ
ναστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶνε
Ε. ΑΡΓΥΡ
ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝ
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛ

Ἀγκάλιασέ με, Μαρία μου!... Εἶμαι δικός σου...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΑΣΕΡ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΠΡΟΥ

Μέσα ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ καταπακτὴ ἔπεφτε ἀνυπόφορη ζέστη στὴν καμπίνα τοῦ καραβιοῦ, ποὺ ἦταν ἀραγμένο τρεῖς μέρες τώρα σ' ἕνα φυσικὸ λιμάνι στὰ περίχωρα τῆς Καϋένης. Ἕνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα, μισόγυμνοι καὶ οἱ δυό, καθόντουσαν μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι, μὲ βλέμμα θολό, ἀποναρκωμένοι καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ τὴ ζέστη. Κάθε τόσο, ὁ ἄντρας κύτταζε τὴ σκάλα ποὺ κρεμόταν ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς καὶ ποὺ ἔβγαζε στὸ κατάστρωμα. Φαινότανε σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀνέβη ἀπάνω, ν' ἀναπνεύση καθαρὸ ἀέρα. Δίσταζε ὅμως νὰ πραγματοποιήση αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν του, γιατὶ ἤξερε ὅτι μόλις ἔβγαινε στὸ κατάστρωμα, ὁ φλογερὸς μεσημεριάτικος ἥλιος θὰ τὸν χτυποῦσε κατακέφαλα.

Ὁ ἄντρας αὐτὸς λεγόταν Φερνάντο καὶ ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ μικροῦ καραβιοῦ, ποὺ εἶχε γιὰ πλήρωμα μονάχα ἕνα μαῦρο λοστρόμο, τὸν Πάκο. Ὁ μαῦρος αὐτὸς ἦταν τότε ξαπλωμένος στὸ κατάστρωμα —χωρὶς νὰ τὸν πειράζη διόλου ἡ ζέστη — καὶ ἔλεγε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἕνα νοσταλγικὸ τραγοῦδι τῆς πατρίδας του.

Ἡ γυναῖκα ποὺ καθότανε κοντὰ στὸν Φερνάντο, μιὰ γυναῖκα νέα καὶ ὡραία, μὲ κάτασπρη ἐπιδερμίδα, λεγότανε Μαρία. Ἦταν φανερὸ ὅτι ἡ ζέστη τὴν πείραζε περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν Φερνάντο... Βογγοῦσε ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορη θερμότητα ποὺ ἔκανε τὸ μισόγυμνο σῶμα της νὰ λαμποκοπᾶ ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα.

—Δὲν μοῦ λές, ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Φερνάντο, εἶσαι ἀκόμα ἀποφασισμένη νὰ βοηθήσης τὸ φίλο σου νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὰ κάτεργα τῆς Καϋένης;

—Ναί, Φερνάντο, ἀποκρίθηκε ἐκείνη μὲ σιγανὴ φωνή. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Ντεντὲς ἔκανε ἕνα φόνο ἐξ αἰτίας μου καὶ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμά, μοναδική μου σκέψι εἶνε πῶς νὰ τὸν βοηθήσω νὰ δραπετεύση ἀπὸ τὰ σίδερα...

—Τὸν ἀγαπᾶς, λοιπόν, τόσο πολύ;

—Περισσότερο καὶ ἀπὸ τὴ ζωή μου...

— Τότε, γιατὶ ἔγινες δική μου;

—Γιατὶ εἶχες ἕνα καράβι καὶ σκέφτηκα ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ μὲ βοηθήσης γιὰ νὰ γλυτώσω τὸ φίλο μου, ψιθύρισε ἡ Μαρία μὲ μελαγχολικὴ φωνή. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε αὐτό...

—Καὶ ὅταν θὰ ἐλευθερώσης τὸ φίλο σου, θὰ μὲ ξεχάσης βέβαια ἐμένα, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ὄχι, Φερνάντο, θὰ σὲ θυμᾶμαι πάντοτε μὲ στοργὴ κι' εὐγνωμοσύνη...

Ὁ Φερνάντο κούνησε τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος ποὺ σήμαινε ὅτι δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ τὴν ψυχολογία τῆς γυναίκας... Ἡ ἀλήθεια ὡστόσο εἶνε ὅτι ἡ Μαρία τὸν εἶχε σκλαβώσει τόσο μὲ τὴν ὡμορφιά της, ὥστε δέχτηκε νὰ κάνη τὸ επικίνδυνο αὐτὸ ταξεῖδι, γιὰ νὰ βοηθήση τὴν ἀγαπημένη του νὰ σώση τὸ φίλο της... Ὁ Φερνάντο δὲν ἤξερε τὸν Ντεντέ. Μὰ ἔννοιωθε γι' αὐτὸν μῖσος, ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε τόσο ἡ Μαρία.

Ἡ ζέστη ἦταν ἀνυπόφορη μὲς στὴν καμπίνα...

Ἡ Μαρία, κουρασμένη ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ εἶπε, πῆγε καὶ ξάπλωσε στὸ κρεββάτι, ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ Φερνάντο τὴν ἀκολούθησε μηχανικά. Ἔπεσε καὶ αὐτὸς δίπλα της, καὶ ἄρχισε νὰ κάνη ἀέρα μ' ἕνα κομμάτι χαρτόνι, ξεφυσῶντας μὲ θόρυβο.

* * *

Ὁ Πάκο, ὁ μαῦρος λοστρόμος, σταμάτησε ξαφνικὰ τὸ τραγοῦδι του. Τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε θόρυβο κουπιῶν. Πρὶν ὅμως προφτάσει νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του, ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει στὸ καράβι μὲ μιὰ βάρκα, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ ὁ Πάκο, πήδησε στὸ κατάστρωμα καὶ προχώρησε μὲ ἀσταθῆ βήματα.

Μόλις τὸν εἶδε ὁ Πάκο, ἔβγαλε ἕνα οὔρλιασμα τρόμου κι' ἔκανε νὰ πάρη ἕνα σιδερένιο λοστὸ ποὺ βρισκότανε δίπλα του. Μὰ ὁ ἄλλος, πρόφτασε κι' ἅρπαξε τὸ μαῦρο ἀπὸ τὴ μέση. Τὸν σήκωσε ψηλά, χωρὶς τὴν παραμικρὴ προσπάθεια, καὶ τὸν πέταξε στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμή, φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης ἡ ὀδοντωτὴ ράχι ἑνὸς καρχαρία. Ἕνα πνιγμένο ξεφωνητὸ ἀκούστηκε, καὶ ἡ θάλασσα βάφηκε κόκκινη...

Ὁ Φερνάντο ἄκουσε τὶς φωνὲς καὶ ἀνασηκώθηκε ἀνήσυχος στὸ κρεββάτι.

—Τί συμβαίνει, Πάκο; φώναξε.

Καμμιὰ ἀπάντησι. Ὁ Φερνάντο πήδησε τότε ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε στὴ σκάλα. Μὰ ὅταν ἔφτασε κεῖ κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ ἀπάνω, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ καταπακτή, ἔννοιωσε τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καὶ ξαναγύρισε στὸ βάθος τῆς καμπίνας. Ἕνα μεγάλο περίστροφο ἦταν κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα καρφί. Τὸ ἅρπαξε μὲ ἀπότομη κίνησι καὶ ἄνοιξε τὴν ἀσφάλειά του... Τὴν ἴδια στιγμή, δυὸ πόδια παρουσιάστηκαν στὸ πάνω μέρος τῆς σκάλας, μέσα σ' ἕνα ξεσχισμένο καὶ λασπωμένο παντελόνι. Καὶ τὸ σῶμα ἐκείνου ποὺ κατέβαινε τὴ σκάλα, ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ἄνοιγμα τῆς καταπακτῆς. Ἡ καμπίνα σκοτείνιασε σχεδόν. Ἡ Μαρία, μαζεμένη στὴ γωνιὰ τοῦ κρεββατιοῦ, προσπαθοῦσε νὰ μαντέψη τί συνέβαινε.

Ὁ Φερνάντο ξαναπλησίασε στὴ σκάλα. Καὶ ἡ Μαρία εἶδε τὸ φίλο της νὰ ὀπισθοχωρῆ καὶ πάλι, μπήγοντας μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ τρόμου. Συγχρόνως, ὁ ἐπισκέπτης κατέβηκε μερικὰ ἀκόμα σκαλιά. Ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὸν Φερνάντο καὶ ὕστερα γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὴ Μαρία, ἡ ὁποία, καταλαβαίνοντας ἐπὶ τέλους ποιὸς ἦταν ὁ ἄγνωστος, οὔρλιασε ἀπὸ τὸ φόβο της. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος δὲν εἶχε πρόσωπο. Κάτω ἀπὸ τὸ ψάθινο μισοφαγωμένο καπέλ-

λο του, φαινότανε μονάχα μιὰ ματωμένη πληγή, ἀπ' τὴν ὁποία ἔσταζε ἔμπυο.

—Φεύγα ἀπὸ δῶ, λεπρέ! φώναξε ὁ Φερνάντο. Φεύγα, λεπρέ!

Ὁ λεπρὸς ἔκανε πῶς δὲν ἄκουσε. Κατέβηκε δυὸ ἀκόμα σκαλιά. Τὸ φῶς τῆς μέρας ξαναμπῆκε στὴν καμπίνα ἀπὸ τὴν καταπακτή. Ἔκανε ἀνυπόφορη ζέστη ἐκεῖ μέσα, μὰ ἡ Μαρία εἶχε παγώσει ἀπὸ τὸ φόβο της... Τέλος, ὁ λεπρὸς ἔφτασε κάτω, κυττάζοντας μιὰ τὸ Φερνάντο καὶ μιὰ τὴ Μαρία.

—Πίσω, λεπρέ! οὔρλιασε ὁ Φερνάντο, νοιώθοντας τὸ μυαλό του νὰ σαλεύη ἀπὸ τρόμο. Πίσω, εἰδεμὴ πυροβολῶ!

Ὁ λεπρός, ὅμως, χωρὶς νὰ φοβηθῆ, ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε στὴν καμπίνα. Ὅταν διελύθη ὁ καπνός, ὁ Φερνάντο καὶ ἡ Μαρία εἶδαν τὸ λεπρὸ ξαπλωμένο ἀκίνητο καταγῆς. Τὸ καπέλλο του εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὸ κρανίο του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ πληγὲς καὶ στοὺς κροτάφους του φαινότανε πηγμένο αἷμα... Ὁ Φερνάντο ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔσταζε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Πλησίασε τὸ λεπρὸ κι' ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του. Μὰ τότε ὁ λεπρός, ὁ ὁποῖος εἶχε προσποιηθῆ ὅτι χτυπήθηκε, σήκωσε τὸ πόδι του, τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιὰ στὸ στομάχι καὶ τὸν ξάπλωσε ἀναίσθητο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς καμπίνας. Ὕστερα σηκώθηκε ὄρθιος, πῆρε ἀπὸ καταγῆς ἕνα σχοινὶ καὶ ἔδεσε σφιχτὰ τὸ λιπόθυμο Φερνάντο, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος.

Ὁ λεπρὸς δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα λέξι ἀπὸ τὸ στόμα του. Λαχάνιαζε ἀπὸ τὴ βιάσι του. Οἱ ἐπίδεσμοι τῶν χεριῶν του τὸν ἐνοχλούσανε. Δυνατὰ γουργουρητὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ λαιμό του. Κάθε τόσο, ἔφτυνε χάμω μὲ δύναμι... Ὅταν ἔδεσε καλὰ τὸ Φερνάντο, πῆρε ἀπὸ τὸ τραπέζι τὸ μπουκάλι τὸ ροῦμι, γέμισε ἕνα ποτῆρι κι' ἔκανε νόημα τῆς Μαρίας νὰ πιῆ. Κάτω ἀπὸ τὸ κόκκινο μέτωπό του δὲν φαινόντουσαν μάτια. Ὡστόσο ἔννοιωθε κανεὶς τὸ βλέμμα του, κοφτερὸ σὰν λεπίδι... Ἡ Μαρία ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητη, σὰν ὑπνωτισμένη, χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τίποτ' ἄλλο παρὰ ἕνα ἀνυπόφορο κρύο, ποὺ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ σταματᾶ καὶ τὰ δόντια της νὰ χτυποῦν μὲ δύναμι.

Δυὸ πόδια παρουσιάστηκαν στὸ πάνω μέρος τῆς σκάλας!....

Ὁ λεπρός, βλέποντας ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἤθελε νὰ πιῆ, ἀνασήκωσε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του, καὶ ἔπιε αὐτὸς ἀπὸ τὸ μπουκάλι... Ὕστερα, ἄρχισε καὶ πάλι νὰ φτύνη. Στὸ μεταξὺ ὁ Φερνάντο συνῆλθε. Ἕνας ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη του. Ὁ λεπρὸς γέμισε τότε ἕνα ἄλλο ποτῆρι καὶ τὸ πλησίασε στὰ χείλη τοῦ Φερνάντο, ὁ ὁποῖος ὅμως γύρισε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι του, μὲ ἀπερίγραπτη ἀηδία. Ἡ κίνησι αὐτὴ ἐξώργισε τὸ λεπρὸ — καὶ ἔσπασε τὸ ποτῆρι στὸ πρόσωπο τοῦ αἰχμαλώτου του. Τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχῃ... Ὁ λεπρὸς πλησίασε πιὸ κοντὰ στὸ Φερνάντο κι' ἔφτυσε πάνω στὶς πληγὲς ποὺ ἄνοιξαν τὰ γυαλιά... Ὁ Φερνάντο σπάραζε ἀπὸ τὴν ἀγωνία, προσπαθῶντας τοῦ κάκου νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του. Ἡ ἀπελπισία του διεσκέδαζε ἐξαιρετικὰ τὸ λεπρό. Ἕνα βραχνὸ γέλιο ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σάπιο λάρυγγά του.

—Πάκο! Πάκο! οὔρλιασε ὁ Φερνάντο. Ποῦ εἶσαι, καταραμένε μαῦρε. Ἔλα νὰ μὲ σώσῃς!....

Ἕνα μουγκρητὸ ἄγριας χαρᾶς βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ λεπροῦ. Τράβηξε ἕνα μαχαῖρι ἀπὸ τὴ μέση του καὶ χάραξε ἐλαφρὲς πληγὲς στὸ στῆθος, τὴν κοιλιὰ καὶ στὸ μηρὸ τοῦ αἰχμαλώτου του, χοροπηδῶντας ἀπὸ τὴν ἡδονὴ ποὺ αἰσθανότανε. Ὕστερα ἔπεσε πάνω στὸ Φερνάντο, ποὺ οὔρλιαζε σὰν λύκος, καὶ ἄρχισε νὰ τρίβη τὶς φρικτὲς πληγὲς τοῦ σώματός του πάνω στὶς αἱματωμένες χαραματιὲς ποὺ ἄνοιξε στὸ κορμί του μὲ τὸ μαχαῖρι. Ὁ Φερνάντο ἄφησε ἕνα τελευταῖο ξεφωνητό, ποὺ φαινότανε σὰν νὰ μὴ ἔβγαινε ἀπὸ χείλη ἀνθρώπου, καὶ λιγοθύμησε γιὰ δεύτερη φορά.

Στὸ μεταξύ, ἡ Μαρία στεκόταν ἀκίνητη, μαρμαρωμένη. Δὲν εἶχε πειὰ συναίσθησι τί συνέβαινε τριγύρω της. Εἶδε τὸ λεπρὸ νὰ τὴν πλησιάζη, χωρὶς νάχη τὴ δύναμι νὰ κάνη τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ τὸν σπρώξῃ πέρα. Εἶδε τ' ἄσαρκα, τὰ πληγιασμένα χέρια του ν' ἁπλώνωνται ἐπάνω της. Εἶδε, μὲ μοιρολατρικὴ ἀπάθεια, τὸ λεπρὸ νὰ πλησιάζῃ τὸ φαγωμένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια πρόσωπό του κοντὰ στὸ δικό της, ἔννοιωσε τὴ δυσώδη ἀναπνοή του ν' ἀγγίζῃ τὴ μύτη της, τὸ στόμα της καὶ ἄκουσε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ποὺ φαινότανε σὰν νἄρχεται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο, νὰ τῆς ψιθυρίζῃ:

—Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις, ἀγάπη μου; Ἄλλαξα, λοιπόν, τόσο πολύ; Εἶμαι ὁ Ντεντές σου, ὁ παληός σου φίλος!... Ἀγκάλιασέ με, Μαρία μου! Εἶμαι δικός σου!...

Τί φρίκη! Ἡ Μαρία ἔννοιωσε τὰ σάπια χείλη καὶ τὰ φαγωμένα δόντια τοῦ λεπροῦ νὰ κολλᾶνε μὲ μανία στὸ παγωμένο της στόμα. .. ..

* * *

Ὅταν ὁ Φερνάντο συνῆλθε καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του, εἶδε πῶς βρισκότανε ξαπλωμένος στὸ κατάστρωμα τοῦ καραβιοῦ του. Εἶχε νυχτώσει στὸ μεταξ φεγγάρι ἔρριχνε τὴν παγερή του λάμψι στὴν ἀπέραντη ἐρημιὰ τῆς λασσας. Μέσα στο ἀσημένιο αὐτὸ φῶς, καὶ ἡ παραμικρὲς λεπτομέρ τοῦ καραβιοῦ ἔπαιρναν φαντασμαγορικὴ ὄψι.

Ὁ Φερνάντο ἔκανε νὰ σηκωθῆ, μὰ τὸ κεφάλι του, βαρὺ σὰν μολ ξανάπεσε μὲ κρότο στὸ κατάστρωμα... Ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς κε ἀπὸ τὰ στήθη του... Σὲ λίγο, γυρνῶντας τὸ πρόσωπό του, εἶδε λεπρὸ νὰ κάθεται παραπέρα, σταυροπόδι, κοντὰ στὴ μισόγυμνη Μαρία. Καὶ τότε τὰ ξαναθυμήθηκε ὅλα... Ἔκανε καὶ πάλι νὰ θῆ, τρελλὸς ἀπὸ τὸ θυμό του, μὰ τὸ κεφάλι του ξανάπεσε στὸ στρωμα... Ἔννοιωθε δυνατοὺς πόνους σ' ὅλο του τὸ σῶμα.

—Ἡσύχασε, ἡσύχασε! τοῦ εἶπε τότε ὁ λεπρός.

Καὶ ἡ φωνή του δὲν ἦταν πειὰ βραχνή. Ἦταν ἁπαλή, στοργική. Μιὰ παράξενη μελαγχολία ὑπῆρχε στὴ φωνή του.

—Τί ὡραία νύχτα! ψιθύρισε σὲ λίγο ὁ Ντεντές! Τί ὡραία βραδειά! Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα τόσο τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, πόψε!....

Βαθειὰ σιωπὴ ἀκολούθησε. Τὸ καράβι λικνιζόταν ἀνάλαφρα στὰ κύματα. Ἡ σελήνη σκόρπιζε μιὰ μυστηριακὴ γαλήνη.

— Λυπᾶμαι γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς συνέχισε ὁ λεπρός. Δὲν εἶμαι κακὸς κατὰ βάθος.... Λυπήθηκα ἄλλοτε τὸν ποὺ σκότωσα, ἐξ αἰτίας σου, Μαρία... καὶ κεῖνο τὸν δυστυχισμένο τὸ μαῦρο... μοῦ ρίχτηκε... Ἡ ἀλήθεια τώρα εἶνε ποιος μείνει ἐκεῖ κάτω, στὰ κάτεργα, ται κακὸς καὶ μοχθηρός, χωρὶς νὰ τὸ θέλ

Καί, μέσα στὴ φεγγαρόλουστη νύχτα λεπρὸς ἄρχισε νὰ ἐξιστορῇ μὲ τρεμάμενη νὴ τὴ βασανισμένη ζωὴ ποὺ περνοῦν οἱ κατάδικοι ἐκεῖ κάτω, στὸ νησὶ στὸ τοὺς μεταφέρουν ἀπὸ τὴν Καϋένη...

Ἀνιστόρησε μὲ λόγια βγαλμένα ἀπὸ καρδιά του, τὴ ζωὴ τῶν λεπρῶν μέσα πόγεια, σὲ τάφρους, μέσα στ' ἀτέλειωτο τύριο ποὺ τοὺς ἐπιβάλουν οἱ φύλακες. γραψε τὸ σπαραγμὸ τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὅλους τοὺς πόθους καὶ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες ρὶς νὰ εἶνε οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι... Εἶπε πῶς μέρα μπῆκε σὲ μιὰ βάρκα καὶ ἀνοίχτηκε πέλαγος, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ τραβᾶ, ὥς μοῖρα τὸν ἔρριξε μπρὸς στὸ καράβι τους.

Ὁ Φερνάντο ἔκλεισε τὰ μάτια του, σὰν δί, ποὺ ἀκούει ἕνα ἀπίστευτο παραμύθι. Μὰ ἡ Μαρία φαινότανε σὰν ἀποκοιμισμένη... νια λαχτάρησε νὰ σφίξη τὸν Ντεντὲ στὴν καλιά της, μὰ τώρα τὸν ἔβλεπε σὰν ξένο. ὁ Ντεντὲς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀφηγεῖται ὄνειρα ζοῦν οἱ λεπροὶ καὶ πῶς τοὺς ρίχνουν ἕνα λάκκο, γεμᾶτο ἀσβέστη, ὅταν παραδόσ καὶ τὴν τελευταία τους, λαχανιασμένη στὸ χάρο.

Ὁ λεπρὸς σώπασε λίγο.

—Νὰ πῶς κατήντησα! συνεπλήρωσε γο, ρίχνοντας ἕνα βλέμμα στὸ πληγωμ σῶμα του.

—Ἔτσι θὰ γίνω καὶ γώ! ψιθύρισε τότε Μαρία, χωρὶς ν' ἀνοίξη τὰ μάτια της.

—Καὶ γώ! εἶπε καὶ ὁ Φερνάντο.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπαν, χωρὶς πόνο ἀπελπισία, σὰν νὰ τὸ εἶχαν πάρει καὶ οἱ ἀπόφασι ὅτι θὰ γινόντουσαν μιὰ μέρα ροὶ σὰν τὸν Ντεντέ. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ἔννοιωθαν μιὰ ἀπέραντη ἐγκαρτέρησι στὸ κρὸ πεπρωμένο τους. Εἶχαν τσακιστῆ καὶ οἱ δυὸ μέσα σὲ λίγες ὧρες. Εἶχαν κόψει κάθε δεσμὸ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅλα τοὺς σαν ἀδιάφορα. Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἤθελαν, ἦταν νὰ πέσουν σ' ἕνα ἀτέλειωτο ὕπνο...

—Τί ὡραία φεγγαροβραδειά! ψιθύρισε ὁ λεπρός. Ὤ! ἄς ἦταν μὴ τέλειωνε ποτὲ αὐτὴ ἡ νύχτα!...

Σὲ λίγο, ἡ Μαρία καὶ ὁ Φερνάντο ἄκουσαν ἕνα παφλασμό. τὰ μάτια τους καὶ εἶδαν πῶς ὁ Ντεντὲς δὲν βρισκότανε πειὰ στὸ τάστρωμα.

—Πήδησε στὴ θάλασσα! εἶπε ἡ Μαρία. Θὰ τὸν ἔχουν φάει οἱ καρχαρίες...

Ὁ Φερνάντο δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ Μαρία σηκώθηκε, τὸν πλησίασε, τὸν ἔλυσε, καὶ τὸν βοήθησε νὰ σταθῆ καὶ αὐτὸς ὄρθιος στὰ πόδια Τὰ αἵματα ἀπὸ τὶς πληγὲς ποὺ ἄνοιξε ὁ λεπρὸς μὲ τὸ ποτῆρι καὶ τὸ μαχαῖρι του, εἶχαν πήξει στὸ πρόσωπό του καὶ στὰ διάφορα τοῦ σώματός του. Ὡστόσο, μέσ' στὶς ἐλαφρὲς αὐτὲς πληγές, φοροῦσε ἤδη τὸ δηλητήριο τῆς λέπρας, πως καὶ σ' ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς ας, ἡ ὁποία εἶχε δεχθῆ τὰ ἐρωτικὰ λιάσματα τοῦ Ντεντέ.

—Τί θὰ κάνουμε τώρα; ρώτησε ὁ νάντο τὴ Μαρία. Θέλεις νὰ περιμένουμε γίνουμε καὶ μεῖς, ὅπως ὁ παληός σου

Ἡ Μαρία κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

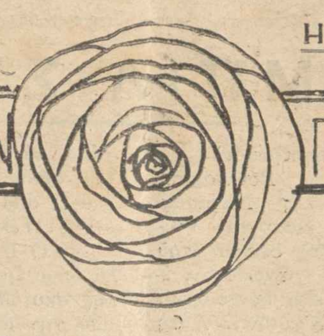

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Ἀπὸ τὶς ὀλίγιστες κυρίες ποὺ κερδίζουν ἀπὸ κοντά. Γιατὶ συνήθως αἱ θαυμαστικαὶ κρίσεις διὰ τὶς περισσότερες Ἀθηναῖες εἶνε ζήτημα ἀποστάσεως. Ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀπεικονισθῆ ἡ ἐξυπνάδα στὴ φυσιογνωμία, ὡρισμένως θὰ ἦτο τῆς ὑπερεκλεκτῆς Ἀθηναίας Δεσποίνης. Τόσον εἶνε εὐκίνητη, ἐκφραστική, φωσφορίζουσα ἡ φυσιογνωμία της. Ὡς ἐμφάνισις καὶ κομψότης θὰ ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ τῆς ἀποδοθῆ ἡ ἰδιότης τῆς Γιαγιᾶς, ἐφ' ὅσον θ' ἀπέδιδε μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα τὸν ρόλον τῆς ἐγγονῆς. Ἡ ὁμιλία της βαθυστόχαστη, ἤρεμη, τονισμένη σ' εὐχάριστο τέμπρο, εἶνε λίαν συγκρατητική. Ἀνήκει σὲ ἀρχοντικὴ οἰκογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ αὐτὸ ἀναγνωρίζεται ἀμέσως στὴν ἠρεμία ὕφους, στὸ ἀσφαλὲς «χιοῦμορ» καὶ στὸν ἀβίαστο καθωσπρεπισμό. Δέχεται εἰς τὸ ὡραῖον μέγαρόν της μὲ θαυμαστὴν ἀφέλειαν καὶ συμπαθητικότητα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ὡραία χορευτικὴ βραδειὰ εἰς τὸ «Σέσιλ» τὴν Τρίτη ὑπὲρ τοῦ Ἀθλητικοῦ Ὁμίλου Κηφισιᾶς. Ὅλαι αἱ κοσμικαὶ Ἀθῆναι καὶ παραθερίζουσαι στὴν Κηφισιὰ παρίσταντο.

—Ἅμιλλα τουαλεττῶν καὶ σιλουέττες σβέλτες καὶ χαριτωμένες, μεταξὺ τῶν ὁποίων κομψότεραι ἡ κ. Μπαλῆ, ἐξ Ἀλεξανδρείας, μὲ τουαλέττα μαύρη καὶ βέστα βελουδένια, καὶ ἡ δὶς Λολῶ Μιχαλοπούλου, ἐπίσης πολὺ «σὶκ» ἐμφάνισις μὲ μαύρη καὶ ἄσπρη «μπροσσὲ» τουαλέττα.

—Ὁ ἀνωτέρω χορὸς ἦτο ὁ ζωηρότερος χορός. Εἰς αὐτὸ συνετέλεσαν αἱ χορευτικαὶ «ἀττραξιὸν» τὶς ὁποῖες διωργάνωσε μὲ πολὺ γοῦστο ἡ ἐπιτροπή.

—Ὁ χορευτικὸς διαγωνισμὸς ρουλέττας μὲ καρέκλες ἦτο ἀπὸ τοὺς ζωηρότερους καὶ ἐπανελήφθη τρίς. Ἐπίσης ὁ χορὸς μὲ τὰ μπαλόνια. Νικητὴς εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ἀνεδείχθη ὁ νεαρὸς κ. Ἰωάννης Ηεσμαζόγλου μετὰ τῆς δίδος Λεβίδου.

—Εἰς τὸν χορὸν ἀντοχῆς βάλς, ὁ ὁποῖος παρετάθη, χάρις εἰς τὴν ἐπιδεξιότητα ὅλων τῶν χορευτῶν, ἀνεδείχθησαν νικηταὶ ἡ χαριτωμένη δὶς Τὶρκ μετὰ τοῦ κ. Χρήστου Ζαλοκώστα, τὸ ζεῦγος τῶν ἀδελφῶν Ἀναστασιάδη καὶ ἡ δὶς Χατζηκυριάκου μετὰ τοῦ κ. Γιαννικώστα.

—Πολλὲς κομψὲς ἐμφανίσεις, μεταξὺ τῶν ὁποίων κομψοτέρα ἡ κ. Ι. Θεοτόκη μὲ μαύρη τουαλέττα.

— Ἕνα γκροὺπ ἀπὸ διακοσμητικὲς κυρίες: Μαλαμίδη φέρουσα, ὅπως πάντοτε, τουαλέττα τόν-πλὺζ-οῦλτρα σὶκ μπλὲ-τυρκουὰζ καὶ μαύρη, ἡ κ. Εἰρ. Καλλιγᾶ ἐμπριμὲ σὲ τόνους ὀράνζ, ἡ κ. Σωτηριάδη ἄσπρη καὶ ρὸζ τουαλέττα, ἡ κ. Γ. Μελᾶ κίτρινη.

—Ἐνδιαφέρων τύπος ἡ βαρώνη Μάρτερερ μὲ τουαλέττα μὼβ-πανσέ.

— Θαῦμα γοητευτικῆς ὠμορφιᾶς ἡ κ. Ἔλλη Ζαλοκώστα, φέρουσα τουαλέττα καλλίγραμμον μπλὲ-ναττιὲ μὲ μπὲζ ζώνη, ποὺ κατέληγε σὲ μακρυὲς ἄκρες.

—Ἕνας τύπος ἱκανοποιητικῆς καὶ θελκτικῆς ὀμορφιᾶς ἡ δὶς Νιγκές

— Ὁ θαυμασμὸς — προκειμένου διὰ τὴν νεολαία — διεμοιράζετο μεταξὺ τῆς δίδος Κουμαντάρου, ὠμορφιὰ—παστὲλ—ἡ ὁποία ἐφοροῦσε καὶ χαριτωμένη τουαλέττα μπλὲ-σιέλ, καὶ τῆς δίδος Ζαννὲτ Παπαλουκᾶ, ὡραιοτάτη μὲ πράσινη τουαλέττα.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

της. Ὁ Φερνάντο τῆς ἔρριξε μιὰ βαθειὰ ματιὰ καί, ὕστερα, χωρὶς νὰ καλοσκεφτῆ τί κάνει, τῆς ἔδωσε μιὰ στοὺς ὤμους καὶ τὴν πέταξε στὴ θάλασσα... Ἡ ὑγρὴ ἐπιφάνεια ἀναταράχτηκε, σχηματίζοντας μεγάλους κύκλους. Καὶ ὅταν ἡ θάλασσα ξαναπῆρε τὴ γαλήνια ὄψι της, ὁ Φερνάντο, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ξεκολλήσει ἀπὸ πάνω της τὰ βλέμματά του, ἀναστέναξε βαθειά, κι' ἔπεσε καὶ αὐτὸς μὲ τὸ κεφάλι στὴ θάλασσα, στὴν ἀτάραχη καὶ ἀδιάφορη θάλασσα, ποὺ δέχτηκε κεῖνο τὸ βράδυ τέσσερες ἀνθρώπους...

Καὶ τὸ καράβι, τὸ τραγικὸ καράβι, ἀρμένιζε τώρα, μόνο κι' ἔρημο, στὸ φεγγαρολουσμένο πέλαγος!!!

ΖΑΝ ΛΑΣΕΡ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ

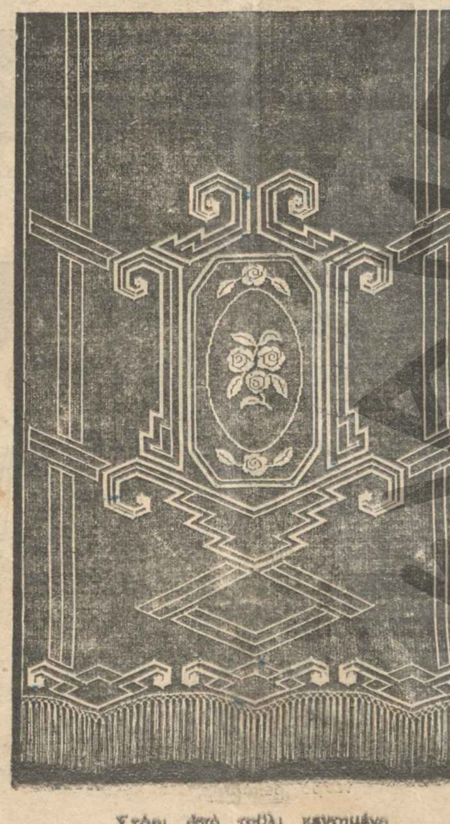

Στόρι ἀπὸ τοῦλι κεντημένο

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μίαν Ἀτθίδα, Δημητσάναν. — Νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν κρέμα μὲ τὸ ἐλαιόλαδο, τὴν συνταγὴ τῆς ὁποίας θὰ βρῆτε σὲ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Ὅσο γιὰ πούδρα σᾶς συνιστῶ τὴν ἑξῆς:

Amidon de riz	800 gr.
Talc	490 »
Carbonate de magnésie	20 »
Allabre	1500 »
Essence de pergamote	12 »

Τὸ ἀγγουρόνερο γίνεται ὡς ἑξῆς:

Παίρνετε ὥριμα ζουμερὰ ἀγγούρια, τὰ καθαρίζετε, τὰ κόβετε σὲ πολὺ μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ βάζετε νὰ στραγγίσουν σὲ μπαὶν-μαρί. Κατόπιν περνᾶτε τὸν χυμὸ ποὺ θὰ ἔχῃ κατασταλάξει, ἀπὸ καθαρὸ ἄσπρο τουλουπάνι καὶ προσθέτετε μερικὲς σταγόνες βενζόη καὶ λίγο ἀνθόνερο. Νὰ μεταχειρίζεστε ρουζ λιπαρὸ καὶ ὄχι ξηρό.

Μαγδαληνήν, Πειραιᾶ. — Ν' ἀρωματίζετε τ' ἀσπρόρρουχά σας μὲ τὸ ἑξῆς μῖγμα:

Essance de cédre	2,50 gr.
Esprit de vin rectifié	50 »
Esprit de roses triple	0.50 »

Φ. Ζ., Καστέλλαν. — Μεταχειρισθῆτε ἐπὶ κάμποσο καιρὸ γιὰ τὸ πρόσωπό σας τὴν ἑξῆς πομάδα:

Vaseline	30 gr.
Lanoline	10 »
Oxyde de jinc	8 »

Καὶ νὰ τρῶτε ὅσο τὸ δυνατὸν λιγώτερο κρέας καὶ ψάρι. Προτιμᾶτε τὰ χόρτα καὶ τὰ φροῦτα, τὰ ὁποῖα καθαρίζουν τὸ αἷμα καὶ τὸ δέρμα.

Μάλιστα, ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ ὠφελεῖ πολὺ ἕνα κουρασμένο πρόσωπο, καὶ μπορεῖτε νὰ τὸν μεταχειρισθῆτε κι' αὐτόν, δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἀφοῦ πρῶτα καθαρίσετε καλὰ τὸ δέρμα σας μὲ λίγο αἰθέρα.

Κόρην τῆς Ἀρκαδίας. — Γιὰ τὸ ἀγγουρόνερο, διαβάστε τὴν πρὸς τὴν φίλην «Μίαν Ἀτθίδα» ἀπάντησίν μου. Μπορεῖτε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε καὶ τὴν ἡμέρα. Δροσίζει, καθαρίζει καὶ ἁπαλαίνει τὸ δέρμα. Ἡ κρέμα, τῆς ὁποίας μοῦ σημειώνετε τὰ συστατικά, εἶνε πολὺ καλή.

Κόρην τῶν κεραυνῶν, Τρίκκαλα. — Νὰ ἀλείφετε τακτικὰ τὰ ἐξανθήματα κάθε βράδυ, μὲ τὴν ἑξῆς πομάδα:

Resorcine pulverisée	5 gr.
Oxyde de jinc	5 »
Amidon	5 »
Vaseline jaune	15 »

Καὶ ν' ἀποφεύγετε τὰ ποτά, τὸν καφέ, τὸ τσάϊ καὶ τὴν σοκολάτα.

Τὴν ἡμέρα δὲ νὰ μεταχειρίζεστε τὸ παρθενικὸν γάλα.

Ρ. Ρ. — Νὰ μεταχειριστῆτε τὴν πομάδα, τὴν ὁποίαν συνιστῶ παραπάνω στὴν φίλη «Κόρην τῶν κεραυνῶν», καὶ νὰ καθαρίζετε δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα τὴν ἐπιδερμίδα σας μ' ἕνα κομμάτι βαμβάκι βρεμμένο σὲ λίγο αἰθέρα.

Φλωρέτταν Κ... — Νὰ βουρτσίζετε τὸ στῆθος σας μὲ μιὰ μαλακὴ βούρτσα βρεμμένη στὸ ἑξῆς μῖγμα:

Eau de vie blanche	60 gr.
Eau de camomille	60 »
Alun	15 »

Καὶ νὰ κάνετε τακτικὰ σουηδικὴ γυμναστικὴ τῶν χεριῶν, ἀναπνέοντας συγχρόνως βαθειά.

Τὰ ἐξανθήματα νὰ τὰ ἀλείφετε μὲ χυμὸν δεντρολιβάνου.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η «ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ» ΤΟΥ κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς «Μ. Ε. Ἐγκυκλοπαιδείας» κ. ΗΡ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ πολλοῦ ἀναμενομένην «ΑΝΘΟΛΟΓΙΑΝ» τῆς νέας ἑλληνικῆς ποιήσεως εἰς ὀγκώδη καὶ ἐκτάκτως καλαίσθητον τόμον ἐκ 532 σελίδων ἐπὶ ἀρίστου χάρτου, μὲ ἐξώφυλλον φιλοτεχνημένον ἀπὸ τὸν κ. Φ. Κόντογλου. Ἔτος ἀφετηρίας τῆς μεγάλης αὐτῆς «Ἀνθολογίας» τίθεται τὸ 1708, καθ' ὃ ἐξεδόθησαν ἐν Βενετίᾳ, ὑπὸ τῶν τροφίμων τοῦ Φλαγγινιανοῦ Ἑλληνομουσείου τὰ περίφημα «Ἄνθη Εὐλαβείας». Ἡ ἀνθολόγησις τοῦ κολοσσιαίου εἰς ὄγκον ποιητικοῦ ὑλικοῦ 225 ἐτῶν πνευματικῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους, ἀπήτησε προφανῶς πολυετῆ, ἐξαντλητικὴν μελέτην 2400 περίπου ἐκδεδομένων ποιητικῶν ἔργων, 62 ἀνθολογιῶν καὶ 1700 περίπου περιοδικῶν, ἡμερολογίων καὶ λευκωμάτων. Ἡ περιλαμβανομένη εἰς τὴν «Ἀνθολογίαν» βιβλιογραφία, μολονότι ἀναφέρεται εἰς τὰς πηγὰς καὶ μόνον τῶν ἀνθολογηθέντων 847 ποιημάτων (19.500 στίχων) 208 ποιητῶν, πείθει περὶ τῆς ἄκρας εὐσυνειδησίας μὲ τὴν ὁποίαν ἀνελήφθη καὶ ἤχθη εἰς πέρας τὸ ἔργον.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΠΟ τὶς ἔξη ὥς τὶς ἑφτά, ὁ Ρουλταμπὶλ περίμενε ἀκόμα ἀπάντησι τῆς Νατάσας. Στὶς ἑφτὰ συλλογίστηκε νὰ κάνη τὴν τουαλέττα του γιὰ νὰ πάη στὸ δεῖπνο τοῦ Γκουνσόφσκι. Καθὼς ὅμως σηκωνόταν, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε μέσα στὸ ξενοδοχεῖο, φέρνοντας μιὰ ἐπιστολὴ γι' αὐτόν... Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἦταν ἀπὸ τὴ Νατάσα... Ὁ Ρουλταμπὶλ τὴν ἄνοιξε μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ὁ στρατηγὸς Τρεμπασὼφ καὶ ἡ μητέρα μου θὰ ἦσαν πολὺ εὐτυχεῖς, ἂν ἐρχόσαστε ἀπόψε νὰ φᾶμε μαζύ. Ὅσο γιὰ μένα, κύριε, ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσετε γιατί, ἐξ αἰτίας μου, σᾶς ἀπαγορεύθηκε ἡ εἴσοδος σ' ἕνα σπίτι στὸ ὁποῖο προσφέρατε ἀνεκτίμητες ὑπηρεσίες ποὺ δὲν θὰ τὶς ξεχάσω σ' ὅλη μου τὴ ζωή.

Νατάσα»

Ὁ ρεπόρτερ, μὲ τὴν ἐπιστολὴ στὰ χέρια, ἀπόμεινε σκεφτικός. Φαινόταν σὰν νὰ ρωτάη τὸν ἑαυτό του: «Στὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ ἡ Νατάσα μ' εὐχαριστεῖ πραγματικὰ ἢ μὲ ἀπειλεῖ;»

Καὶ δὲν ἤξερε κι' ὁ ἴδιος τί ν' ἀπαντήση στὸν ἑαυτό του. Μὰ θὰ τὸ μάθαινε σὲ λίγο, ὅταν θὰ ἔφθανε στὴν ἔπαυλι.

Ἔπειτ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, ὁ ἥρως μας ἔμπαινε σ' ἕν' ἁμάξι κι' ἔδινε στὸν ἁμαξᾶ τὴ διεύθυνσι τῆς ἐπαύλεως Τρεμπασώφ. Ὅταν, σὲ λίγο ἔφθασε ἐκεῖ, εἶδε μπρὸς στὴν πόρτα τὸν Ἑρμολάϊ, ὁ ὁποῖος φαινόταν νὰ τὸν περιμένη.

Ὁ Ρουλταμπὶλ τώρα ἦταν τόσο ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ σκέψι τῆς συνομιλίας ποὺ θὰ εἶχε σὲ λίγο μὲ τὴ Νατάσα, ὥστε εἶχε ξεχάσει ὁλότελα καὶ τὸν Γκουνσόφσκι καὶ τὴν πρόσκλησί του.

Καθὼς ἔρριξε μιὰ ματιὰ γύρω ἀπ' τὴ βίλλα, εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ σχηματίζουν μιὰ ἀδιαπέραστη ζώνη καὶ χρειάστηκε νὰ τοὺς δείξη τὴν εἰδικὴ ἄδεια ποὔχε ἀπὸ τὸν Κουπριὰν γιὰ νὰ τὴν περάση. Ὁ Ἑρμολάϊ τὸν δέχτηκε μ' ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις καὶ ὅταν, τέλος ὁ Ρουλταμπὶλ μπῆκε μέσα στὸν κῆπο, εἶδε τὴν Ματρένα Πέτροβνα καὶ τὴ Νατάσα νὰ κάνουν μαζὺ τὸν περίπατό τους μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀγάπη τοῦ κόσμου. Ὁλόκληρο ἄλλως τε τὸ σπίτι φαινόταν γαλήνιο κι' οἱ ἔνοικοί του ἔδειχναν πῶς εἶχαν ξεχάσει ὁλότελα τὴν τελευταία τραγωδία.

Ἡ Ματρένα κι' ἡ Νατάσα ἔτρεξαν κι' ὑποδέχτηκαν μ' ἐγκαρδιότητα τὸν νεαρὸ ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος τὶς ρώτησε ἀμέσως γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ στρατηγοῦ. Τότε ἐκεῖνες γύρισαν καὶ τοῦ ἔδειξαν τὸν Φέοντορ. Ὁ στρατηγὸς ἦταν ἀπάνω στὸ κιόσκι τοῦ κήπου, μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι γεμᾶτο ἐκλεκτοὺς μεζέδες κι' ἀπὸ κεῖ ψηλὰ χειρονομοῦσε φιλικὰ πρὸς τὸν Ρουλταμπίλ. Ἦταν φανερὸ πῶς ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐπρόκειτο νὰ φάη στὸ κιόσκι, ἐκείνη τὴν ὡραία λευκὴ νύχτα.

— Εἶνε καλά, πολὺ καλὰ ὁ στρατηγός, ἀγαπημένε μικρὲ ντομοβόϊ, τοῦ ἀπάντησε ἡ Ματρένα. Πόσο θὰ χαρῆ ποὺ θὰ σᾶς δῆ καὶ θὰ σᾶς εὐχαριστήση!... Μὰ δὲν φαντάζεσθε τὴ δική μου χαρὰ ποὺ σᾶς ξαναβλέπω!... Δὲν ξέρετε τί ὑπέφερα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπουσίας σας, ἐγώ, ποὺ ἤξερα πόσο ἡ κόρη μου φέρθηκε ἄδικα ἀπέναντί σας, ἀπαγορεύοντας σὲ σᾶς, τὸν σωτῆρα μας, τὴν εἴσοδο ἐδῶ πέρα... Ὦ! ἡ ἀγαπημένη μοι Νατάσα!... Μὰ τώρα ξέρει κι' αὐτὴ πόση εὐγνωμοσύνη σᾶς χρωστοῦμε!... Ἔχει πειὰ ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια σας καὶ στὴν ἀντίληψί σας, μικρὲ ἀπεσταλμένε τοῦ καλοῦ Θεοῦ!... Ναί! αὐτὸς ὁ Μιχάλης Κορσακὼφ ἦταν ἕνα τέρας καὶ τιμωρήθηκε ὅπως τοῦ ἄξιζε. Ξέρετε πῶς ἔχουν στὴν ἀστυνομία ἀποδείξεις ποὺ πιστοποιοῦν πῶς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπικινδύνους πράκτορες τῆς Κεντρικῆς Ἐπαναστατικῆς Ἐπιτροπῆς;... Αὐτός, ἕνας ἀξιωματικός... Θεέ μου, σὲ ποιὸν νὰ ἔχη κανεὶς ἐμπιστοσύνη, σὲ ποιόν;

— Καὶ τὸν κ. Βόρι Μουραζὼφ τὸν ξαναείδατε; ρώτησε ὁ Ρουλταμπίλ.

— Ὁ Βόρις ἦρθε χθὲς νὰ μᾶς ἀποχαιρετήση, μὰ δὲν τὸν δεχθήκαμε, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες ποὺ μᾶς εἶχε δώσει ὁ Κουπριάν· ἡ Νατάσα μόνο τοῦ ἔγραψε γιὰ νὰ τοῦ δικαιολογήση τὴν ἄρνησί μας. Τὴν ἄλλη μέρα λάβαμε μιὰ ἐπιστολή του, στὴν ὁποία μᾶς γράφει φεύγει ἀπὸ τὴν Πετρούπολι.

— Πῶς αὐτό;

—Ὁ Βόρις, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φρικτὸ δρᾶμα ποὺ μάτωσε τὴ μικρὴ βίλα ὅπου ἔμενε μὲ τὸν Μιχάλη, ὅταν ἔμαθε ὑπὸ ποιὲς συνθῆκες ὁ Μιχάλης σκοτώθηκε, κι' ἀφοῦ ὑποβλήθηκε κι' ὁ ἴδιος σὲ αὐστηρὴ ἀνάκρισι ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία εἶχε λεηλατήσει τὴν βιβλιοθήκη του, ρήμαξε τὰ χαρτιά του, ὑπόβαλε τὴν παραίτησί του ἀπ' τὸ στρατὸ ἀποφάσισε νὰ ζήση στὸ ἑξῆς στὸ βάθος τῶν ἀγρῶν, στὴν ἐξοχή, φιλόσοφος καὶ σὰν ποιητὴς ποὺ εἶνε. Ἐγὼ τοῦ δίνω σ' αὐτὸ ἀπόλυτως δίκηο... Ἕνας ποιητὴς δὲν μπορεῖ νὰ ζῆ σὰν στρατιώτης. Ὅταν ἔχη κανεὶς ἰδέες ποὺ δὲν τὶς ἔχει ὁ ἄλλος κόσμος γύρω του, εἶνε τιμώτερο νὰ ζῆ μόνος.

Ὁ Ρουλταμπὶλ κύτταξε τὴ Νατάσα, ἡ ὁποία ἦταν κατάχλωμη, δὲν ἐπρόσθεσε οὔτε λέξι στὶς φλυαρίες τῆς μητριᾶς της.

Μιλῶντας εἶχαν φθάσει στὸ κιόσκι. Ὁ Ρουλταμπὶλ χαιρέτησε στρατηγό, ὁ ὁποῖος τοῦ φώναξε ν' ἀνεβῆ ἐπάνω... Ὅταν δὲ σὲ λίγο ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι, ὁ Φέοντορ τὸν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν φίλησε. Ἔπειτα, γιὰ νὰ δείξη στὸν Ρουλταμπὶλ πόσο καλὰ πάει τὸ πόδι του, ἄρχισε νὰ περπατάη μέσα στὸ κιόσκι στηριζόμενος σ' ἕνα μπαστουνάκι. Πήγαινε, ἐρχόταν καὶ φώναζε κέφι, ποὺ εἶχε κάτι τὸ νοσηρὸ καὶ τὸ μανιασμένο:

— Δὲν θὰ μὲ φᾶνε οἱ...! Δὲν θὰ μὲ φᾶνε!... Νά, παράδειγμα Μιχάλης... Ἦταν κάθε μέρα ἐδῶ, μὲ πλησίαζε χωρὶς νὰ ὑποψιάζομαι τίποτε, κι' ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ μὲ σκοτώση!... Σᾶς ρωτάω: Ποῦ βρίσκεται ὁ Μιχάλης τώρα; Στὸν ἄλλο κόσμο! Ἐγὼ ὅμως βρίσκομαι πάντα ἐδῶ... Δὲν θὰ μὲ φᾶνε... Ὄχι.. Ξέρετε ὅτι πρόκειται νὰ φθάσουν πάλι ἐδῶ σὰν ζωντανὲς μπόμπες!.. Ξέρετε τί θὰ πῆ αὐτό; Ἕνας - δυὸ ἀπ' αὐτοὺς θὰ ζωστοῦνε μὲ μπόμπες ποὺ θὰ ἐκραγοῦν ὅταν θὰ βρεθοῦν μπροστά μου καὶ θὰ κομματιάσουν κι' αὐτοὺς καὶ μένα!... Ἔτσι δὲν θὰ μπορῶ νὰ σφίξω στὸ ἑξῆς τὸ χέρι ἑνὸς ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ τὸν δῶ νὰ σκάζη ἔξαφνα... Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό; Μὰ ὅ,τι κι' ἂν κάνουν, δὲν θὰ μὲ σκοτώσουν... Ἐλᾶτε νὰ πιοῦμε στὴν ὑγειά μου! Ἕνα ποτηράκι βότκα γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξη ἡ ὄρεξι!... Ξέρετε, νεαρέ μου, θὰ φᾶμε ἐδῶ... Ἀλήθεια, τί ὑπέροχο πανόραμα φαίνονται τὰ πάντα ἀπὸ δῶ!... Ἂν ὁ ἐχθρὸς ἔρθη — ἐπρόσθεσε γελῶντας παράδοξα — θὰ τὸν δοῦμε!...

Πράγματι, τὸ κιόσκι ὑψωνόταν πάνω ἀπ' τὸν κῆπο καὶ βρισκόταν ἀπομονωμένο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, γιατὶ δὲν στηριζόταν πουθενὰ σὲ τοῖχο. Ἦταν σωστὸ παρατηρητήριο, γιατὶ κανένα δένδρο δὲν τοῦ ἔκοβε τὴ θέα. Πάνω ἀπ' τὸ χωριάτικο τραπέζι, εἶχαν ἁπλώσει ἕνα δεύτερο τραπεζομάντηλο ποὺ σκέπαζε τοὺς μεζέδες καὶ τ' ἄλλα φαγητά. Θὰ ἔτρωγαν ἔτσι σχεδὸν στὸ ὕπαιθρο. Ὁ καιρὸς εἶχε μιὰ γοητευτικὴ γλυκύτητα. Καί, καθὼς ὁ στρατηγὸς φαινόταν εὔθυμος, τὸ γεῦμα προαναγγελλόταν ἀπὸ τὰ πιὸ εὔθυμα, ἂν ὁ Ρουλταμπὶλ δὲν εἶχε προσέξει κιόλας ὅτι ἡ Ματρένα καὶ ἡ Νατάσα εἶχαν πολὺ πένθιμο ὕφος. Δὲν ἄργησε μάλιστα ὁ ρεπόρτερ ν' ἀντιληφθῆ ὅτι καὶ ἡ εὐθυμία τοῦ στρατηγοῦ ἦταν ὑπερβολική, ἂν ὄχι βιασμένη. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ Φέοντορ Φεοντόροβιτς μιλοῦσε γιὰ νὰ ζαλίζεται, γιὰ νὰ μὴ συλλογίζεται τίποτε. Αὐτὸ ἄλλωστε ἦταν δικαιολογημένο ἔπειτα ἀπὸ τὸ τελευταῖο δρᾶμα. Ὁ Ρουλταμπὶλ πρόσεξε ἀκόμα ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν κύτταζε τὴν κόρη του, οὔτε ὅταν τῆς μιλοῦσε. Ἕνα τρομερὸ μυστήριο τοὺς χώριζε. Καὶ ὁ Ρουλταμπὶλ κούνησε, χωρὶς νὰ θέλη, τὸ κεφάλι του, πολὺ θλιμμένος κι' αὐτός. Τὴν κίνησί του αὐτὴ τὴν ἀντιλήφθη ἡ Ματρένα Πέτροβνα, ἡ ὁποία τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι

— Μὰ ποῦ εἶνε ἡ βότκα; φώναξε ὁ στρατηγός. Τί ἔγινε;

Πράγματι, ἡ μποτίλια τῆς βότκας δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ στὸ τραπέζι.

— Ὁ Ἑρμολάϊ θὰ τὴν ξέχασε στὸ ντουλάπι τῶν ποτῶν, ἀπάντησε ἡ Ματρένα.

Τὸ ντουλάπι τῶν ποτῶν βρισκόταν στὴν τραπεζαρία. Ἡ Ματρένα ἑτοιμαζόταν νὰ πάη νὰ τὴ φέρη, μὰ ἡ Νατάσα τὴν πρόλαβε καὶ κατέβηκε τὴ σκάλα τοῦ σκιοῦ, φωνάζοντας:

Ἡ Ματρένα κι' ἡ Νατάσα ἔτρεξαν καὶ ὑποδέχτηκαν μ' ἐγκαρδιότητα τὸ νεαρὸ ρεπόρτερ.

— Μεῖνε, μαμά! Πηγαίνω ἐγώ!...

— Μὴν ἀνησυχεῖτε!... φώναξε τότε κι' ὁ Ρουλταμπίλ. Ξέρω ποῦ εἶνε ἡ μποτίλια καὶ πάω νὰ τὴν φέρω...

Κι' ἔτρεξε πίσω ἀπ' τὴ Νατάσα, ἡ ὁποία ὡστόσο δὲν στάθηκε. Ἔτσι οἱ δυὸ νέοι ἔφθασαν συγχρόνως στὴν τραπεζαρία. Ἦσαν μόνοι. Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ Ρουλταμπίλ. Στάθηκε μπροστὰ στὴ Νατάσα καὶ τὴ ρώτησε:

— Γιατί, δεσποινίς, δὲν μοῦ ἀπαντήσατε νωρίτερα στὶς ἐπιστολές μου;

— Γιατὶ δὲν θέλω καμμιὰ κουβέντα μαζύ σας!

— Ἂν αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, δὲν θὰ ἐρχόσαστε ὥς ἐδῶ, ὅπου εἴσαστε βεβαία πῶς θὰ μὲ συναντήσετε...

Ἡ Νατάσα δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα, κυριευμένη ἀπὸ μιὰ παράδοξη συγκίνησι, εἶπε:

— Ἔ, λοιπόν, ναί!... Θέλησα νὰ σᾶς δῶ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ: Μὴ μοῦ γράφετε πειά! Μὴ μὲ βλέπετε πειά!.. Φύγετε, κύριε, φύγετε! Πρόκειται γιὰ τὴ ζωή σας! Κι' ἂν μαντέψατε κάτι ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τὰ μυστήρια, ξεχᾶστε το!... Ἆ! σᾶς ἐξορκίζω στὸ ὄνομα τῆς μητέρας σας, ξεχᾶστε το, γιατὶ ἀλλοιῶς εἶσθε χαμένος!... Αὐτὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ!... Καὶ τώρα: Πηγαίνετε!...

Καί, παίρνοντάς του τὰ χέρια, τοῦ τὰ ἔσφιξε μὲ μι' αὐθόρμητη συμπάθεια, γιὰ τὴν ὁποία ὅμως φάνηκε σὰν νὰ μετανοῆ ἀμέσως.

— Πηγαίνετε! τοῦ ξαναεῖπε.

Μὰ ὁ Ρουλταμπὶλ τὴν κράτησε ἀκόμη καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, σᾶς ἐπιτηροῦν περισσότερο ἀπὸ ποτέ!... Ποιὸς θ' ἀντικαταστήση τὸν Μιχάλη Κορσακώφ;

— Δυστυχισμένε!... Σωπᾶστε!... Σωπᾶστε!...

— Βρίσκομαι ἐγὼ ἐδῶ!...

Τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ρουλταμπὶλ τὰ εἶπε μὲ τόση πεποίθησι, ὥστε δάκρυα ἀνέβηκαν στὰ μάτια τῆς Νατάσας.

— Μικρέ μου!.. Μικρέ μου!.. τραύλισε. Γενναῖε μου μικρέ!..

Δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ πῆ. Ἡ συγκίνησί της τὴν ἐμπόδιζε νὰ μιλήση... Καὶ ὅμως ἔπρεπε, ἔπρεπε νὰ τοῦ δώση νὰ καταλάβη ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε γι' αὐτὸν σ' αὐτὴ τὴ θλιβερὴ ἱστορία.

— Ποτέ! τοῦ εἶπε. Ἂν ἐκεῖνοι μάθουν τί μοῦ εἴπατε, τί μοῦ προτείνατε, θὰ εἶσθε νεκρὸς αὔριο!.. Ἂς μὴ τὰ μάθουν ποτέ... Καὶ προπάντων μὴν ἐπιχειρήσετε πειὰ νὰ μὲ ξαναδῆτε... Πηγαίνετε νὰ ξαναβρῆτε τὸν πατέρα μου ἀμέσως... Ἀρκετὴ ὥρα μείνατε ἐδῶ.. Ὦ! ἂν τὸ ἤξεραν!.. Ὦ! τὰ μαθαίνουν ὅλα γιατὶ βρίσκονται παντοῦ κι' ἔχουν αὐτιὰ παντοῦ...

— Δεσποινίς! τὴν ἱκέτευσε ὁ Ρουλταμπίλ. Μιὰ λέξι ἀκόμα... μιὰ μόνη λέξι... Ἀμφιβάλλετε τώρα ὅτι ὁ Μιχάλης Καρσακὼφ θέλησε νὰ δηλητηριάση τὸν πατέρα σας;

— Ὦ! θέλω νὰ τὸ πιστέψω... Θέλω νὰ τὸ πιστέψω... Θέλω νὰ τὸ πιστέψω γιὰ σᾶς, φτωχό μου παιδί...

Ὁ Ρουλταμπὶλ ζητοῦσε ἢ μᾶλλον περίμενε νὰ τοῦ πῆ ἄλλο πρᾶγμα. Αὐτὸ τό: «Θέλω νὰ τὸ πιστέψω γιὰ σᾶς, φτωχό μου παιδί...» δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε καθόλου. Ἡ Νατάσα τὸν εἶδε νὰ χλωμιάζη. Θέλησε νὰ τὸν καθησυχάση, ἐνῶ τὰ χέρια της ποὺ ἔτρεμαν, ἄνοιξαν τὸ ντουλάπι μὲ τὰ λικέρ.

— Ἐκεῖνο, τοῦ εἶπε, ποὺ μὲ κάνει νὰ πιστεύω ὅτι ἔχετε ἐντελῶς δίκηο, ἐκεῖνο ποὺ τὸ ἀντελήφθην καὶ μόνη μου, εἶνε ὅτι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο, καθὼς εἴπατε, ἀνέβηκε ὅλες τὶς φορὲς ἀπὸ τὸ παράθυρο μὲ τὸν μικρὸ ἐξώστη... Ναί! Ναί! Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτὸ καὶ εἴχατε δίκηο...

—Καὶ ὅμως, ἔκανε ὁ Ρουλταμπίλ, δὲν εἶσθε ἐντελῶς βεβαία γι' αὐτό, ἀφοῦ μοῦ εἴπατε: «Θέλω νὰ τὸ πιστεύω, φτωχό μου παιδί...»

— Κύριε Ρουλταμπίλ, μπορεῖ αὐτὸς ποὺ θέλησε νὰ δηλητηριάση τὸν πατέρα μου νὰ μὴν ἦρθε ἀπὸ τὸ παράθυρο!

— Ἆ! Ὄχι! Αὐτὸ εἶν' ἀδύνατον! φώναξεν ὁ Ρουλταμπίλ.

— Τίποτε δὲν τοὺς εἶνε ἀδύνατο!...

Καὶ γύρισε τὸ κεφάλι της ἀλλοῦ.

— Μπᾶ! Μπᾶ!... ἔκανε σὲ λίγο μὲ φωνὴ ἐντελῶς ἀλλαγμένη καὶ ἀδιάφορη. Μπᾶ! ἡ μποτίλια μὲ τὴ βότκα δὲν βρίσκεται πουθενά... Τί τὴν ἔκανε ὁ Ἑρμολάϊ;

Ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ντουλάπι κι' ἐκεῖ βρῆκε τέλος τὴν μποτίλια.

Ὁ Ρουλταμπίλ, ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε ξανακατέβη στὸν κῆπο.

—Ἂν ἀμφιβάλλει μονάχα γι' αὐτό, σκεφτόταν, μπορῶ νὰ ἡσυχάσω... Μονάχα ἀπ' τὸ παράθυρο μπορεῖ νὰ μπῆκε ὁ δολοφόνος... Καὶ ὁ δολοφόνος ἦταν ἕνας κι' αὐτὸς ὁ ἕνας ἦταν ὁ Μιχάλης Κορσακώφ!...

Ἡ Νατάσα, κρατῶντας τὴ μποτίλια, τὸν συνάντησε σὲ λίγο, κι' οἱ δυὸ μαζὺ ξαναγύρισαν κοντὰ στὸν στρατηγό.

Ὁ Φέοντορ ἐπῆρε ἀμέσως τὴ μποτίλια καὶ γέμισε ἕνα ποτηράκι.

— Ἀκοῦστε, παιδιά μου, εἶπε, ὁ Κουπριὰν ἔπρεπε κιόλας νὰ βρίσκεται ἐδῶ... Μποροῦμε λοιπὸν ν' ἀρχίσουμε νὰ τρῶμε...

Καί, κρατῶντας πάντα τὸ ποτῆρι στὰ χέρια του, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μεγαλοπρεπὲς ρολόϊ, τοῦ ὁποίου ἀκουγόταν καθαρὰ τὸ τὶκ - τάκ.

— Ἆ! Ἆ! ἔκανε ὁ Ρουλταμπὶλ χαμογελῶντας πρὸς τὴν Ματρένα Πέτροβνα. Ὥστε τὸ ρολόϊ ξαναγύρισε ἀπ' τὸ ρολογᾶ... Καθὼς βλέπω εἶνε ὑπέροχο...

— Ἔχει πρώτης τάξεως δουλειά!.. ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Τὸ κληρονόμησα ἀπ' τὸν παπποῦ μου.. Δείχνει τὰ δευτερόλεπτα καὶ τὶς φάσεις τῆς σελήνης καὶ χτυπάει κάθε μισὴ ὥρα...

Ὁ Ρουλταμπὶλ εἶχε σκύψει πάνω ἀπ' τὸ ρολόϊ καὶ τὸ θαύμαζε.

— Περιμένετε καὶ τὸν κ. Κουπριάν; ρώτησε σὲ λίγο, ἐξακολουθῶντας πάντα νὰ θαυμάζη τὸ ρολόϊ.

— Ναί, μὰ ἀφοῦ ἄργησε, τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν... Στὴν ὑγειά σας, παιδιά μου! εἶπε ὁ στρατηγός, βάζοντας στὴν τσέπη του τὸ ρολόϊ του καὶ φέρνοντας στὰ χείλη του τὸ ποτῆρι του.

—Στὴν ὑγειά σου, Φέοντορ Φεοντόροβιτς! ἀπάντησε ὁ Ρουλταμπὶλ μὲ τὴν συνηθισμένη του τρυφερότητα.

Ὁ Ρουλταμπὶλ καὶ ἡ Νατάσα μόλις ἔβρεξαν τὰ χείλη τους μὲ τὴ βότκα, μὰ ἡ Ματρένα κι' ὁ στρατηγὸς ἄδειασαν μονορρούφι τὰ ποτήρια τους ὥς κάτω. Μὰ ἀμέσως ὁ στρατηγὸς ξεστόμισε μιὰ τρομερὴ βλαστήμια, καὶ προσπάθησε νὰ βγάλη αὐτὸ ποὺ εἶχε ρουφήξει μὲ τόσο κέφι!... Συγχρόνως, ἡ Ματρένα ἔφτυνε κι' ἐκείνη, κυττάζοντας μὲ τρόμο τὸν στρατηγό...

— Τί συμβαίνει; Τί ἔβαλαν μέσα στὴ βότκα; ρώτησε ὁ Φέοντορ.

— Τί ἔβαλαν μέσα στὴ βότκα; φώναξε κι' ἡ Ματρένα Πέτροβνα μὲ φωνὴ βαθειὰ καὶ μὲ τὰ μάτια της πεταγμένα ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους.

Ὁ Ρουλταμπὶλ κι' ἡ Νατάσα εἶχαν τρέξει κοντὰ στὸν στρατηγὸ καὶ τὴν γυναῖκα του. Τὸ πρόσωπο τοῦ Φέοντορ προπάντων εἶχε πάρει μιὰ φρικτὴ ἔκφρασι.

— Δηλητηριαστήκαμε!... φώναξε ὁ στρατηγὸς μὲ φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοβε ὁ λόξυγκας... Καίγομαι! Φλογίζομαι!...

Ἡ Νατάσα τὸν εἶδε νὰ χλωμιάζη...

Σὰν τρελλή, ἡ Νατάσα, εἶχε πιάσει τὸ κεφάλι τοῦ στρατηγοῦ μέσα στὰ χέρια της καὶ τοῦ φώναζε ὁλοένα:

— Ξέρνα, πατέρα, ξέρνα!...

— Πρέπει νὰ στείλουμε γιὰ ἐμετικό! φώναξε ὁ Ρουλταμπίλ, ποὺ ὑποβάσταζε τὸν Φέοντορ, ὁ ὁποῖος εἶχε γλυστρήσει μέσα στὰ χέρια του.

Ἡ Ματρένα Πέτροβνα, ξεφωνίζοντας στριγγά, ἔτρεξε ἔξω, διέσχισε τὸν κῆπο τρέχοντας, σὰν νὰ εἶχαν πιάσει φωτιὰ τὰ φορέματά της καὶ μπῆκε μέσα στὴ βεράντα...

Στὸ μεταξὺ ὁ στρατηγὸς εἶχε ἀνακουφισθῆ λίγο, χάρις στὸν Ρουλταμπίλ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχε χώσει ἕνα κουτάλι στὸ στόμα, ἐνῶ ἡ Νατάσα ξεφώνιζε: «Θεέ μου! Θεέ μου! Θεέ μου!...»

Ὁ στρατηγὸς κρατοῦσε τώρα τὴν κοιλιά του, φωνάζοντας: «Καίγομαι! Καίγομαι!».

Ἡ σκηνὴ ἦταν τρομακτικὰ τραγικὴ καὶ κωμικὴ συγχρόνως. Κι' ἔξαφνα τὸ ρολόϊ τοῦ στρατηγοῦ ἄρχισε νὰ σημαίνη ὀχτὼ φορὲς μέσα στὴν τσέπη του...

('Ακολουθεῖ)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΜΠΟΥΤΕ

Ο ΟΡΚΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΝΑ βροχερὸ φθινοπωρινὸ βράδυ τοῦ 1656, ὁ πύργος τῶν Οὐΐσμπωρν φαινότανε πιὸ βαρὺς καὶ πιὸ σκυθρωπὸς μέσα στὰ μαῦρα, ψηλὰ δέντρα ποὺ τὸν περικύκλωναν ἀπὸ παντοῦ. Θὰ μποροῦσε μάλιστα κανείς, βλέποντας σκοτεινὰ ὅλα τὰ παράθυρά του, νὰ ὑποθέση ὅτι οἱ κάτοικοί του τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει. Ὡστόσο, στὴν παληὰ αἴθουσα τῶν ὑποδοχῶν, στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ πύργου, ἕνας γέρος καὶ μιὰ ὡραία νέα καθόντουσαν σ' ἕνα τραπέζι στρωμένο μ' ἕνα λιτὸ δεῖπνο καὶ φωτισμένο ἀπὸ ἕνα τρικέρι.

Ὁ γέρος αὐτὸς ἦταν ὁ πυργοδεσπότης, ὁ λόρδος Οὐΐσμπωρν, ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους ὀπαδοὺς τοῦ τραγικοῦ βασιλέως Καρόλου Α΄ Στούαρτ, τὸν ὁποῖον ὁ δικτάτωρ Κρόμβελ εἶχε ἀποκεφαλίσει πρὶν ἀπὸ λίγο καιρό. Πολλοὶ φίλοι του εἶχαν συμβουλεύσει τὸ λόρδο νὰ φύγη ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, ἐπειδὴ διέτρεχε τὸν κίνδυνο νὰ χάση κι' αὐτὸς τὸ κεφάλι του. Μήπως ὁ Κρόμβελ δὲν εἶχε πῆ ὅτι θὰ ἐξολόθρευε ὅλους τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Καρόλου;

Μὰ ὁ λόρδος Οὐΐσμπωρν δὲν ἀποφάσιζε ν' ἀφήση τὸν πύργο τῶν προγόνων του. Ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς καταδιώξεις τοῦ Κρόμβελ καὶ γιὰ τὶς στερήσεις ποὺ δοκίμαζε ἐξ αἰτίας του — ὁ δικτάτωρ διέταξε νὰ τοῦ κατάσχουν τὰ χτήματα καὶ τὰ ζῶα του καὶ τὸν ἄφησε σχεδὸν χωρὶς πόρους ζωῆς — ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη στὸ πατρογονικό του κάστρο, πιστὸς στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσε στὸ βασιλέα του.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὁ λόρδος ἦταν περισσότερο μελαγχολικὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Ὁ γυιός του ὁ Ἐδουάρδος, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει γιὰ τὴ Γαλλία, ἀκολουθῶντας τὸν ἐξόριστο βασιλέα Κάρολο Β΄, τὸν εἶχε εἰδοποιήσει ὅτι θἀρχότανε κρυφὰ στὴν Ἀγγλία, ἐκτελῶντας μιὰ διαταγὴ τοῦ βασιλέως. Καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ θὰ περνοῦσε ἀπὸ τὸν πύργο γιὰ νὰ φιλήση τὸν γέρο πατέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του. Ἡ μέρες ὅμως περνούσανε, καὶ ὁ Ἐδουάρδος δὲν φαινότανε...

Ἡ σκέψεις τῆς λαίδης Μάμπελ, τῆς κόρης τοῦ πυργοδεσπότου, ἦσαν ἀκόμα πιὸ μαῦρες καὶ μελαγχολικές. Τὸ ἀπόγευμα αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ἕνας πιστὸς καὶ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης, τῆς ἔφερε τὸ τρομερὸ μήνυμα, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κρόμβελ ἔπιασαν τὸν Ἐδουάρδο σὲ μιὰ ταβέρνα, στὴν ὁποία ἦταν κρυμένος, καὶ τὸν ἔκλεισαν στὸν Πύργο τοῦ Λονδίνου, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἦταν ἐχθρὸς καὶ προδότης τῆς πατρίδος του...

Ἡ Μάμπελ δὲν τολμοῦσε ν' ἀνακοινώση τὴν εἴδησι αὐτὴ στὸν πατέρα της. Φοβότανε μήπως ὁ λόρδος πεθάνει, μόλις ἀκούσει ὅτι ἔπιασαν τὸ γυιό του. Ὡστόσο, ἦταν ἀνάγκη νὰ μάθη τὴν ἀλήθεια, γιὰ νὰ τρέξη νὰ μεσολαβήση σὲ διάφορα σημαίνοντα πρόσωπα καὶ νὰ γλυτώση τὸ παιδί του ἀπὸ βέβαιο θάνατο... Μὰ πῶς θὰ τοῦ ἔλεγε ἡ Μάμπελ ὅτι ὁ Ἐδουάρδος ἦταν τώρα φυλακισμένος στὸν πύργο τοῦ Λονδίνου;

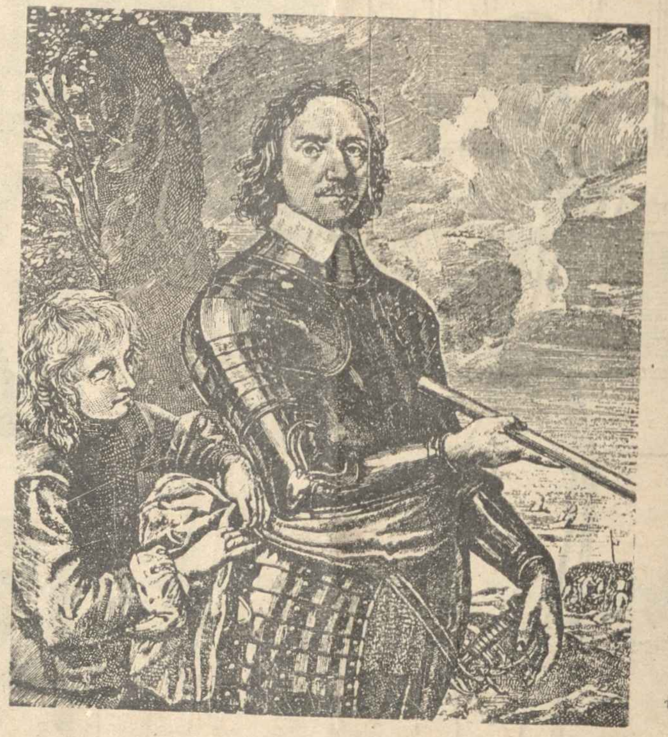

Ὁ τρομερὸς Δικτάτωρ Κρόμβελ

Σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία βρισκότανε ἡ λαίδη, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκαν δυνατὰ σαλπίσματα. Ὁ πυργοδεσπότης καὶ ἡ κόρη του σηκώθηκαν ὄρθιοι καὶ κυττάχτηκαν παραξενεμένοι. Εἶχαν τόσο καιρὸ νὰ δεχθοῦν ἐπίσκεψι! Ποιὸς τοὺς θυμήθηκε στὴ δυστυχία καὶ στὴν ἐγκατάλειψί τους;

Σὲ λίγο, ἕνας θαλαμηπόλος μπῆκε ἀπότομα στὴν αἴθουσα καὶ εἶπε ταραγμένος:

— Μιλόρδε, ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Προτέκτωρ Κρόμβελ, ὁ ὁποῖος κάνει μιὰ περιοδεία στὰ περίχωρα, ζητάει νὰ τοῦ δώσετε ἄσυλο καὶ φιλοξενία στὸν πύργο σας, ἐπειδὴ τὸν βρῆκε ἡ νύχτα στὸ δρόμο...

Ἡ Μάμπελ ἄρχισε νὰ τρέμη. Ἔρριξε τοῦ πατέρα της ἕνα βλέμμα γεμᾶτο ἀγωνία. Μὰ ὁ πυργοδεσπότης, χωρὶς νὰ δείξη τὴν παραμικρὴ κατάπληξι, εἶπε στὸ θαλαμηπόλο του μὲ σταθερὴ φωνή:

—Ὁ ἐχθρὸς παύει νὰ εἶνε ἐχθρὸς ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ζητάει φιλοξενία! Νὰ πῆς τοῦ ἐντιμοτάτου Κρόμβελ, ὅτι ὁ πύργος εἶνε στὴ διάθεσί του καὶ ὅτι θὰ τὸ θεωρήσω μεγάλη μου τιμὴ νὰ τὸν ὑποδεχθῶ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Καὶ ἐνῶ ὁ λόρδος Οὐΐνσμπωρν ὄρθωνε τὸ παράστημά του, γιὰ νὰ μὴ φανῆ τσακισμένος μπρὸς στὸ θανάσιμο ἐχθρό του, ἡ Μάμπελ ἔνοιωθε στὴν καρδιά της νὰ φτερουγίζη μιὰ ἐλπίδα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄκουσε τὸν πατέρα της νὰ λέη ὅτι θὰ φιλοξενήση τὸ δικτάτορα, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Κρόμβελ στὸ δωμάτιό του, ἀργότερα, ὅταν ὅλοι θὰ κοιμόντουσαν στὸν πύργο, καὶ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ χαρίση τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ της, τοῦ Ἐδουάρδου. Ὁ Κ βελ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τῆς ἀρνηθῆ αὐτὴ τὴ χάρι, ὑποχρεωμένος θὼς θὰ ἦταν ἀπὸ τὴ φιλοξενία ποὺ τοῦ ἔδωσαν.

* * *

Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτή, ἡ λαίδη Μάμπελ ὑπεδέχθη μὲ τὸ χαμό στὰ χείλη τὸ δικτάτορα, ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε σὲ λίγο στὴν θουσα, πατῶντας βαρειὰ καὶ σχίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὸ μαστίγιό Ἡ ἀνήσυχες καὶ διαπεραστικὲς ματιὲς τοῦ δικτάτορος πετοῦσαν τὸ ἕνα σημεῖο στὸ ἄλλο. Τὸ βάδισμά του ἔδειχνε ἄνθρωπο βέβαιο τὴ δύναμί του, μαθημένο νὰ ἐπιβάλη διὰ τῆς βίας τὴ θέλησί του.

Ὁ Κρόμβελ καὶ ὁ λόρδος Οὐΐσμπωρν κυττάχτηκαν ἀμίλητοι γιὰ στιγμή. Ὁ καθένας ἤξερε πὼς ἔχει ἕνα θανάσιμο ἐχθρὸ ἀπέναντί Μὰ οἱ νόμοι τῆς φιλοξενίας εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ κάθε ἄλλο αἴσθημα.

—Εἴθε ὁ πύργος μου νὰ σᾶς δώση, ἐντιμότατε Προτέκτωρ, τὴν νάπαυσι ποὺ ζητᾶτε! εἶπε ὁ πυργοδεσπότης, μὲ ἀργὴ κι' ἐπίσημη φω

—Εἴθε νὰ μοῦ δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀνταποδώσω αὐτὴ τὴ φι ξενία, μιλόρδε! ἀποκρίθηκε ὁ δικτάτωρ.

—Θὰ σᾶς ὁδηγήσω τώρα στὸ δωμάτιό σας, συνέχισε ὁ λόρδος. σο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας σας, νὰ εἶσθε βέβαιος ὅτι τοὺς περιποιηθῶ ὅσο μπορῶ.

Καὶ ὁ λόρδος ὡδήγησε τὸν Κρόμβελ, μέσα ἀπὸ ἀτέλειωτους τεινοὺς διαδρόμους, σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο. Ἡ Μάμπελ τοὺς ἀκολού θησε ξοπίσω.

Μόλις τὸ φῶς τῶν λυχνιῶν ἔπεσε στὸ δωμάτιο ποὺ μπῆκαν, τὸ το πρᾶγμα ποὺ εἶδε ὁ δικτάτωρ ἦταν μιὰ μεγάλη προσωπογραφία Καρόλου Α΄, πάνω ἀπὸ ἕνα κρεββάτι. Ὀπισθοχώρησε τότε, τρομαγμένος, ἀντικρύζοντας τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μαρτυρικοῦ ἐκείνου βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὴν καρατόμησι εἶχε παρακολουθήσει κρυμένος πίσω ἀπὸ ἕνα παράθυρο.

— Πάρτε αὐτὸ τὸ πορτραῖτο ἀπὸ δῶ! οὔρλιασε, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπο μὲ τὰ δυό του χέρια.

Μὰ ὁ λόρδος Οὐΐσμπωρν, χωρὶς νὰ συγκινηθῆ διόλου, εἶπε:

— Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἐντιμότατε Προτέκτωρ! Ἡ προσωπογραφία αὐτὴ εἶνε καρφωμένη στὸν τοῖχο. Τὴν τελευταία φορὰ ποὺ ἦρθε ἐδῶ ὁ Κάρολος, ὁ βασιλεὺς καὶ κύριός μου, ἔφερε μαζύ του αὐτὴν τὴν προσωπογραφία του καὶ τὴν κάρφωσε μόνος του στὸν τοῖχο. Δὲν μπορῶ, λοιπόν, οὔτε νὰ τὴν βγάλω, οὔτε καὶ νὰ τὴν σκεπάσω.... Σκεπάζουν τὶς προσωπογραφίες μονάχα τῶν νεκρῶν, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἐξακολουθεῖ νὰ ζῆ γιὰ μένα...

Καὶ ὁ πυργοδεσπότης συνεπλήρωσε μὲ φωνὴ πιὸ βαρειά:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ «τιμητικὴ αἴθουσα» τοῦ πύργου μου. Καὶ σ' αὐτὴν τὴν αἴθουσα θὰ περάσετε ἀπόψε τὴ νύχτα σας, ἐντιμότατε Προτέκτωρ!

* * *

Ὁ Κρόμβελ ἔγινε κατακόκκινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

— Ἀρνεῖσθε νὰ σκεπάσετε αὐτὴ τὴ προσωπογραφία; ρώτησε μὲ ἀπειλητικὴ φωνή.

—Ἀρνοῦμαι!....

Ὁ δικτάτωρ ἔκανε μιὰ κίνησι τόσο ἀπότομη, ὥστε ἡ Μάμπελ νόμισε πὼς θὰ χιμοῦσε πάνω στὸν πατέρα της γιὰ νὰ τὸν στραγγαλίση.

Μὰ ὁ λόρδος δὲν κινήθηκε διόλου ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐξακολούθησε νὰ κυττάζη τὸ φιλοξενσύμενό του κατάματα, ἄφοβα. Οὔτε ἡ παραμικρὴ σύσπασι δὲν ἐφάνη στὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.

Ὁ Κρόμβελ ἔρριξε ἀκόμα ἕνα βλέμμα στὴν προσωπογραφία τοῦ Καρόλου, καὶ ὕστερα βγῆκε ἀπὸ τὴν τιμητικὴ αἴθουσα σὰν τρελλός, φωνάζοντας:

—Ποῦ εἶνε οἱ ἄνθρωποι τῆς ἀκολουθίας μου!... Ἂς ἑτοιμασθοῦν νὰ φύγουμε ἀμέσως ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐτὸν πύργο! Ἀμέσως!...

Ἔτσι κι' ἔγινε.

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὁ πύργος τῶν Οὐΐσμπωρν ξανάπεσε στὴ βαθειὰ σιωπή του.

Ὁ λόρδος καὶ ἡ Μάμπελ εἶχαν μείνει σιωπηλοὶ καὶ ἀκίνητοι στὴν τιμητικὴ αἴθουσα. Ἡ κόρη τοῦ πυργοδεσπότη ἔπεσε ξαφνικὰ στὰ γόνατα τοῦ πατέρα της, τὰ ἔσφιξε μὲ ἀπελπισμένη δύναμι καὶ εἶπε κλαίοντας:

— Τὸ ἤξερες, πατέρα, ἐνῶ ἔφερνες ἐδῶ τὸν Κρόμβελ, ὅτι ἡ προσωπογραφία τοῦ βασιλέως βρισκόταν ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα;

—Τὸ ἤξερα, παιδί μου! ψιθύρισε μὲ γλυκειὰ φωνὴ ὁ λόρδος.

—Ἀλλοίμονο, πατέρα! — ξέσπασε τότε ἡ Μάμπελ. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρεις εἶνε ὅτι ἔπιασαν τὸν Ἐδουάρδο, ὅτι τὸν φυλάκισαν καὶ ὅτι θὰ νε καταδικασμένος σὲ βέβαιο θάνατο!

Ὁ λόρδος Οὐΐσμπωρν σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔρριξε ἕνα βλέμμα λατρείας στὴν προσωπογραφία τοῦ Καρόλου καὶ ψιθύρισε:

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξερα, παιδί μου, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ ἔφθανε νὰ καλοπιάσω τὸν Κρόμβελ, νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ χαρίση τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, γιὰ νὰ μοῦ κάνη ἀμέσως αὐτὴ τὴ χάρι... Ξέρω ἀκόμα ὅτι ὁ Κρόμβελ θὰ δώση αὔριο τὸ πρωΐ διαταγὴ νὰ θανατώσουν τὸν Ἐδουάρδο, γιὰ νὰ κ' ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανα. Μὰ προτίμησα νὰ χάσω τὸν γυιό μου καὶ νὰ δώσω ἕνα μάθημα στὸν δολοφόνο τοῦ Καρόλου! Ἔπρεπε νὰ φανῶ πιστὸς στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσα στὸν βασιλέα μου!... Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Δεύτερος!

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ ΣΑΛ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΤΟ περιστατικὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ μοῦ συνέβη τὸ 18...

Ἐπήγαινα τότε ἀπὸ τὸ Δουβλῖνο στὴν κωμόπολι Νάας, ὅπου εἶχα κάποια ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα ἐργασία. Τὸ ταξεῖδι μου δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ ἀναβολή. Καβαλλίκεψα λοιπὸν ἕνα ἄλογο κι' ἔτρεξα στὸ Κάναμπι, ὅπου μόλις πρόφτασα καὶ πῆρα τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Νάας. Ὁ ὁδηγός, ὅταν μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε: «Δὲν θὰ καθήσετε, βέβαια, ἔξω, κύριε. Ὁ καιρὸς εἶνε ἐλεεινὸς καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ καλυτερέψη».

— Ἔξω; φώναξα. Ἀστειεύεσαι, φίλε μου! Πόσοι ταξειδιῶτες εἶνε μέσα στὸ ἁμάξι;

— Ἕνας μονάχος, μὰ τόσο παράξενος, ποὺ δὲν εἶδα ποτὲ ἄνθρωπο πιὸ παράξενο ἀπ' αὐτόν... Μὲ ρώτησε ἑκατὸ φορές, μὲ βλέμμα ἀνήσυχο, κίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἂν θἄβαζα κανέναν ἄλλο νὰ καθήση κοντά του. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἄρρωστος.

— Ξέρετε τὸ ὄνομά του;

— Δὲν μοῦ εἶπε ὄνομα, καὶ ὅσο γιὰ ἀποσκευὲς δὲν ἔχει παρὰ δυὸ πακέτα τυλιγμένα μὲ γκρίζο χαρτί, χωρὶς ἐπιγραφὴ καὶ χωρὶς διεύθυνσι. Τὰ κρατάει διαρκῶς στὰ χέρια του κι' ἔχει καρφωμένα ἀπάνω τους τὰ βλέμματά του.

Τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ περάσω τὴ νύχτα μου παρέα μὲ τὸν περίεργο αὐτὸν ταξειδιώτη.

«Στὸ κάτω - κάτω, σκέφθηκα, μιὰ καὶ ἡ βροχὴ πέφτει σὰν καταρράχτης καὶ τὸ ἁμάξι εἶνε θαυμάσιο, ὁ κακὸς αὐτὸς συνταξειδιώτης δὲν θἆναι παρὰ μιὰ μικροπεριπέτεια, τὴν ὁποία, μόλις τελειώσει τὸ ταξεῖδι, οὔτε θὰ τὴν θυμᾶμαι κἄν».

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἀνέβηκα ἐλαφρὸς - ἐλαφρὸς στὸ λεωφορεῖο καὶ μπῆκα μέσα. Τὸ πρῶτο πρᾶμμα, στὸ ὁποῖο σκόνταψα ἦταν τὰ πόδια τοῦ συνταξειδιώτη μου.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε; τὸν ρώτησα, καθὼς ἔκανα νὰ καθήσω.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔβγαλε μόνο ἕνα εἶδος ὑπόκωφου μουγκρητοῦ καὶ μοῦ γύρισε ἀναιδέστατα τὴν πλάτη του. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ ἦταν ἀνεξήγητη. Ἐπειδὴ ὅμως ἔπρεπε, θέλοντας καὶ μή, νὰ ταξειδέψω μὲ τὸν γουρουνάνθρωπο αὐτόν, προσπάθησα νὰ πιάσω μαζύ του κουβέντα.

— Τί σιχαμένος καιρός! εἶπα.

Καὶ πραγματικὰ ἡ βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι ἔδερναν τὰ τζάμια τοῦ λεωφορείου.

— Ἀπαίσιος! μουρμούρισε ὁ ταξειδιώτης, χωρὶς νὰ γυρίση.

— Καὶ ὁ δρόμος ἐλεεινός!

— Πολὺ ἐλεεινός. Γι' αὐτὸ μάλιστα φροντίζω νὰ μὴ ταξειδεύω ποτὲ ἄοπλος.

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγνωστος, ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του.

—Ὁ κύριος αὐτός, σκέφθηκα, φαίνεται πολεμοχαρής. Καὶ ἔπαψα τὶς προσπάθειές μου γιὰ νὰ πιάσω κουβέντα μαζύ του. Τσακισμένος μάλιστα καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Ἐνῶ ὅμως ἀποκοιμώμουν, τὸ κεφάλι μου ἔπεσε πάνω στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ συνταξειδιώτη μου. Τότε ὁ συνταξειδιώτης μου, σπρώχνοντάς με ἀπότομα, μοῦ εἶπε:

— Κάνετέ μου τὴ χάρι καὶ μὴν πέφτετε ἀπάνω μου...

Τραβήχτηκα χωρὶς νὰ πῶ λέξι, μὰ μὲ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανα, ἕνα μικρὸ περίστροφο ποὺ ἔχω πάντα, ὅταν ταξειδεύω, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλαγινὲς τσέπες τοῦ πανταλονιοῦ μου, ἔπεσε στὸ γόνατο τοῦ συνταξειδιώτη μου

— Διάβολε! φώναξε ἀνατριχιάζοντας. Εἶστε λοιπὸν καὶ σεῖς ὡπλισμένος;

— Δὲν βγαίνω ποτὲ δίχως ὅπλο.

— Τώχα μαντέψει, ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος, βγάζοντας ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβω τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια καὶ ἀπὸ τὰ καμώματα τοῦ συνταξειδιώτη μου, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄρχισε νὰ ξαναναστενάζη, σὰν νὰ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη ἀγωνία, τὸν ρώτησα:

— Μὴν εἶσθε ἄρρωστος, κύριε;

— Ναί!... μοῦ ἀπάντησε. Ὤ, ἂν ξέρατε μὲ ποιὸν μιλᾶτε... Δὲν διαβάσατε, λοιπόν, τὶς ἐφημερίδες; Ὅλες μιλοῦν γιὰ μένα...

— Σοβαρά; ἀποκρίθηκα. Συγχρόνως ὅμως ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι μιὰ πολὺ παράξενη ἀνησυχία.

— Ἀλλοίμονο, κύριε, ἂν ξέρατε ποιὸς εἶμαι, δὲν θἆσαστε καθόλου εὐχαριστημένος ποὺ ταξειδεύετε μαζύ μου!

— Τί λέτε!... Ἴσια - ἴσια αὐτὸ εἶν' εὐχαρίστησι γιὰ μένα...

— Μπορεῖτε νὰ τὴ λέτε «εὐχαρίστησι» σεῖς... Μὰ ὅταν δάγκωσα τὸ δάχτυλο τοῦ δύστυχου ἐκείνου Τόμας Ὄουεν, δὲν τοῦ ἔκανε, φαντάζομαι, τὸ δάγκωμά μου μεγάλη εὐχαρίστησι...

— Δαγκάσατε ἕνα δάχτυλο; ρώτησα κατατρομαγμένος, ἐνῶ συγχρόνως τραβιόμουν στὸ βάθος τοῦ ἁμαξιοῦ, καὶ γιατί αὐτό;

— Ἀ! γιατί; γιατί; Προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ... Ἂν καταληφθῶ ἀπὸ καμμιὰ κρίσι ἀπόψε... Μὰ ἐλπίζω νὰ μὴν καταληφθῶ.

— Πῶς, ἔχετε κρίσεις; Καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνετε καὶ νὰ ταξειδεύετε μὲ λεωφορεῖα, ὅταν βρίσκεσθε σὲ τέτοια κατάστασι!

— Ἀ! μὰ δὲν ξέρει κανεὶς τὴν κατάστασί μου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ γέρο Ροῦνι γαυγίζει καὶ οὐρλιάζει τώρα λυσσασμένος...

— Ὁ Ροῦνι; ἔκανα ἀνατριχιάζοντας.

— Ναί, ὁ σκύλος ποὺ τὸν δάγκωσα προχτές...

—Μά, κύριε, μὴν τυχὸν πάσχετε ἀπὸ ὑδροφοβία;

— Ἀκριβῶς.

Ἐπακολούθησε μιὰ μεγάλη σιωπή. Δὲν ἀνάσαινα πειά, ἔτρεμα ὁλόκληρος. Ἔπειτα ὁ ἄρρωστος ἐξακολούθησε:

—Εἶνε ὀχτὼ μέρες τώρα ποὺ ἄρχισα νὰ δαγκώνω, εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα.

— Μὰ δὲν θἄπρεπε νὰ βγαίνετε ποτὲ ἔξω, τὸν διέκοψα.

— Μὴ μιλᾶτε τόσο δυνατά, κύριε, αὐτὸ μ' ἐρεθίζει...

— Κύριε, συνέχισα σιγανώτερα καὶ ἁπαλώτερα, εἶνε ἀπερισκεψία στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεσθε νὰ ταξειδεύετε μὲ τέτοιο καιρό...

— Ὤ! ἂν δὲν συναντήσω ποτάμι, ἢ πηγή, ἢ ἄλλο τρεχούμενο νερό, ὅλα θὰ πᾶνε καλά... Γιατὶ μονάχα τὸ νερό, κύριε, μονάχα τὸ νερὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω. Μὲ κάνει τρελλό.

Ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος γιατὶ ἤξερα ὅτι πλησιάζαμε σ' ἕνα ποτάμι, στὸ Λέϊλιν. Μὲ τὸ μάτι στηλωμένο στὸν συνταξειδιώτη μου, παρακολουθῶντας προσεκτικὰ ὅλες του τὶς κινήσεις, καταριόμενος τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα ἀποφασίσει αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Μὰ ἔξαφνα, τὸν ἄκουσα νὰ ροχαλίζη. «Μήπως εἶνε τὸ πρῶτο σύμπτωμα τῆς κρίσεως;» σκέφθηκα. Καί, ἁπλώνοντας σιγὰ τὸ χέρι μου πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξα καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις καὶ πατῶντας στὸν ἀναβατῆρα, φώναξα στὸν ὁδηγό: «Σταμάτησε, θὰ κατέβω!»

Ἡ βροχὴ λυσσομανοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ὁδηγὸς μὲ κύτταξε κατάπληκτος, σὰν νἄμουν κανένας τρελλός.

— Σὲ λίγα λεπτά, φθάνουμε, μοῦ εἶπε. Κάμετε λίγη ὑπομονή.

Καὶ πραγματικά, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμαστε στὸ Νάας. Κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι. Συγχρόνως ὅμως μὲ κατέλαβε καὶ μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια. Ἤθελα νὰ μάθω τί γινόταν ὁ φοβερὸς συνταξειδιώτης μου καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ λάβη τὰ μέτρα της. Καθὼς λοιπὸν κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, εἶδα τὸν λυσσασμένο νὰ μπαίνη στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁ Ἄσπρος Μάγος».

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο! φώναξα στὸν ὁδηγό.

Ὡστόσο, ὁ συνταξειδιώτης μου ἀκούμπησε τὰ δυό του πακέτα στὸ τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε ἥσυχα - ἥσυχα τὴ ρεντιγκότα του, κάθησε μπροστὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισε νὰ στεγνώνη τὰ παπούτσια του. Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ εἶπε:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, σᾶς ἔκανα καὶ περάσατε μερικὲς πολὺ δυσάρεστες στιγμές. Μὰ δὲν φταίω ἐγώ... Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ δυὸ μικρὰ πακέτα; Περιέχουν 250 χιλιάδες λίρες, ὅλη τὴν περιουσία τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ μου Νέλσον, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία, μπροστὰ στὰ μάτια μου. Βρισκόμουν μόνος στὸ λεωφορεῖο καὶ ἦταν γνωστὸ πὼς μετέφερα αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ σᾶς πάρω γιὰ κλέφτη καὶ ἀκόμα πιὸ φυσικὸ νὰ σοφιστῶ ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ σᾶς...

— Σᾶς συγχωρῶ, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἀλλὰ σᾶς εὔχομαι νὰ μὴ τὸ φέρη ἡ τύχη σας νὰ συνταξειδεύσετε μὲ λυσσασμένους, οὔτε καὶ ψεύτικους...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΫΛ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

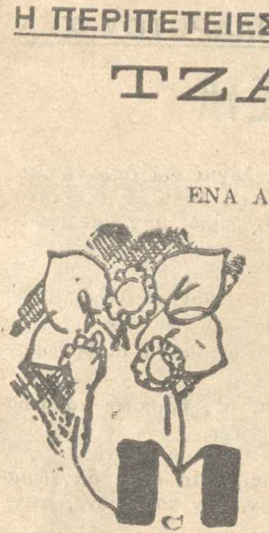

ΜΟΛΙΣ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου εἶδε νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ γραφεῖο του ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς Σέρλοκ Χόλμς, φώναξε:

— Καλῶς ἤρθατε, κύριε Χόλμς! Καλῶς ἤρθατε! Δὲν ξέρετε μὲ πόση ἀγωνία σᾶς περίμενα!...

Καὶ σηκωνόμενος ὄρθιος, συνέχισε:

— Πρόκειται γιὰ μιὰ μυστηριώδη ὑπόθεσι, κ. Χόλμς, ἡ ὁποία μοὔχει σηκώσει τὸ μυαλό!... Γλυτῶστε με ἀπ' αὐτὴ τὴν τυραννία... Οὔτε στιγμὴ δὲν μπορῶ νὰ ἡσυχάσω. Μάταια μέρα καὶ νύχτα ἀπασχολοῦμαι μ' αὐτή. Ἔχω πελαγώσει, τἄχω χάσει... Δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω. Ἄρχισα νὰ χάνω κάθε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου καὶ στοὺς ἄλλους... Ἐσεῖς εἴσαστε ἡ μόνη ἐλπίδα ποὺ μ' ἀπομένει. Σᾶς ὁρκίζομαι, κ. Χόλμς, ὅτι μόνο σεῖς ἔχετε τὰ προσόντα ποὺ χρειάζονται, γιὰ νὰ λύσετε ἕνα τόσο τρομερὸ καὶ φρικῶδες αἴνιγμα, τὸ ὁποῖο ἔχει σκορπίσει σ' ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνο τὴν ἀγωνία... Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε πῶς σᾶς περίμενα, κ. Χόλμς!

— Δὲν εἶνε οὔτε μιὰ ὥρα ποὺ γύρισα ἀπ' τὴν Ἰταλία, κύριε Οὐάρν, ἀπάντησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Κατώρθωσα νὰ ξεμπερδέψω ἐκεῖ πέρα μιὰ ἐξαιρετικὰ λεπτὴ ὑπόθεσι, καὶ καθὼς βλέπετε, ἀμέσως μόλις διάβασα τὸ γράμμα σας ἦρθα ν' ἀκούσω τὴν ἐπείγουσα ἀνακοίνωσι, τὴν ὁποία ἐπιθυμεῖτε νὰ μοῦ κάνετε. Εἶμαι στὴ διάθεσί σας... Σᾶς ἀκούω.

—Δὲν ἀμφέβαλα ποτέ, κ. Χόλμς, γιὰ τὰ φιλικὰ αἰσθήματά σας, εἶπε συγκινημένος ὁ κ. Οὐάρν, σφίγγοντας θερμὰ κι' ἐγκάρδια τὸ χέρι τοῦ ἐνδόξου ἀστυνομικοῦ. Καθῆστε, φίλε μου. Καθῆστε νὰ τὰ ποῦμε.

Κι' ὅταν ξαπλώθηκαν στὶς ἀναπαυτικές τους πολυθρόνες, μπροστὰ σ' ἕνα τραπεζάκι, ὁ κ. Οὐάρν ρώτησε τὸν Σέρλοκ Χόλμς:

— Μείνατε πολὺν καιρὸ στὴν Ἰταλία, κ. Χόλμς;

— Σχεδὸν τρεῖς μῆνες.

— Θὰ ξέρετε ὅμως ἀπ' τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων ὅτι τὸ Λονδῖνο ἀπὸ καιρὸ τώρα ζῆ κι' ἀναπνέει κάτω ἀπὸ ἕναν τρομερὸ ἐφιάλτη, ὅτι μαστίζεται ἀπὸ μιὰ θεϊκὴ κατάρα. Θὰ ξέρετε, ἐπίσης, ὅτι ὅλοι ἐμεῖς οἱ συνάδελφοί σας καθόμαστε, ὅπως λέει κι' ὁ λαός, ἀπάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

—Καταλαβαίνω.. Θέλετε νὰ πῆτε γιὰ τὸν Τζὰκ τὸν Ἀντεροβγάλτη.

— Ἀκριβῶς!... Ὁλόκληρο τὸ Λονδῖνο, ἡ Εὐρώπη, ὁ κόσμος ὅλος ἀναλογίζεται μὲ τρόμο, ὅπως κι' ἐγώ, τὰ τρομερὰ ἐγκλήματα τοῦ θηρίου αὐτοῦ. Ἀπὸ αἰῶνες τώρα, μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, δὲν μᾶς παρουσιάσθηκε παρόμοιο αἴνιγμα. Σᾶς βεβαιῶ, κ. Χόλμς, ὅτι ἔρχονται στιγμὲς ποὺ σκέπτομαι νὰ παραιτηθῶ ἀπ' τὴ θέσι μου, γιὰ νὰ μὴν ἔχω διαρκῶς μπροστά μου τὸ τερατῶδες αὐτὸ φάντασμα, τὸ ὁποῖο κατατρομοκράτησε μὲ τὰ ἀπαίσια κακουργήματά του τὸ Λονδῖνο.

—Τὸ τερατῶδες φάντασμα, εἴπατε; ἔκανε χαμογελῶντας ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Δὲν ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ κανένα φάντασμα, κ. Οὐάρν. Τὸ τέρας, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλᾶτε, ἔχει σάρκες καὶ κόκκαλα καὶ δὲν βλέπω γιατὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ δώσουμε ἕνα τέλος στὰ ἀπαίσια κατορθώματά του.

— Μ' ἐμψυχώνουν τὰ λόγια σας, κ. Χόλμς! Ἔχω πεποίθησι σ' ὅ,τι λέτε! φώναξε ἀναθαρρεύοντας ὁ κ. Οὐάρν.

Κι' ἀνοίγοντας τὴ φιλντισένια ταμπακιέρα του, ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἐξαίρετα ποῦρα τῆς Ἀβάνας, πρόσθεσε:

— Πάρτε, σᾶς παρακαλῶ, ἕνα, φίλε μου κ. Χόλμς. Ἔχουμε τὸν καιρὸ νὰ καπνίσουμε ἀπὸ ἕνα ποῦρο, γιατὶ ἡ συνομιλία μας θὰ κρατήσῃ ἀρκετά. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο μάλιστα διέταξα νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανείς.

Ὅταν ἄναψαν τὰ ποῦρα τους, ἕνας ἀρωματισμένος καπνὸς γέμισε τὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, καὶ μέσα στὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ αὐτοῦ, ἡ δυὸ διασημότητες τῆς Ἀγγλίας στὴν ἐγκληματολογικὴ ἐπιστήμη ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται πῶς θὰ μποροῦσαν νὰ γλυτώσουν τὴν πρωτεύουσα ἀπὸ τὴν συμφορὰ ποὺ τὴν βρῆκε, ἀπ' τὸν τρομερὸ Τζὰκ τὸν Ἀντεροβγάλτη.

— Καὶ τώρα πρέπει νὰ σᾶς ἐκθέσω τὰ γεγονότα, μὲ τὴ σειρά, κ. Χόλμς, εἶπεν ὁ κ. Οὐάρν.

— Σᾶς ἀκούω.

— Λοιπόν, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, τὰ ὄργανά μας βρῆκαν στὴν ἐξώπορτα ἑνὸς σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Γκλότσεστερ, δηλαδὴ σ' ἕναν ἀπ' τοὺς κακοφημισμένους δρόμους τῆς συνοικίας τοῦ Οὐάϊτ-Τσάπελ, τὸ πτῶμα μιᾶς νεαρᾶς γυναίκας μὲ τὰ σπλάχνα χυμένα ἔξω ἀπ' τὴν ἀνοιγμένη κοιλιά της. Ἡ εἴδησι αὐτὴ μὲ κατετάραξε καὶ φώναξα ἀμέσως τὸν κ. Χιοῦντερ, τὸν ἀρχιαστυνόμο τοῦ Οὐάϊτ Τσάπελ. Τὸ συμπέρασμα τοῦ κι' αὐτοῦ ἦταν ὅτι τὸ ἔγκλημα εἶχε ἀφορμὴ καὶ αἰτία τὴν παραφροσύνη. Ἄ, λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ θῦμα ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν τὴν ἀτυχία νὰ παραστρατοῦν στὴ ζωή τους. Καί, καθὼς ξέρετε, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴ μανία νὰ σκοτώνουν τὶς γυναῖκες αὐτές, ἡ ὁποῖες τοὺς χαρίσανε πρὶν ἀπὸ λίγο, τὴν πιὸ γλυκειὰ χαρὰ τῆς ζωῆς. Πρόκειται δηλαδὴ γιὰ μιὰ νοσηρὴ κατάστασι, γιὰ μιὰ μορφὴ τρέλλας, ἡ ὁποία πέφτει στὴ δικαιοδοσία τῶν φρενολόγων περισσότερο, παρὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀστυνομίας.

— Εἶμαι συμφωνότατος μαζύ σας, εἶπε ὁ Χόλμς. Παραδέχομαι ἀπόλυτα τὴν γνώμη σας, ἡ ὁποία εἶνε ἀπολύτως δικαιολογημένη ἐπιστημονικῶς.

— Ἡ ὑπόθεσι τῆς ὁδοῦ Γκλότσεστερ παρέμεινε ὡστόσο σκοτεινή, ἐξακολούθησε ὁ κ. Οὐάρν, κι' ὅλες ἡ ἔρευνές μας κατέληξαν σ' αὐτὸ τὸ φτωχότατο συμπέρασμα: «Πρόκειται γιὰ ἕναν ἀπαίσιο κακοῦργο, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμφάνισις καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ εἶνε τελείως ἄγνωστα. Τρεῖς μέρες μετὰ τὸ μυστηριῶδες αὐτὸ ἔγκλημα, εἴχαμε καὶ δεύτερο παρόμοιο κροῦσμα στὴν ὁδὸν Γκρήνβιτς. Τὸ θῦμα βρέθηκε πάλι μ' ἀνοιγμένη κοιλιὰ πίσω ἀπὸ μιὰ ἐξώπορτα κι' ἦταν κι' αὐτὸ γυναῖκα, ὄμορφη μάλιστα καὶ κομψότατα ντυμένη. Ὁ ἄντρας τοῦ θύματος ἦταν καπετάνιος κι' ἔλειπε σὲ μακρυνὸ ταξεῖδι. Κι' ἡ γυναῖκα αὐτή, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της, εἶχε ἐπισκεφθῆ μιὰ φιλενάδα της, ἀπ' ὅπου ἔφυγε ἀργὰ τὸ βράδυ. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ ὧρες τὴν βρήκαμε νεκρή, σκοτωμένη μὲ τὸν ἴδιο ἀπαράλλαχτα φρικώδη τρόπο.

— Πρᾶγμα, δηλαδή, ποὺ ἐπαληθεύει πλήρως τὴ θεωρία τῆς ἀναλήψεως τῶν γεγονότων», εἶπε ὁ Χόλμς, γιατί, καθὼς ξέρετε, ἐμεῖς οἱ ἐγκληματολόγοι παραδεχόμαστε, μαζὺ μὲ τοὺς γιατρούς, πῶς ὅταν γίνῃ ἕνα νέο ἔγκλημα, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐπαναληφθῆ τὴν ἴδια μέρα ἢ τὸ πολὺ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ διεπράχθη καὶ τὴν πρώτη φορά.

— Τὸ παραδέχομαι, κ. Χόλμς. Καὶ προσθέτω μάλιστα, ὅτι ἡ θεωρία αὐτὴ βγῆκε ἀληθινὴ πέρα γιὰ πέρα. Μέσα σὲ μιὰ βδομάδα εἴχαμε ὀκτὼ παρόμοια ἐγκλήματα. Ὀκτὼ γυναῖκες βρῆκαν τὸν θάνατο ἀπ' τὸ χέρι τοῦ ἴδιου κακούργου ἀσφαλῶς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς παρασύρει τὰ θύματά του σὲ μέρη ὅπου εἶνε βέβαιος ὅτι μπορεῖ νὰ κάνῃ τὴ δουλειά του ἥσυχα γιὰ λίγα λεπτά. Δηλαδὴ σὲ μιὰ ἐξώπορτα, μέσα σὲ κανένα σταῦλο, ἢ σὲ ἀποθήκη. Καὶ τότε μ' ἕνα ἀκονισμένο μαχαῖρι τοὺς ἀνοίγει τὴν κοιλιὰ κατὰ τὸν ἴδιο πάντοτε ἐπιτηδειότατο τρόπο, ὥστε νὰ ἐπέρχεται ὁ θάνατος μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα. Ἔτσι δὲν μπορέσαμε νὰ πάρουμε κατάθεσι ἀπὸ κανένα θῦμα του. Χαρακτηριστικὸ ἐπίσης τῆς ὑποθέσεως εἶνε ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες κι' ἡ κοπέλλες τῶν καλῶν οἰκογενειῶν ποὺ πέσανε θύματά του, καθὼς ἐξακριβώσαμε, ζοῦσαν λίγο ἢ πολὺ μιὰ ζωὴ ἐπιλήψιμη. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ προσέξετε, κ. Χόλμς. Εἶνε σπουδαιότατο στοιχεῖο!...

— Βέβαια!... Αὐτὴ εἶνε κι' ἡ δική μου γνώμη, ἀπάντησε ὁ Χόλμς, κι' ὕστερα ρώτησε: Καὶ πόσα κρούσματα σημειώθηκαν ὡς τώρα, μαζὺ μὲ τὰ ὀκτὼ τῆς πρώτης ἑβδομάδος;

(Ἀκολουθεῖ)

Τζὰκ ὁ Ἀντεροβγάλτης

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΙΓΑΣ

ΤΗΣ ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

ΤΟ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Ζὰκ Νταρβίλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ γνωστοὺς διπλωμάτες, ποὺ μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἄπω Ἀνατολή, μᾶς διηγότανε στὴν ταράτσα τῆς βίλλας του, μιὰ τραγικὴ ἐρωτικὴ ἱστορία:

— Γνώρισα πολλῶν εἰδῶν γυναῖκες στὴ ζωή μου, ἔλεγε, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι μερικὲς μιγάδες εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες. Γιὰ τὴν Ἀγγελικὴ - Εὐφροσύνη, μιὰ γυναῖκα τῆς Σαϊγκόν, τὸ μόνο ποὺ ἤξερα ἦταν ὅτι φημιζόταν γιὰ τὴν ὀμορφιά της, ὅτι ντυνότανε ἄλλοτε σὰν Παριζιάνα καὶ ἄλλοτε σὰν Ἀνναμίτισσα καὶ ὅτι ἀπατοῦσε κυνικώτατα τὸ φίλο μου Φορτὲν μὲ τὸν ὁποῖον ὡστόσο συζοῦσε. Ὁ Φορτὲν ἀνεχότανε τὶς ἀπιστίες της, εἴτε γιατὶ δὲν τὶς μάθαινε, εἴτε γιατὶ τὶς λίγες ποὺ μάθαινε, τὶς θεωροῦσε περαστικὲς καὶ ὄχι ἐπικίνδυνες. Τὸ πιθανώτερο ὅμως, εἶνε ὅτι, μολονότι ὑπέφερε πολύ, συγχωροῦσε ὡστόσο τὴν ἄπιστη, γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε.

»Πότε ἀκριβῶς ἔμαθε ὁ Φορτὲν τὶς ἐρωτικὲς σχέσεις τῆς Εὐφροσύνης μ' ἕνα συμπατριώτη μας ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ, δὲν ξέρω... Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι μιὰ μέρα ποὺ συνάντησε τυχαίως τὸν ἀξιωματικὸ σὲ μιὰ λέσχη, αὐτὸς ὁ τόσο ψύχραιμος ἄνθρωπος συνήθως, ὁ τόσο μαλακός, ποὺ ποτέ του δὲν εἶχε ἀγγίξει ὅπλο, λίγο ἔλειψε νὰ καλέσῃ σὲ μονομαχία τὸν ἀντίζηλό του. Εἴδαμε καὶ πάθαμε ὥς ὅτου νὰ διευθετήσουμε τὴν ὑπόθεσι καὶ ὥς ὅτου νὰ πείσουμε τὸ φίλο μας πόσο γελοῖο θὰ ἦταν νὰ ριψοκινδυνεύσῃ τὴ ζωή του γιὰ μιὰ Μιγάδα.

»Καὶ πραγματικά, ὁ Φορτὲν δὲν μονομάχησε. Ὡστόσο ἡ ἀπιστία τῆς Ἀγγελικῆς - Εὐφροσύνης ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν τυραννῆ, καὶ παρ' ὅλα τὰ ναρκωτικά, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνῃ, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ξεχάσῃ. Γιὰ νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπὸ τὶς μελαγχολικές του σκέψεις καὶ ἀπὸ τὴν κατάχρησι τοῦ ὀπίου, συνώδευα τακτικὰ κάθε βράδυ τὸν Φορτὲν σὲ περιπάτους μὲ τὸ ἁμάξι.

»Μὰ ὁ Φορτὲν ἀπέφευγε συστηματικὰ τοὺς πολυσύχναστους δρόμους, στοὺς ὁποίους θὰ μποροῦσε εὐκολώτερα νὰ διασκεδάσῃ τὴ θλῖψι του, γιατὶ φοβόταν μήπως συναντοῦσε τὴν Εὐφροσύνη, καθισμένη σὲ κανένα πολυτελὲς ἁμάξι, δίπλα στὸ φίλο της ἀξιωματικό.

»Μόλις ἀνεβαίναμε στ' ἁμάξι, ἔλεγε στὸν ἁμαξᾶ νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὴν «Πεδιάδα τῶν Τάφων», μιὰ πεδιάδα ἀπέραντη, πένθιμη, καταθλιπτική, στὴν ὁποία ἁπλώνονταν χιλιάδες μνήματα ἰθαγενῶν, τερατώδη, αἰνιγματικὰ στημένα σὲ κλιμακωτὰ ἰσώματα, ποὺ ἔχουν ὅλα τὸ σχῆμα ἀκέφαλων καθισμένων σφιγγῶν.

»Ὁ Φορτέν, δείχνοντάς μου μιὰ μέρα τὰ παράξενα αὐτὰ μνήματα, μοῦ εἶπε:

»—Κυττάξτε τὶς ἀκέφαλες αὐτὲς σφίγγες! Ἀντὶ κεφαλιοῦ ἔχουν μιὰν ὁριζόντια πλάκα, στὴν ὁποία εἶνε χαραγμένος, στὴ θέσι τοῦ ὀνόματος τοῦ πεθαμένου καὶ τοῦ ἐπιταφίου, ἕνας ἁπλὸς κύκλος. Εἶνε τὸ σύμβολο τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου, τῆς δίχως ἀρχὴ καὶ δίχως τέλος, τὸ σύμβολο τοῦ ὑπερτάτου αἰνίγματος: τοῦ θανάτου. Μὰ δὲν εἶνε ἐπίσης καὶ τὸ σύμβολο τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς γυναίκας, τῆς γυναίκας ποὺ δίνει τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο; Κάθε φορὰ ποὺ κυττάζω τὰ μνήματα αὐτά, συλλογιέμαι τὴν Μιγάδα. Τὸ πρόσωπό της μοῦ φαίνεται πῶς δὲν τὸ θυμᾶμαι πειά. Θυμᾶμαι μονάχα τὸ ἐξαίσιο κορμί της καὶ τὰ χαριτωμένα νυχάκια της. Μὰ ἴσως νὰ μὴν ἔχῃ κεφάλι... Ἴσως νὰ ἔχῃ κολλήσει πάνω στοὺς ὤμους της τὸν μοιραῖο καὶ αἰνιγματικὸ αὐτὸν κύκλο τῶν σφιγγῶν...

* * *

»Λίγες μέρες ὕστερα ἀπὸ τὴν συνομιλία μας αὐτὴ — ἐξακολούθησε ὁ Ζὰκ Νταρβίλ — ἔλαβα ἀπὸ τὴν Εὐφροσύνη μιὰ πρόσκλησι γιὰ ἕνα γλέντι, ποὺ θὰ ἔδινε στὴ βίλλα της, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἀρραβώνων της μὲ τὸν ἀξιωματικό, καὶ συγχρόνως ἔμαθα ὅτι στὸ γλέντι εἶχε καλέσει καὶ ὅλους τοὺς πρώην φίλους της.

»Τὸ βράδυ, ὅταν πῆγα νὰ πάρω τὸν Φορτὲν γιὰ τὸ συνηθισμένο μας περίπατο, τὸν βρῆκα νὰ γυμνάζεται στὴ σκοποβολὴ μ' ἕνα περίστροφο, ποὺ μόλις τὄχε ἀγοράσει.

»—Μ' ἐμποδίσατε, μοῦ εἶπε, νὰ μονομαχήσω μὲ τὸν φίλο της!... Εἴχατε δίκηο. Προτιμῶ νὰ τὸν σκοτώσω... Ἡ ξεδιάντροπη εἶχε τὸ θράσος νὰ μὲ καλέσῃ καὶ μένα στοὺς ἀρραβῶνες της μαζύ του!.... Ἔ, λοιπόν, θὰ πάω καὶ θὰ σκοτώσω τὸν ἀρραβωνιαστικό της μπροστὰ στὰ μάτια της!...

»Τὴ μέρα τοῦ γλεντιοῦ, πέρασα ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ δῶ τί ἔκανε, μὰ ὁ ὑπηρέτης μοῦ εἶπε πῶς εἶχε βγῆ ἔξω.

«Δὲν θὰ πάῃ στὸ γελοῖο αὐτὸ γλέντι», σκέφθηκα. Μοῦ ἐρχόταν μάλιστα νὰ μὴν πάω μήτε ἐγώ. Ὕστερα ὅμως, φοβούμενος κάποιο δυστύχημα, μολονότι εἶχα εἰδοποιήσει τὴν Εὐφροσύνη ν' ἀπομακρύνῃ τὸν ἀξιωματικό της, τράβηξα κατὰ τὴ βίλλα της.

»Ὁ Φορτὲν δὲν βρισκόταν ἐκεῖ. Ἡ Εὐφροσύνη μὲ δέχτηκε χαμογελῶντας, μὲ τὸ πιὸ γλυκό της χαμόγελο.

»—Δὲν θἄρθῃ ὁ Φορτέν! τῆς εἶπα, σχεδὸν μὲ θυμό.

»—Πῶς; πῶς; μοῦ ἀπάντησε. Νὰ ἰδῆτε ποὺ θἄρθη!... Ἄλλως τε, χωρὶς ἐκεῖνον, δὲν θὰ καθήσουμε στὸ τραπέζι.

»Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἕνα ἁμάξι ἔστριβε τὴ γωνία τοῦ δρόμου καὶ σταμάτησε μπρὸς στὴ βίλλα.

»—Εἶνε ὁ Φορτέν! Νάτος! φώναξε χαρούμενη ἡ Εὐφροσύνη.

»Μὰ κανεὶς δὲν κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἁμάξι, καὶ ὁ ἁμαξᾶς ἔμενε ἀδιάφορος καὶ ἀσάλευτος πάνω στὸ κάθισμά του.

»Κυτταχτήκαμε. Ἔννοιωσα τότε ἕνα περίεργο προαίσθημα — κάτι σὰν μιὰ ἀπειλητικὴ προειδοποίησι. Βγῆκα ἔξω καὶ προχώρησα πρὸς τὸ ἁμάξι. Ὅταν πλησίασα, εἶδα καθισμένο μέσα σ' αὐτὸ τὸν Φορτέν, ὁ ὁποῖος φαινόταν πῶς κοιμόταν.

«Ὁ φτωχός!... Ἀποκοιμήθηκε!... σκέφθηκα. Τόσο τὸ καλύτερο. Θ' ἀνεβῶ στὸ ἁμάξι καὶ θὰ τὸν πάω στὸ σπίτι».

»Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἀπὸ τοὺς φίλους μας, ποὺ μὲ εἶχε συνοδεύσει ἔξω, τὸν ἄγγιξε στὸν ὦμο. Μὰ ἀμέσως τράβηξε περίτρομος τὸ χέρι του, γιατὶ ἔννοιωσε νὰ κυλάῃ ἕνα πηχτὸ ὑγρό.

»—Ἕνα φανάρι! φώναξε. Γλήγορα, ἕνα φανάρι!...

»Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἔτρεξαν ἔξω... Τότε, στὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ, εἴδαμε ὅτι ὁ Φορτὲν εἶχε μιὰ ἀνοιχτὴ πληγὴ στὸν κρόταφο, ἀπ' τὴν ὁποίαν τὸ αἷμα ἔτρεχε στὸ ἄσπρο του πουκάμισο. Καταγῆς ἦταν πεσμένο ἕνα περίστροφο. Ὁ ἁμαξᾶς δὲν εἶχε τίποτε ἀκούσει. Μᾶς εἶπε μονάχα ὅτι ὁ «κύριος» τοῦ εἶχε πῆ νὰ κάνῃ μιὰ βόλτα πρὸς τὴν «Πεδιάδα τῶν Τάφων».

»Ἡ Πεδιὰς τῶν Τάφων! Ἀμέσως θυμήθηκα τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους μου μὲ τὸν Φορτὲν καὶ τὰ πένθιμά του ὁράματα! Φαντάστηκα τὸν ἄμοιρο ἐρωτευμένο νὰ ταλαντεύεται δεξιὰ κι' ἀριστερά, μονάχος στὸ κλειστὸ αὐτὸ ἁμάξι, ποὺ ἔμοιαζε τώρα μὲ σαρκοφάγο. Τὸν φαντάστηκα νὰ κλονίζεται μέσα στὴν κάσσα αὐτή, τὸ πνιγερὸ ἐκεῖνο βράδυ, μέσα στὴν ἀπέραντη νεκρικὴ ἔκτασι... Ἴσως τὸ ὄπιο νὰ τοῦ εἶχε δώσει ἕνα εἶδος τρέλλας καὶ νὰ μὴν ἤξερε πειὰ τί ἔκανε... Ἴσως μιὰ κούρασι νὰ τὸν εἶχε καταλάβει, ἕνα αἴσθημα ἀηδίας γιὰ κάθε ἀγάπη, τὸ αἴσθημα τοῦ ματαίου κάθε προσπάθειας, κάθε ἀγῶνος, κι' ἔτσι, ἐνῶ εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀντίζηλό του, εἶχε βρῆ πιὸ ἁπλό, πιὸ τελειωτικό, νὰ σκοτωθῆ ὁ ἴδιος.

»Τὰ συλλογιζόμουν ὅλα αὐτά, ἐνῶ ξάπλωναν τὸν Φορτὲν στὴν αἴθουσα τὴ στολισμένη γιὰ τὸ κινέζικο γλέντι, πάνω στὸ τραπέζι ὅπου βρισκόντουσαν σερβιρισμένα σὲ μικροσκοπικὰ πιάτα, παράξενα καὶ παρδαλὰ φαγητά, σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ φᾶνε κοῦκλες!

»Καὶ πραγματικά, ἦσαν ἀρκετὲς κοῦκλες στὸ πένθιμο γλέντι. Γυναῖκες Ἀνναμίτισσες, ἀγορασμένες γιὰ νὰ διασκεδάσουν τοὺς καλεσμένους, μὲ μιὰ κουλουρίτσα κοκκινάδι στὰ μάγουλά τους, μὲ μιὰ αἰγκρέττα μὲ κουδουνάκια καρφωμένη στὰ μαλλιά τους, κύτταζαν περίεργα τὸν «λευκὸ» ποὺ κι' ἐκείνου τὰ μάγουλα ἦσαν κοκκινισμένα, κοκκινισμένα ἀπ' τὸ αἷμα, καὶ μουρμούριζαν, νιαούριζαν, ἀνοιγοκλείνοντας τὰ βλέφαρά τους καὶ κουνῶντας τὶς αἰγκρέττες τους μὲ τὰ χαρωπὰ κουδουνάκια...

»Κύτταζα τὴν Ἀγγελικὴ - Εὐφροσύνη. Κάτω ἀπὸ τὰ μακρουλὰ τσίνουρά της, τὰ σχιστὰ Ἀσιατικὰ μάτια της, τὰ εἰρωνικά της μάτια γελοῦσαν, γελοῦσαν καὶ στὸ στῆθος της λαμποκοποῦσαν τὰ διαμάντια ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ἄμοιρος φίλος μου Φορτέν.

«Μιὰ κούκλα εἶνε κι' αὐτή, σκέφθηκα, σὰν τόσες ἄλλες. Καὶ ὅμως, γιὰ τὴν κούκλα αὐτὴ σκοτώθηκε ἕνας ἄντρας, ποὺ δὲν τοὔλειπε τίποτα γιὰ νἆναι εὐτυχής, ποὺ μποροῦσε νὰ εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄντρας τοῦ κόσμου, μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα!...»

ΜΥΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

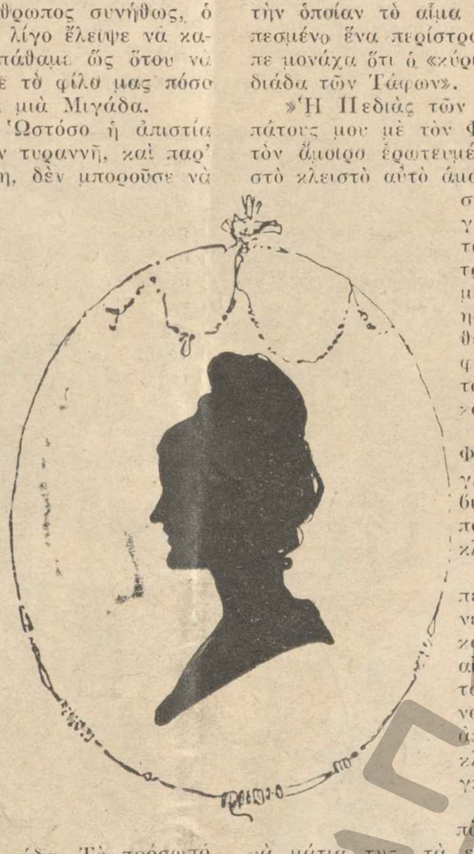

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι νομίζουν ὅτι τὰ κακά, ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, εἶνε περισσότερα καὶ μεγαλείτερα ἀπὸ τὰ ἀγαθά. Κι' ὅμως, ἂν ἔκαναν τὶς παρατηρήσεις των, χωρὶς νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τὶς ἐπιθυμίες των, ἀλλὰ τὴν κατάστασι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, θὰ κατέληγαν σὲ ἐντελῶς ἀντίθετα συμπεράσματα. Λάϊμπνιτς

—Ὁ χαρακτῆρας τοῦ ἀνθρώπου καθορίζεται ἀπὸ πολλοὺς παράγοντας: ἀπὸ τὴν κληρονομικότητα, τὸ κλῖμα, τὴν ἀνατροφή, τὴν κοινωνικὴ θέσι, τὶς δοκιμασίες τῆς ζωῆς καὶ τὶς συγκινήσεις.

Φ. Σάολους

—Ἡ πόλις δυναμώνει τὸ πνεῦμα κι' ἡ ἐξοχὴ τὸ σῶμα.

Ζιφρώ

—Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ χαράξῃ τὸ διαμάντι, παρὰ μὲ ἄλλο διαμάντι. Καὶ τὸ καλύτερο ἀντιφάρμακο τοῦ ἔρωτος εἶνε ὁ ἔρως.

Νοριὰκ

ΟΤΑΝ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΣΕ Η ΛΕΥΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΡΩΣΣΙΑ ΤΩΝ ΤΣΑΡΩΝ

Ἡ «Ὀχράνα» κι' ὁ πανίσχυρος ὀργανισμός της. Ποιοὶ κατετάσσοντο σ' αὐτή. Τί μέτρα ἐλαμβάνοντο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς ζωῆς τῶν Τσάρων. Ἐπαναστάται καὶ ἀστυνομικοί. Πῶς «ξεκαθάριζε» τὸ ἔδαφος. Ὁ δρόμος τῆς Σιβηρίας, κτλ. κτλ.

ΤΟΝ καιρὸ τῶν Τσάρων, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία εἶχε παίξει σπουδαῖο ῥόλο στὸν σκληρὸ ἀγῶνα τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας ἐναντίον τῶν διαφόρων συνωμοτῶν, οἱ ὁποῖοι παρασκεύαζαν ὑπομονετικά, μέσα στὸ σκοτάδι, τὴν ἀνατροπὴ τοῦ τσαρικοῦ καθεστῶτος.

Ἡ μυστικὴ αὐτὴ ἀστυνομία μὲ τὸν πολύκλαδο, πολυπλόκαμο καὶ πανίσχυρο ὀργανισμό, τὸν ὁποῖο οἱ καταδιωκόμενοι ἐπαναστάται εἶχαν ἐπονομάσει «Ὀχράνα» — σωματοφυλακὴ δηλαδὴ — εἶχε ἁπλώσει τὸ δίκτυο τῆς δράσεώς της σ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, εἶχε εἰσχωρήσει σ' ὅλες τὶς τάξεις. Ἡ Ὀχράνα ἔμοιαζε μ' ἕνα τεράστιο θίασο, στὸν ὁποῖο ὅμως οἱ κομπάρσοι ἔπαιζαν σπουδαιότερο ῥόλο κι' ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστάς.

Οἱ κομπάρσοι αὐτοὶ ἦσαν χωρισμένοι σὲ τρεῖς κατηγορίες: Στοὺς ἀνιχνευτάς, στοὺς ταραξίας (ἡ ἀποστολὴ αὐτῶν ἦταν νὰ προκαλοῦν σκηνὲς καὶ φασαρίες γιὰ νὰ τὶς ἀποδίδουν κατόπιν στοὺς ἐπαναστάτες καὶ νὰ δικαιολογοῦνται τὰ σκληρά, καὶ βάρβαρα συχνά, μέτρα ποὺ λάμβανε τὸ κράτος ἐναντίον τους) καὶ στοὺς καταδότες.

Ἡ φιλοχρηματία, ἡ δίψα τοῦ κινδύνου καὶ τῶν περιπετειῶν ἔκανε πολλοὺς καὶ πολλὲς νὰ κατατάσσωνται στὸν τρομερὸ αὐτὸν ἀστυνομικὸ ὀργανισμό. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι πληρωνόντουσαν. Διέτρεχαν ὅμως μεγάλον κίνδυνο νὰ χάσουν τὴ ζωή τους, ἐπειδὴ οἱ Ρῶσσοι ἐπαναστάται δὲν χωράτευαν διόλου ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφάσιζαν νὰ ἀναλάβουν ἕνα ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐξουσίας.

Ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῆς Ὀχράνας ἦταν νὰ παρακολουθῇ τὶς κινήσεις καὶ νὰ ἐξολοθρεύῃ ἐκείνους ποὺ σχεδίαζαν δολοφονικὲς ἀπόπειρες ἐναντίον σημαινόντων πολιτικῶν προσώπων, νὰ ἐμποδίζῃ τὴν κυκλοφορία ἐπαναστατκῶν φυλλαδίων καὶ προπαγανδιστικῶν βιβλίων καὶ νὰ κατάσχῃ τὰ ὅπλα καὶ τὰ πολεμοφόδια ποὺ προμηθευόντουσαν ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ἰδίως οἱ ἐχθροὶ τοῦ καθεστῶτος. Μὲ δυὸ λόγια: Ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν Ρωσσία κάθε κίνδυνο διασαλεύσεως τῆς τάξεως.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ θὰ μπορούσανε, μὲ τὰ μέσα ποὺ τοὺς διέθετε τὸ κράτος, νὰ καθαρίσουν μέσα σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα τὴν Ρωσσία ἀπὸ κάθε ἐπαναστατικὸ στοιχεῖο. Εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ φανοῦν ὅσο σκληροὶ ἤθελαν.

Ὡστόσο, τὰ ὄργανα αὐτὰ δὲν ἔδειχναν ἐξαιρετικὸ ζῆλο στὴν ἐξάσκησι τῶν καθηκόντων τους. Γιατί; Γιατί, ἁπλούστατα, ἂν ἐξολόθρευαν μονομιᾶς τοὺς ἀνατροπεῖς τοῦ καθεστῶτος, θὰ ἔμεναν χωρὶς δουλειά. Καὶ αὐτὸ δὲν τοὺς συνέφερε βέβαια...

Εἴπαμε παραπάνω ὅτι τὴν «Ὀχράνα» τὴν ἀποτελοῦσαν ἄνθρωποι ποὺ κατετάσσοντο στὸν ὀργανισμὸν αὐτὸν εἴτε ἀπὸ φιλοχρηματία — ἔπαιρναν πράγματι ὑπέρογκο μισθὸ — εἴτε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία, τὴν τυχοδιωκτικὴ ἐπιθυμία, νὰ γνωρίσουν ἔντονες συγκινήσεις καὶ δραματικὲς περιπέτειες. Λησμονήσαμε ὅμως νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς «Ὀχράνας» ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ ἤθελαν νὰ προσφέρουν τὶς ἐκδουλεύσεις τους στὸ κράτος, ὄχι γιὰ κανένα ἄλλον λόγο, μὰ ἐπειδὴ εἶχαν κάθε συμφέρον νὰ ἐξιλεωθοῦν γιὰ ὡρισμένες ἀξιόποινες πράξεις τους...

Δὲν πρέπει νὰ μᾶς θεωρήσετε ὑπερβολικοὺς ἂν σᾶς πληροφορήσομε ὅτι ἡ προστασία τοῦ τσαρικοῦ καθεστῶτος ἀπὸ τοὺς κακοποιοὺς εἶχε ἀνατεθῆ σ' ἀνθρώπους πιὸ ἐπιβλαβεῖς κι' ἐπικίνδυνους καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κατεδίωκαν...

Κι' ἔτσι οἱ ἐπαναστάτες, διαρκῶς κυνηγημένοι ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς, χωρὶς νὰ βρίσκουν μιᾶς στιγμῆς ἡσυχία, πέφτοντας στὶς παγίδες ὡραίων γυναικῶν — μυστικῶν πρακτόρων τῆς «Ὀχράνας» — συλλαμβανόμενοι, ἀνακρινόμενοι, φυλακιζόμενοι γιὰ ν' ἀποφυλακισθοῦν σὲ λίγο καὶ νὰ συλληφθοῦν καὶ πάλι, πρὶν προφθάσουν ν' ἀναπνεύσουν ἐλεύθερον ἀέρα, εἶχαν νὰ παλαίψουν μ' ἕνα ἐχθρὸ πανίσχυρο, ὠργανωμένο καὶ ἀκατάβλητο.

Ἡ κατάσχεσις ἑνὸς φύλλου ἐπαναστατικῆς ἐφημερίδος σ' ἕνα δωμάτιο, εἶχε γι' ἀποτέλεσμα τὴν καταδίκη σὲ ἀναγκαστικὰ ἔργα στὴ Σιβηρία καὶ τοῦ νοικιάρη καὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ σπιτιοῦ. Κάποτε ὄργανα τῆς «Ὀχράνας» ἀνεκάλυψαν μιὰ ὕποπτη ἐπιστολὴ σ' ἕνα σπίτι, στὸ ὁποῖο ἔμεναν δέκα φοιτηταί. Θέλετε νὰ μάθετε τὴν συνέχεια τῆς ἱστορίας; Καὶ οἱ δέκα αὐτοὶ φοιτηταὶ καταδικάσθηκαν σὲ θάνατο: ἀδιάφορο ἂν μεταξύ αὐτῶν ὑπῆρχαν ἀρκετοὶ ποὺ ἀγνοούσανε τὴν ὕπαρξι τῆς ἐπιστολῆς.

* * *

Καὶ στὸν πιὸ ἄγριο πόλεμο, ὁ στρατιώτης διατηρεῖ ἔστω καὶ μιὰ ἀμυδρὰ ἐλπίδα ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψῃ ζωντανὸς σπίτι του. Ὅποιος ἀποφάσιζε ὅμως νὰ λάβῃ ἐνεργὸν μέρος στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς Ρωσσίας, ἔπρεπε συγχρόνως νὰ λάβῃ καὶ τὴν ἀπόφασι ὅτι ἡ μέρες τῆς ζωῆς του ἦταν πειὰ μετρημένες.

Ὡστόσο, οἱ Ρῶσσοι ἐπαναστάτες, πιστεύοντας μὲ φανατισμὸ στὴν ἰδεολογία τους, ἐπέμεναν στὸν ἀγῶνα τους. Καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ ὅτι... ἀνταμείφθησαν γιὰ τὶς φιλότιμες προσπάθειές τους. Μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ ἔπεσε ἡ αὐτοκρατορία, κατώρθωσαν νὰ δολοφονήσουν ὅλους σχεδὸν τοὺς κατὰ διαστήματα ὑπουργοὺς τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐξ ἄλλου, ἐλάχιστοι εἶνε οἱ τσάροι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πέθαναν δολοφονημένοι ἢ ἀπὸ συγγενεῖς τους ἢ ἀπὸ ῥαδιούργους αὐλικοὺς ἢ καὶ ἀπὸ ἐπαναστάτες...

Ἐννοεῖται τώρα ὅτι τὸ κράτος λάβαινε «δρακόντεια» μέτρα γιὰ τὴν προστασία τῶν αὐτοκρατόρων ἀπὸ κάθε ἀπόπειρα. Ὅταν ὁ τσάρος Νικόλαος Β', ὁ τελευταῖος αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας, ἔκανε κάποτε ἕνα ταξεῖδι στὴν Κριμαία, σ' ὅλο τὸ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, σ' ἔκτασι δηλαδὴ δυὸ περίπου χιλιάδων χιλιομέτρων, εἶχαν παραταχθῆ μεγάλες δυνάμεις στρατοῦ. Ἡ γενικὴ ἀστυνομία, ἡ μυστικὴ ἀστυνομία, ἡ εἰδικὴ ἀστυνομία τῆς αὐτοκρατορικῆς Αὐλῆς, οἱ κοζάκοι, οἱ χωροφύλακες, οἱ σωματοφύλακες, τὸ ἱππικὸ καὶ τὸ πεζικό, εἶχαν τὰ βλέμματά τους γυρισμένα πρὸς τὸν τσαρο, γιὰ νὰ τὸν προστατεύσουν ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Πολλὲς μέρες πρὶν φθάσει ὁ αὐτοκράτωρ στὴν κωμόπολι Λιβά- τια, ὁλόκληρα τάγματα στρατιωτῶν εἶχαν σχηματίσει ἕνα πυκνὸ καὶ ἀδιαπέραστο τεῖχος γύρω ἀπὸ τὴν ἔπαυλι ποὺ θὰ φιλοξενοῦσε τὸν Νικόλαο. Ἐκ παραλλήλου, λόχοι κοζάκων τριγυρνούσανε στὰ περίχωρα, συλλαμβάνοντας προληπτικῶς κάθε ὕποπτο, κάνοντας ἔρευνες στὰ σπίτια καὶ... ἀνασκάπτοντας συχνὰ τὸ ἔδαφος, μὲ τὴν ἁπλῆ ὑπόνοια ὅτι οἱ ἐπαναστάται εἶχαν τοποθετήσει δυναμίτιδα σ' ἕνα ὡρισμένο σημεῖο.

Τέλος, ἀφοῦ καθάριζε ὁ τόπος ἀπὸ κάθε ὕποπτο στοιχεῖο (συχνὰ ἐξετοπίζοντο γιὰ λόγους προληπτικοὺς οἱ μισοὶ κάτοικοι τῆς Κριμαίας!) ἔφθανε ὁ αὐτοκράτωρ, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τάξι καὶ τὴν καθαριότητα ποὺ ἔβλεπε τριγύρω του. Οἱ αὐλοκόλακες προσπαθούσανε τότε νὰ τὸν πείσουν ὅτι ὁ λαός του τὸν λάτρευε καὶ ὅτι μποροῦσε νὰ κυκλοφορήσῃ ἐλεύθερα στοὺς δρόμους, βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν ἀπειλοῦσε ὁ παραμικρὸς κίνδυνος. Ὡστόσο, ὅταν ὁ τσάρος ἐξεδήλωνε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνῃ ἕνα μικρὸ περίπατο, τὸν συνώδευαν δυὸ ἴλες ἱππικοῦ κι' οἱ ἱππεῖς εἶχαν ἐστραμμένα τὰ ὅπλα τους πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἕτοιμοι νὰ πυροβολήσουν ἐκεῖνον ποὺ θὰ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ ἐμφανισθῇ στὸ δρόμο τοῦ αὐτοκράτορος!

* * *

Μὰ οἱ ἐπαναστάτες παραμόνευαν πάντοτε.

Ἀψηφῶντας τὰ μέτρα ποὺ ἐλάβαιναν ἡ ἀρχὲς ἐναντίον τους, περίμεναν τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν τσάρο. Τί σημασία εἶχε ἂν τὰ δικαστήρια δὲν ἔκαναν ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ καταδικάζουν ἐπαναστάτες σὲ θάνατο ἢ σ' ἐξορία στὴ Σιβηρία; Ἐκεῖνοι διαρκῶς πληθύνονταν. Καὶ οἱ χιονισμένοι δρόμοι ποὺ ὁδηγούσανε στὴ Σιβηρία, ἦσαν πάντοτε γεμάτοι ἀπὸ μακριὲς σειρὲς καταδίκων, ποὺ βάδιζαν μὲ ἁλυσσοδεμένα πόδια, καὶ μὲ τὴν ἄγρυπνη ἐπιτήρησι τῶν ἐφίππων φρουρῶν τους... Ὁ Πέτρος ὁ Μέγας εἶχε πρῶτος τὴν... ἔμπνευσι νὰ μεταφέρῃ τοὺς συνωμότες, τοὺς ἀντάρτες καὶ τοὺς ἐγκληματίες στὴ Σιβηρία, γιατὶ κάθε ἀπόπειρα ἀποδράσεως ἀπὸ τὴν ἐρημιὰ αὐτὴ ἦταν καταδικασμένη σὲ βέβαιη ἀποτυχία.

Ὑπάρχει ὁλόκληρη φιλολογία γιὰ τὴ μαρτυρικὴ ζωὴ ποὺ περνούσανε οἱ κατάδικοι στὴ Σιβηρία. Τὴν ζωηρότερη ὅμως εἰκόνα τῆς «Λευκῆς Κολάσεως» τῆς Σιβηρίας, τὴν ἔδωσε ὁ Δοστογιέβσκι, ὁ μεγαλείτερος Ρῶσσος μυθιστοριογράφος, στὸ συνταρακτικὸ ῥεπορτάζ του, ποὺ φέρει τὸν τίτλο «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸ Σπίτι τῶν Πεθαμμένων». Οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ ξέρουν βέβαια, ἀπὸ πολλὲς σχετικὲς σελίδες ποὺ ἔχουμε δημοσιεύσει ὥς τώρα, ὅτι ὁ Δοστογιέβσκι πέρασε τέσσερα χρόνια στὰ κάτεργα τῆς Σιβηρίας, μὲ τὴν ἀσύστατη κατηγορία ὅτι ἔλαβε μέρος στὴν ἐπαναστατικὴ ὀργάνωσι τοῦ Πετρασέβσκι.

Ὁ ρωσσοϊαπωνικὸς πόλεμος, ὁ ὁποῖος εἶχε τέλος τόσο ἀτυχὲς γιὰ τὴ Ρωσσία, εὐνόησε ἐξαιρετικὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος στὴν Ἁγία Αὐτοκρατορία. Ἀποτέλεσμα τῆς πείνας καὶ τῆς δυστυχίας, ποὺ ἔπεσαν τότε στὴ Ρωσσία, ἦταν ἡ πρώτη ἐπανάστασις τοῦ 1905. Μὰ ἔπρεπε νὰ γνωρίσῃ ὁ ῥωσσικὸς λαὸς καὶ τὴ συμφορὰ τοῦ μεγάλου πολέμου, γιὰ νὰ βροῦν οἱ ἐπαναστάται τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπιβληθοῦν.

Μόλις ἐπεκράτησε ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις τοῦ Ὀκτωβρίου 1917, οἱ σύντροφοι ἄνοιξαν τὶς φυλακὲς καὶ ἐλευθέρωσαν ὅλους τοὺς κρατουμένους. Καὶ οἱ χθεσινοὶ κατάδικοι ἔγιναν δικασταὶ τῶν δικαστῶν τους. Μὲ μόνη τὴν διαφορὰ ὅτι τὴν «Ὀχράνα» τὴν διεδέχθησαν ἄλλες μυστικὲς ἀστυνομίες, χειρότερες καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη: Ἡ Τσέκα καὶ ἡ Γκεπεού.

Τὸ καθεστὼς ἄλλαξε στὴ Ρωσσία. Μὰ ἡ τρομοκρατικὲς μέθοδοι παραμένουν ἡ ἴδιες, μὲ ἄλλη ὀνομασία!

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Ο ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

(Ἔργον τοῦ Μπουγκερῶ)

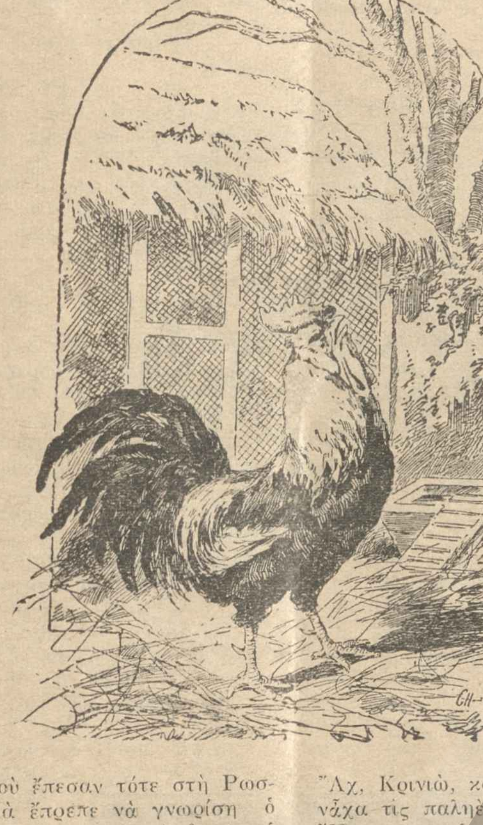

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΠΑΣΤΟΥΝΙ... ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ!

Ἕνας Ἀμερικανὸς γιατρός, θέλοντας νὰ ἀποφύγῃ νὰ κουβαλάῃ μαζύ του τὴ βαλίτσα του μὲ τὰ διάφορα φάρμακα, βρῆκε τρόπο νὰ βάζῃ τὰ μπουκαλάκια τῶν φαρμάκων του μέσα στὸ... μπαστοῦνι του.

Τὸ μπαστοῦνι αὐτὸ εἶνε καμωμένο ἀπὸ σκληρὸ ξύλο, εἶνε κούφιο καθ' ὅλο τὸ μῆκος του, κι' ἔχει τρία καπάκια στὴ σειρά, μήκους μιᾶς σπιθαμῆς τὸ καθένα, τὰ ὁποῖα ἀνοιγοκλείνουν μὲ σοῦστα.

Τὸ ἐξωτερικὸ τοῦ μπαστουνιοῦ αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, φυσικά, εἶνε ἀρκετὰ σεβαστῶν διαστάσεων, δὲν διαφέρει κατὰ τὰ ἄλλα διόλου ἀπὸ τὰ κοινὰ μπαστούνια.

Ο ΣΤΙΧΟΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Τὸν Πόνο σου, φτωχὴ ψυχή, πόσο τὸν ἔζησα βαθειὰ
κι' ἐγὼ στὰ περασμένα!
Πόσο τὰ μαῦρα φείδια του, ποὺ σοῦ σπαράζουν τὴν καρδιὰ
μὲ σπάραζαν καὶ μένα!

Τὴν ἄγρια τούτη συφορὰ μὲ τὸν ἀτέλειωτο βυθό,
ποὺ ἀνοίχτηκε μπροστά σου,
νὰ τὴ μετρήσῃς δὲν μπορεῖς ὡς τὴ μετράω ἡ ξένη ἐγὼ
ποὺ βρίσκομαι μακριά σου

Ἦρθεν ἡ ὥρα κι' ἡ στιγμή, νὰ δῇς τὸ δρᾶμα τῆς ζωῆς
πῶς παίζετ' ἐδῶ κάτου
κι' ἐπίσημα νὰ γνωριστῇς μὲ τὸ μυστήριο τῆς σιγῆς
τοῦ φοβεροῦ θανάτου...

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

Πάει κι' ἡ γρηὰ στὸ χοροστάσι
ἀκουμπῶντας στὸ ῥαβδὶ
στερνὸ χρόνο νὰ προφτάσῃ
νιοὺς καὶ νιὲς νὰ ξαναδῇ
Κι' ἂν τὸν σέρνουν τὸ χορὸ
ὅπως τὸν παληὸ καιρό!

Κι' ἔτσι ἀρχίζει νὰ μοιράζῃ
γνῶμες καὶ παινέματα
καὶ τὸ ποὺ τὴν τρώει μαράζι
νὰ ξεχνάῃ μὲ ψέμματα.
Γιατὶ ἐθάρρευε, μιὰ στιγμοῦλα,
πὼς γινόταν κοπελλοῦλα!

— **Σήκω, Δέσπω**, τὸ κεφάλι
καὶ σοῦ κρύφτηκε ὁ λαιμός,
Λεύτερ' ἄσ' τον νὰ προβάλῃ
στοὺς λεβέντες πειρασμός.
Κρῖνο δροσερό, ἀνθισμένο,
πῶς τονὲ κρατεῖς κλεισμένο;

Πιὸ στρωτά, Μαριώ, τὸ πόδι,
παῖξε ἀνάερα τὸ μαντῆλι!
Σὰ σκασμένο ἀφράτο ῥόδι
μοιάζουνε τὰ δυό σου χείλη.
Ποιὰ ὀργομέλισσα θἄρθῃ
νὰ τρυγήσῃ τέτοιο ἀνθί;

Ἄχ, Κρινιώ, καὶ νὰ μποροῦσα
νἆχα τὶς παληὲς ματιές.
Ἤμουν χαμηλοβλεποῦσα
μά ῥιχνα κρυφὰ **σαϊτιές**.
Τί κρατᾶς τὰ δυό σου ἀστέρια
σὰν ὁλόσβυστα ἀχνοκέρια;

Λύγα τὸ κορμί σου, Ἀφρόδω,
καὶ κρατήσου ἀναγυρτή.
Μάγουλο ἔχεις σὰν τὸ ῥόδο.
Κεῖνος ποὺ θὰ τὸ γευτῇ
θέλει καὶ κορμὶ νὰ ὁρίσῃ
ποὺ λυγάει σὰν κυπαρίσσι.

Λῦσε, Μέλπω, τὰ μαλλιά σου
ν' ἁπλωθοῦνε σὰν ἀπόχη
νὰ πιαστῇ στὴν ἀγκαλιά σου
τὴν καρδιά σου ἐκεῖνος πὤχει.
Χρυσᾶ στάχυα στὸ λαιμό σου
θεριστὴς θἄρθῃ ὁ ἀκριβός σου.

Τί τηρᾶτε ἔτσι, κοπέλλες;
τί γελᾶτε, λυγερές;
Ξαναμώραμα ἔχω; τρέλλες;
Σὲ λιγάκι ἔχω χαρές.
Κρυφὰ μοὔστειλαν μαντάτα
Κι' ὁ καλός μου εἶνε στὴ στράτα!

Θὰ φανῇ κι' ἐμὲ ὁ δικός μου
Δὲ θ' ἀργήσῃ... δὲ θ' ἀργήσῃ!
Κι' ἀπ' τὰ βάθη τοῦ ἄλλου κόσμου
θἄρθῃ νὰ μὲ κυνηγήσῃ.
Ξέρω πῶς φυλάει καρτέρι
νὰ μὲ πάῃ στ' ἀνήλια μέρη!

Στοῦ καλοῦ μου τὰ λημέρια
— νύφη νιόφερτη στὰ ξένα —
ὅσα βρίσκουνται ἐκεῖ ταίρια
θὲ νὰ μὲ καλνοῦν καὶ μένα
Γιὰ νὰ σέρνω τὸ χορὸ
ὅπως τὸν παλιὸ καιρό!

ΛΑΥΡΑΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ BARNARD STAC

Ο ΠΕΡΣΙΚΟΣ ΓΑΤΟΣ

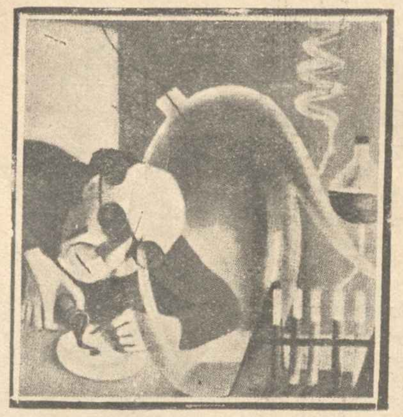

Ὁ δόκτωρ Σνάκερ

—Τώρα ποὺ αἰσθάνεσθε καλύτερα, ἀγαπητέ μου, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε τί σᾶς συμβαίνει! εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς Βὰν Μπράϊαν στὸ λόρδο Τράστγουορθ, ἕνα παληό του φίλο, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε ἐπισκεφθῆ κεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀνήσυχος καὶ ταραγμένος.

Ὁ λόρδος Τράστγουορθ ἄδειασε τὸ ποτῆρι τὸ οὐΐσκυ, ποὺ τοῦ εἶχε προσφέρει ὁ ἀστυνομικός, σκούπισε τὸν ἱδρῶτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ μὲ φωνὴ ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κάνη σταθερή:

—Πρὶν ἀπὸ τρεῖς μῆνες, γνωρίστηκα στὸ Λονδῖνον μὲ τὴ μὶς Οὔνα Τρέντ, κηδεμονευομένη τοῦ δόκτορος Σνάκερ...

—Ποιοῦ Σνάκερ; τὸν διέκοψε ὁ Μπράϊαν. Τοῦ χημικοῦ, μήπως, ὁ ὁποῖος ἔχει κάνει πρὸ πέντε ἐτῶν ἕνα ταξεῖδι στὴ Νότιο Ἀμερικὴ γιὰ νὰ μελετήση τὶς ἰδιότητες ὡρισμένων φυτῶν;

—Ἀκριβῶς! ἀποκρίθηκε ὁ λόρδος, παραξενεμένος λίγο ἀπὸ τὸ ὕφος ποὺ πῆρε ὁ συνομιλητής του. Τὸν ξέρετε, λοιπόν, τὸ Σνάκερ;

—Ναί, τὸν γνώρισα πέρυσι, σὲ μιὰ διάλεξι ποὺ ἔδωσε, ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός, μὲ συνωφρυωμένο μέτωπο. Πολὺ παράξενος τύπος! Ἀφοσιωμένος μὲ φανατισμὸ στὴν ἐπιστήμη του... Ἂν ζοῦσε στὸ μεσαίωνα, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔκαιγαν ζωντανὸ ὡς μάγο καὶ ἀλχημιστή... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχει ἔξω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, στὴν τοποθεσία Μπλῶντελ, ἕναν πύργο, στὸν ὁποῖο δὲν δέχεται κανένα... Λένε ὅτι καταγίνεται μὲ περίεργες χημικὲς μελέτες...

—Ἡ πληροφορίες σας εἶνε πολὺ ἀκριβεῖς, ἀποκρίθηκε ὁ Τράστγουορθ, κυττάζοντας μὲ θαυμασμὸ τὸν ἀστυνομικό... Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ Σνάκερ ἦρθα νὰ σᾶς μιλήσω... Μὰ πρέπει νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχή... Ἕνα μῆνα ὕστερ' ἀπὸ τὴ γνωριμία μου μὲ τὴν Οὔνα, ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της. Καὶ ἐπειδὴ ἔννοιωθε καὶ κείνη τὰ ἴδια αἰσθήματα γιὰ μένα, δώσαμε ἀμοιβαία ὑπόσχεσι γάμου.

—Πῶς ἔγινε ὁ Σνάκερ κηδεμὼν τῆς νέας αὐτῆς;

—Θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω. Ὁ πατέρας τῆς Οὔνας εἶχε συνδεθῆ ἄλλοτε πολὺ μὲ τὸ χημικό. Καί, λίγο πρὶν πεθάνη, τὸν ὥρισε στὴ διαθήκη του κηδεμόνα τῆς κόρης, ἐπειδὴ δὲν εἶχε κανένα στενὸ συγγενῆ. Ὁ Σνάκερ ἀνέλαβε νὰ διαχειρίζεται τὴν περιουσία τῆς Οὔνας ὡς τὸ εἰκοστὸ πέμπτο ἔτος τῆς ἡλικίας της. Ὅταν ἡ μὶς Τρέντ θὰ ἔκλεινε τὰ εἴκοσι πέντε, θὰ τῆς ἔδινε λογαριασμὸ τῆς διαχειρίσεως τῆς περιουσίας της, θὰ τῆς παραχωροῦσε ὅλα τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητά της, καὶ θὰ ἔπαυε νὰ ἔχη δικαιώματα πάνω σ' αὐτήν. Ἡ προθεσμία αὐτὴ λήγει ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες. Καὶ ἀποφασίσαμε νὰ κάνουμε τότε τοὺς γάμους μας. Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ πῶ ὅτι ὁ Σνάκερ μοῦ ἔκανε ἄσχημη ὑποδοχή, ὅταν τὸν ἐπεσκέφθην. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μ' ἀνησυχεῖ εἶνε ἡ ἐξαιρετικὲς περιποιήσεις ποὺ μοῦ κάνει. Ὅταν μὲ κυττάζει γελῶντας, αἰσθάνομαι ἕνα ρῖγος τρόμου νὰ περνάη ἀπὸ τὸ σῶμα μου... Θὰ προτιμοῦσα νὰ ἔβλεπα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἄγριο καὶ βλοσυρό, παρὰ χαμογελαστὸ καὶ περιποιητικό... Χθὲς μάλιστα τὸ βράδυ, συνέβη κάτι ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἐξηγήσω, κάτι ποὺ μ' ἔπεισε ὅτι ὁ Σνάκερ εἶνε ἐπικίνδυνος τύπος καὶ ὅτι πρέπει νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά σας, γιὰ νὰ διαλύσετε τὸν ἐφιάλτη ποὺ μοῦ βαραίνει τὸ στῆθος.

Καὶ ὁ λόρδος Τράστγουορθ, ἀφοῦ ἄδειασε κι' ἕνα ἄλλο ποτῆρι οὐΐσκυ, συνέχισε:

—Χθὲς τὴ νύχτα, μὲ κατεῖχε ἐξαιρετικὴ ἀνησυχία. Στριφογύριζα στὸ κρεββάτι μου, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ κλείσω μάτι, χωρὶς νὰ ξέρω οὔτε ὁ ἴδιος τὸ γιατί... Ξαφνικά, μιὰ ἀόρατη δύναμι μ' ἔσπρωξε νὰ σηκωθῶ, νὰ περάσω τὴ ρόμπα μου καὶ νὰ βγῶ στὸ διάδρομο... Οὔτε ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω γιὰ ποιὸ λόγο ἔκανα αὐτὸν τὸν περίπατο.... Ἐνῶ ὅμως περπατοῦσα στὸ διάδρομο, ὁ ὁποῖος βρίσκεται πάνω ἀπὸ μιὰ ἀπέραντη σάλλα, εἶδα ξαφνικὰ μιὰ περίεργη σκηνή. Ὁ Σνάκερ ἦταν γονατισμένος μπρὸς στὴν πόρτα τῆς μνηστῆς μου, καὶ ἐνῶ τὴν μισάνοιγε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι, μὲ τὸ δεξὶ ἔδινε στὸ γάτο τῆς Οὔνας ἕνα ψάρι, μέσα σ' ἕνα πιάτο. Πρέπει τώρα νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὁ γάτος αὐτός, ἕνας κάτασπρος περσικὸς γάτος, εἶνε ἡ λατρεία τῆς Οὔνας, μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι δὲν τὸν ἀφίνει ποτὲ νὰ μπῆ στὴν κρεββατοκάμαρά της...

»Ἡ κινήσεις αὐτὲς τοῦ Σνάκερ μοῦ ἐφάνησαν πολὺ ὕποπτες. Μὰ ἡ κατάπληξί μου ἐκορυφώθη, ὅταν εἶδα σὲ λίγο τὸ δόκτορα νὰ σπρώχνη τὸ γάτο μὲς στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μνηστῆς μου, νὰ κλείνη τὴν πόρτα, νὰ σβύνη τὸ κλεφτοφάναρό του, ποὺ τὸ εἶχε ἀκουμπισμένο καταγῆς, καὶ ὕστερα ν' ἀποσύρεται ἀθόρυβα στὸ δωμάτιό του... Τί ἐσήμαιναν ὅλ' αὐτά; Γιατί ὁ Σνάκερ ἔβαλε τὸ γάτο στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς κηδεμονευομένης του, ἂν καὶ ἤξερε ὅτι ἡ Οὔνα δὲν ἤθελε νὰ βλέπη αὐτὸ τὸ ζῶο στὸ δωμάτιό τ Κατέβηκα τὴ σκάλα, ἄνοιξα ἀθόρυβα τὴν πόρτα τῆς κάμαρας, χοντας μὴ ξυπνήσω τὴν Οὔνα, ἡ ὁποία κοιμότανε βαθειά, ἔπιασ τὴ μέση τὸ γάτο, ποὺ ἑτοιμαζότανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ πηδήσ κρεββάτι τῆς κυρίας του, καὶ τὸν ἔβγαλα ἔξω...

Ὁ Σνάκερ ἦταν γονατισμένος μπρὸς στὴν πόρτα τῆς μνηστῆς μου.

»Καταλαβαίνετε βέβαια ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ τὴν νύχτα, προσπαθῶντας νὰ λύσω τὸ μυστήριο τῆς διαγωγῆς τοῦ κερ... Σήμερα τὸ πρωΐ, ὁ δόκτωρ, μόλις μᾶς εἶδε, τὴν Οὔνα καὶ νὰ μπαίνουμε στὴν τραπεζαρία γιὰ τὸ πρόγευμα, ἔρριξε τῆς μνη μου μιὰ ματιὰ τόσο περίεργη, καὶ ἐφάνη τόσο ταραγμένος, ὥστε φάσισα νἄρθῶ νὰ σᾶς βρῶ καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ἐνδιαφερ γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσι. Δὲν ἔχω βέβαια στοιχεῖα γιὰ νὰ στηρίξ κατηγορία. Ὡστόσο, μπορῶ νὰ πάρω ὅρκο ὅτι ὁ μυστηριώδης δόκτωρ ἑτοιμάζει κάτι κακό....

Ὁ ἀστυνομικὸς Βὰν Μπράϊαν ἔμεινε λίγο συλλογισμένος καὶ ρα εἶπε:

—Καὶ μένα ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ μοῦ φαίνεται λίγο περίπλοκη. Ἐξ λου, ἔχω λόγους νὰ ὑποπτεύωμαι πολλὰ πράγματα εἰς βάρος τοῦ κερ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδα, δὲν μοῦ ἔκανε καλ τύπωσι....

— Θἄρθῆτε, λοιπόν, μαζύ μου στὸν πύργο; ρώτησε μὲ χαρ λόρδος.

— Ὄχι, ὄχι. Εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴ μὲ δῆ ὁ δόκτωρ. Θ κρυφὰ ἀπόψε τὸ βράδυ στὸν πύργο, κατὰ τὶς 11. Φροντίσατε νὰ νοίξετε μόνος σας τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀντιληφθῆ κανείς. Ἀ σμόνησα νὰ σᾶς πῶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσετε τὴ μνηστή σ δὲν πρέπει νὰ πλαγιάση ἀπόψε στὸ δωμάτιό της... Μπορεῖτε νὰ φιλοξενήσετε σεῖς στὸ δικό σας δωμάτιο, χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ λάβη τίποτα ὁ Σνάκερ....

—Μὲ τρομάζετε μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ προφυλακτικὰ μέτρα! ψιθύρ λόρδος.

—Μὴ ἀνησυχῆτε, μὴ ἀνησυχῆτε, ἀγαπητέ! Ὅλα θὰ διορθωθ

* * *

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἕντεκα, τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ὅταν ὁ λόρ ἄνοιξε κρυφὰ τὴν πόρτα τοῦ πύργου γιὰ νὰ μπῆ ὁ ἀστυνομικός.

—Τί κάνει ἡ μὶς Οὔνα; ρώτησε ὁ Βὰν Μπράϊαν.

—Εἶνε στὸ δωμάτιό μου, ἀνήσυχη καὶ ταραγμένη. Ἀπὸ τὴ στι ποὺ ἔμαθε ὅτι σᾶς κάλεσα γιὰ νὰ λύσετε ἕνα μυστήριο, τὴν ἔπιασ ρικὴ ἀγωνία... Δὲν ξέρω πῶς θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ὑπόθεσι...

—Αὐτὸ ἀφορᾶ ἐμένα! ἀποκρίθηκε μὲ ἀπότομο ὕφος ὁ ἀστυνο Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς συστήσω εἶνε νὰ μὴ πιάσετε τὸ γ στὰ χέρια σας! Προσέξατε ν' ἀκολουθήσετε τὴ συμβουλ γιὰ νὰ μὴ μετανοήσετε πικρά... Καὶ τώρα, ὁδηγήσατέ με στὸ δω τῆς μὶς Οὔνα καὶ πηγαίνετε νὰ κρατήσετε συντροφιὰ τῆς μνη σας... Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀφήσετε μόνη, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκ

Ὁ λόρδος θὰ ἤθελε πολὺ νὰ ρωτήση τὸν ἀστυνομικὸ τί ἐσήμ ὅλα αὐτά. Κατάλαβε ὅμως ἀπὸ τὸ συλλογισμένο ὕφος τοῦ Μπρ ὅτι δὲν θὰ ἔπαιρνε καμμιὰ ἀπάντησι καὶ προτίμησε νὰ σωπάση. δήγησε λοιπὸν τὸν ἀστυνομικὸ στὸ δωμάτιο τῆς Οὔνα, χωρὶς ν λέξι....

... Πέρασε ἕνα περίπου τέταρτο τῆς ὥρας ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Μπ αν βρισκότανε στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς νέας θισμένος σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ περιμένοντας. Ἐ ἀνατρίχιασε. Ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ τρίζη καὶ ν' ἀνοίγη σιγὰ-σιγά. Δυὸ λαμπερὰ σημάδ στραψαν στὸ σκοτάδι — τὰ μάτια τοῦ περσικ του, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε στὸ κρεββάτι... Καὶ ἀπὸ τὸν γάτο προχωροῦσε μὲ ἀθόρυβα β Σνάκερ.

Ὁ ἀστυνομικός, χωρὶς νὰ χάση καιρό, πάνω στὸ δόκτορα. Ἕνα βραχνὸ ξεφωνητὸ καὶ τρόμου βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Σνάκερ. μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε ν' λαγῆ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Μπράϊαν, καί, σκύβ ἅρπαξε τὸν τρομαγμένο γάτο, μὲ τὴν πρόθε τὸν πετάξη πάνω στὸν Μπράϊαν. Μὰ ὁ ἀγριε γάτος τὸν γρατσούνισε στὰ χέρια καὶ στὸ πρ πο... Ὁ Σνάκερ οὔρλιαξε ἀπὸ τὸν πόνο καί, νοντας τὸ γάτο νὰ πέση ἀπὸ τὰ χέρια του, β ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἐξακολουθῶντας νὰ οὐρλιάζ δαιμονισμένος, κι' ἔτρεξε νὰ κρυφτῆ στὸ ἐργα ριό του...

... Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς καὶ ὁ λόρδος μπ καὶ αὐτοί, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, στὸ ἐργαστήριο, β χανε τὸ δόκτορα Σνάκερ νὰ ψυχομαχάη, ξα μένος στὸ πάτωμα... Σὲ λίγο ξεψυχοῦσε, μέσ φρικτοὺς σπασμούς...

* * *

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ εἶδα τὸ Σνάκ ἐξήγησε ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ ἀστυνομικὸς στὸ λ καὶ στὴν Οὔνα, ὅταν πέρασαν ἡ πρῶτες στ τοῦ τρόμου καὶ τῆς καταπλήξεως — κατάλαβ ὁ τύπος αὐτὸς εἶνε ἐπικίνδυνος. Τὰ μάτια το τούσανε κάτι ἄγριες λάμψεις, ποὺ μαρτυροῦσαν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει ἔνστικτα κακούργου. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ πάρετε γυναῖκα τὴ μὶς Τρέντ, θὰ ριζοβόλησε στὸ μυαλό του ἡ ἀπόφασι νὰ ματαιώση αὐτὸν τὸ γάμο. Ὁ Σνάκερ, σὰν διαχειριστὴς τῆς περιουσίας τῆς Οὔνας, θὰ διέθεσε, χωρὶς ἀμφιβολία, μεγάλα ποσὰ γιὰ τὶς ἐπιστημονικές του μελέτες. Καὶ ὅταν θἀρχότανε ἡ στιγμὴ νὰ δώση στὴν κηδεμονευομένη του λογαριασμὸ τῆς διαχειρίσεώς του, θὰ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐπιστρέψη τὰ χρήματα ποὺ ἐσπατάλησε. Εἶχε λοιπὸν συμφέρον νὰ πεθάνη ἡ Οὔνα, γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ τῆς ἔδινε λογαριασμὸ καί, τὸ σπουδαιότερο, θὰ κληρονομοῦσε καὶ τὴν ὑπόλοιπη περιουσία της... Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος, ὅπως ὁ Σνάκερ, βάλει κάτι μὲ τὸ νοῦ του, καμμιὰ δύναμι δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν κάνη ν' ἀλλάξη ἀπόφασι.

»Ὁ Σνάκερ, ὁ ὁποῖος εἶχε ταξειδέψει πολλὲς φορὲς στὴ Νότιο Ἀμερική, θὰ ἤξερε ὅτι ὑπάρχει μιὰ φυλὴ Ἰνδῶν ποὺ μεταχειρίζεται γιὰ ὅπλο τὸ δηλητήριο κουράρε. Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοί, πρὶν πᾶνε στὸν πόλεμο, βαπτίζουν τὴν αἰχμὴ τῶν βελῶν τους σ' αὐτὸ τὸ δηλητήριο, τὸ ὁποῖο εἶνε θανατηφόρο μονάχα ὅταν κυκλοφορήσει στὸ αἷμα ἀπὸ μιὰ ὁποιαδήποτε ἀμυχή.

»Ἡ μεγάλη ἀγάπη ποὺ ἔννοιωθε ἡ Οὔνα γιὰ τὸ γάτο της, ὑπέβαλε στὸ Σνάκερ τὴν ἰδέα νὰ χρησιμοποιήση αὐτὸ τὸ ζῶο γιὰ τὰ σατανικὰ σχέδιά του. Ἄλειψε λοιπὸν τὰ νύχια τοῦ γάτου μὲ δηλητήριο κουράρε. Ἡ γάτες ἔχουν τὴν ἰδιοτροπία νὰ ἐκδηλώνουν τὴ συμπάθειά τους ἢ τὴ χαρά τους γρατσουνίζοντας. Ὁ Σνάκερ, λοιπόν, ἔβαζε μόνος του κάθε βράδυ τὸ γάτο στὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μὶς Τρέντ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸ ζῶο θὰ πηδοῦσε στὸ κρεββάτι τῆς Οὔνας, ἐνῶ ἐκείνη θὰ κοιμότανε, καὶ θὰ τὴν γρατσουνοῦσε... Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ γινόταν αὐτό, ἡ μὶς Τρέντ θὰ ἦταν καταδικασμένη σὲ θάνατο, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καταλάβη ἀπὸ τί πέθανε... Ἡ μνηστή σας ὅμως γλύτωσε τὴν πρώτη φορὰ ὡς ἐκ θαύματος, χάρις στὴν ἐπέμβασί σας. Μὰ εἶνε ζήτημα ἂν θὰ γλύτωνε καὶ τὴ δεύτερη—ἂν δὲν μὲ φωνάζατε ἐγκαίρως.

»Ὅταν ὁ Σνάκερ μὲ εἶδε, κατάλαβε ὅτι τὰ ἤξερε ὅλα. Καί, γιὰ νὰ μὲ ἐκδικηθῆ ἐπειδὴ τοῦ χαλοῦσα τὰ σχέδια, πέταξε πάνω μου τὸ γάτο, γιὰ νὰ μὲ γρατσουνίση καὶ νὰ πεθάνω. Ἔπιασε ὅμως ἀδέξια τὸ ζῶο ἀπὸ τὴν ταραχή του, καὶ ὁ γάτος γρατσούνισε ἐκεῖνον. Τὴ συνέχεια τὴν ξέρετε... Τὸ ἀτύχημα ποὺ συνέβη, μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς Θεία Δίκη!

BARNARD STACEY

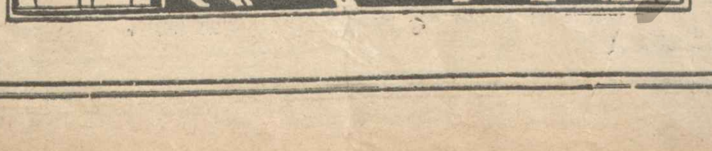

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

Γιὰ τὰ παπούτσια ὑπάρχουν πολλὲς ἐξωφρενικὲς προλήψεις στοὺς διαφόρους λαοὺς τῆς Εὐρώπης :

Ἡ Γερμανὶς μητέρα, ἔξαφνα, πιστεύει ὅτι ἂν χάσει τὴ σόλα τοῦ παπουτσιοῦ της, θὰ χάση κι' ἕνα της παιδί, πρὶν κλείσει ὁ χρόνος.

Ἡ Σκωτσέζα πάλι πιστεύει ὅτι ἂν τύχει νὰ τῆς πέση ἀπὸ τὰ χέρια τὸ καινούργιο της παποῦτσι, πρὶν νὰ τὸ πρωτοφορέση, χωρὶς ἄλλο, κάποιο δυστύχημα θὰ τῆς συμβῆ.

Ἡ νέες Σκωτσέζες ἐπίσης πιστεύουν ὅτι ἅμα τὸ γοβάκι τους λύνεται ὁλοένα καθὼς περπατοῦν, σημαίνει ὅτι ὁ ἐκλεκτὸς τῆς καρδιᾶς των τὶς συλλογίζεται.

Ὅταν ἕνας Σκῶτος, πηγαίνοντας νὰ συναντήση τὴν ἀγαπημένη του, σκοντάψει καὶ χτυπήσει κανένα δάχτυλο τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ του, πρέπει νἆναι βέβαιος ὅτι θὰ γίνη δεκτὸς μὲ ἀνοιχτὲς ἀγκάλες. Ἀλλοίμονό του ὅμως ἂν χτυπήσει τὸ ἀριστερό: Θὰ πάρη τὰ παπούτσια στὸ χέρι!

Ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ἐπίσης πιστεύουν ὅτι ἡ μυρουδιὰ ἀπὸ τὸ κάψιμο τῶν παληῶν παπουτσιῶν διώχνει τὰ φείδια ἀπὸ τὸ σπίτι. Συγχρόνως ὅμως πιστεύουν ἀκόμα ὅτι τὰ ἄχρηστα παληοπάπουτσα πρέπει νὰ φυλάγωνται σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, γιατὶ φέρνουν καλό.

Ἂν συναντήσετε ἕναν ἄνθρωπο, τοῦ ὁποίου τὰ παπούτσια εἶνε φαγωμένα στὶς μύτες, μὴ διστάσετε νὰ πιστέψετε ὅτι ἔχετε μπροστά σας ἕνα σπάταλο.

Ἂν πάλι συναντήσετε ἕνα κορίτσι μὲ τὸ παποῦτσι χαλασμένο στὸ πλάϊ, μπορεῖτε νὰ τὴν συγχαρῆτε: Θὰ πάρη πλούσιον ἄντρα.

Τέλος, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ... παντρευτῆτε κορίτσι ποὺ στραβοπατῆ τὰ γοβάκια της καὶ τοὺς χαλάει διαρκῶς τὰ τακούνια. Δυστυχία, ἀναποδιὰ καὶ φτώχεια σᾶς περιμένει μὲ τέτοια σύζυγο.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ Δομιτιανός, στὶς ὧρες τῆς σχολῆς του συνήθιζε νὰ διασκεδάζη... σκοτώνοντας μυῖγες!

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἕνας πατρίκιος ρώτησε τὸν αὐλικὸ Βίβιο Κρίσπο, μὲ ποιὸν εἶχε περάσει τὸ ἀπόγευμά του ὁ Αὐτοκράτωρ.

—Μὲ μιὰ ἢ μὲ δυὸ μυῖγες, θαρρῶ! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Στὸ Κακουργιοδικεῖο τῆς Βιέννης διεξήχθη τὴν περασμένη βδομάδα μιὰ ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα δίκη, πρωτοφανὴς στὰ δικαστικὰ χρονικά.

—Δικαζόταν ὁ Πολωνὸς Γκιόζελ Ζανόφσκι, διάσημος ὑπνωτιστής, ὡς ἔνοχος ληστειῶν!

—Ὁ Ζανόφσκι, ἔμπαινε μετεμφιεσμένος στὶς διάφορες Τράπεζες, ἐπλησίαζε στὰ «γκισὲ» τῶν ταμείων, καὶ πιάνοντας δῆθεν συζήτησι μὲ τὸν ταμία, τὸν ὑπνώτιζε! Ὕστερα τὸν διέτασσε καὶ τοῦ μετροῦσε ἕνα σεβαστὸ χρηματικὸ ποσόν!

—Μὲ τὴ μέθοδο αὐτὴ ὁ Ζανόφσκι εἶχε κυριολεκτικῶς ρημάξει τὶς βιεννέζικες Τράπεζες, ὥσπου τὸν ἀνακάλυψε ἡ ἀστυνομία. Τὸ Κακουργιοδικεῖο τὸν κατεδίκασε σὲ δεκαπέντε ἐτῶν πρόσκαιρα δεσμά.

—Οἱ Ὁλλανδοὶ εἶνε οἱ μανιωδέστεροι καπνισταὶ τοῦ κόσμου. Ἀκολουθοῦν οἱ Ἀμερικανοί, οἱ Ἄγγλοι καὶ οἱ Βέλγοι.

— Ἕνας περίεργος Ἄγγλος ὑπελόγισε ὅτι ἕνας καπνιστὴς ἀπὸ τοῦ εἰκοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του μέχρι τοῦ ἑξηκοστοῦ, καπνίζει, κατὰ μέσον ὅρον, περίπου 146.000 σιγαρέττα, ὁλικοῦ μήκους 7.300 μέτρων!

—Στὸ Σαντιάγο τῆς Χιλῆς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ θυελλώδη βροχὴ διαρκείας πέντε ὡρῶν, ποὺ σημειώθηκε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, οἱ κάτοικοι βρέθηκαν κατάπληκτοι πρὸ ἑνὸς πρωτοφανοῦς φαινομένου:

—Ὁλόκληρη ἡ πόλις εἶχε γεμίσει ἀπὸ κάμπιες μήκους τριῶν ἑκατοστῶν. Τὶς κάμπιες αὐτὲς τὶς εἶχε παρασύρει ἀπὸ τοὺς ἀγροὺς ἡ θύελλα.

—Ἡ Ἀμερικανικὴ Ναυτικὴ Ἀεροπορία ἀπεφάσισε τὴν ἐγκατάστασι πλωτοῦ ἀεροδρομίου στὸν Ἀτλαντικὸ ὠκεανό, γιὰ τὸν ἀνεφοδιασμὸ τῶν ἀεροπλάνων της.

—Τὸ πλωτὸ αὐτὸ ἀεροδρόμιο θὰ ἔχη 125 καμπίνες, 10 ἀποθῆκες ὑλικοῦ καὶ 5 μηχανοστάσια. Τὸ μῆκος του θὰ εἶνε 735 μέτρων καὶ ἡ κατασκευή του ὑπολογίζεται ὅτι θὰ στοιχίση περὶ τὰ 5.500.000 δολλάρια.

—Ἀπ' ὅλους τοὺς σιδηροδρόμους τῆς Εὐρώπης, τὰ πολυτελέστερα ὀχήματα ἔχει ὁ σιδηρόδρομος τῆς πόλεως τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τοῦ Πάπα.

—Ἡ γυναῖκες τῶν Πουάντος, μιᾶς φυλῆς τῆς Πολυνησίας, ὅταν χηρεύουν, κρεμοῦν ἀπὸ τὴν κοτσίδα τῶν μαλλιῶν τους ἕνα κομπολόϊ ἀπὸ δόντια φαλαινῶν, βαμμένα κόκκινα.

—Ἡ ποσότης τῶν δοντιῶν αὐτῶν κανονίζει καὶ τὴ διάρκεια τῆς χηρείας. Γιατί, σὲ κάθε νέα Σελήνη, ἡ χήρα ὀφείλει νὰ βγάλη ἕνα δόντι ἀπ' αὐτὸ τὸ κομπολόϊ καὶ νὰ πάη νὰ τὸ παραδώση στὸ φύλαρχο. Ὅταν παραδώσει καὶ τὸ τελευταῖο δόντι, τότε λήγει καὶ ἡ χηρεία της καὶ μπορεῖ νὰ ξαναπαντρευτῆ.

— Ὁ Γερμανὸς μηχανικὸς τῆς στρατιωτικῆς ἀεροπορίας Βίλμεν Φέννιγκερ, ἐφεῦρε τελευταῖα ἕνα εἶδος ἀερο - αὐτοκινήτου!

—Πρόκειται περὶ ἑνὸς συνδυασμοῦ αὐτοκινήτου καὶ ἀεροπλάνου, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ὑψωθῆ περισσότερο τῶν 150 μέτρων!

—Σύμφωνα μὲ μιὰ τελευταία στατιστική, οἱ ραδιογραφικοὶ σταθμοὶ ποὺ λειτουργοῦν σ' ὅλο τὸν κόσμο ἀνέρχονται σὲ 814.

—Ὁ Ἄγγλος καθηγητὴς τῆς Παθολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βομβάης σὲρ Ρόμπερτ Γκρέϋ, ἀνεκοίνωσε πρὸ ἡμερῶν στὴν Ἰατρικὴ Ἀκαδημία τοῦ Λονδίνου ὅτι, κατόπιν πολυετῶν πειραμάτων του διεπίστωσε ὅτι ὁ καρκῖνος θεραπεύεται ριζικὰ μὲ ἕνα φάρμακο δικῆς του κατασκευῆς καὶ τοῦ ὁποίου τὸ κυριώτερο συστατικὸ τὸ ἀποτελοῦν τὰ ὄστρακα τῶν ἀχιβάδων.

—Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας καὶ διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ Θρόνου ἔλαβε πρὸ ἡμερῶν ὡς δῶρο ἀπὸ τὶς Ἰνδίες ἕναν ἐξημερωμένο χιμπαντζῆ, ἀρκετὰ εὐφυέστατο.

—Ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ τὸν παρέδωσε σὲ μιὰ εἰδικὴ σχολὴ ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, νὰ τελειοποιηθῆ ὡς σωφέρ, γιὰ νὰ τὸν χρησιμοποιῆ στὸ αὐτοκίνητό του.

—Στὴ Σοβιετικὴ Ρωσσία τόσο πολὺ ἐπληθύνθησαν οἱ κινηματογράφοι, ὥστε ἀναλογεῖ ἕνας πρὸς 325 κατοίκους.

—Μιὰ Ἀγγλοβελγικὴ μηχανικὴ ἑταιρεία ποὺ ἑδρεύει στὴ Νέα Ὑόρκη, ὑπέβαλε πρὸ μηνὸς στὶς κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἕνα σχεδιάγραμμα, σύμφωνα μὲ τὸ ὁποῖο ἀναλαμβάνει τὴν κατασκευὴ γεφύρας στὸ στενὸ τῆς Μάγχης.

— Γιὰ νὰ ἀποπερατωθῆ αὐτὸ τὸ ἔργο —ποὺ θὰ εἶνε τὸ μεγαλείτερο θαῦμα τοῦ αἰῶνος μας — ἡ ἐν λόγῳ ἑταιρεία ζητεῖ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι καὶ τῶν δύο ἐνδιαφερομένων κρατῶν, Γαλλίας—Ἀγγλίας, καὶ ὑπολογίζει ὅτι θὰ ἀπαιτηθῆ χρονικὸ διάστημα 35 ἐτῶν!

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

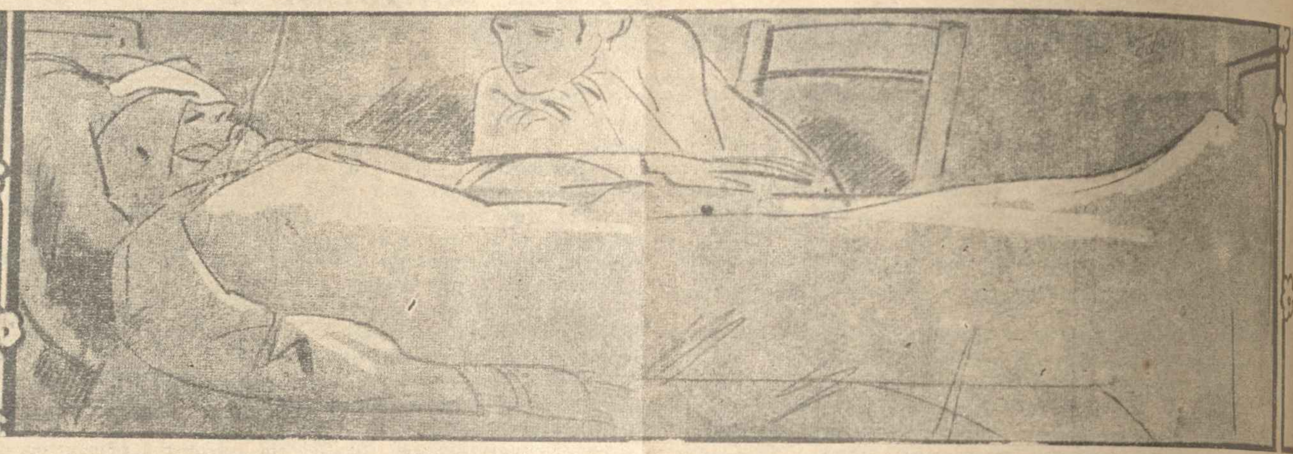

Ἡ Σιμόνη βρισκότανε στὸ προσκέφαλο τοῦ Ζάκ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΗΤΑΝ Ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ...

ΤΟΥ ΛΟΥΙ ΣΩΡΕ

Ἡ Σιμόνη δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι ἐκείνη τὴ νύχτα.

Ἡ ἀνησυχία της μεγάλωνε ὥρα μὲ τὴν ὥρα, γιὰ νὰ μεταβληθῆ τέλος σὲ πραγματικὴ ἀγωνία. Τί νὰ ἔκανε τάχα ἐκείνη τὴν ὥρα ὁ Ζάκ; Ποῦ νὰ βρισκότανε; Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα βασάνιζε τὴ Σιμόνη ἀπὸ τὶς ἕντεκα τὸ βράδυ.

Τὸ μεσημέρι, ὁ σύζυγός της ὁ Ζὰκ Ντυμαίν, τῆς εἶχε πῆ πρὶν φύγει:

— Ἴσως ν' ἀργήσω λιγάκι ἀπόψε... Πρέπει νὰ πάω νὰ δῶ κάποιον πελάτη μου στὸ Κουρμπβουά. Σοῦ τὸ λέω γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσης ἄδικα.

Ὁ Ζὰκ ἦταν ἀντιπρόσωπος στὸ Παρίσι ἑνὸς ἐργοστασίου ὑφασμάτων τοῦ Ρουμπαί. Ἡ δουλειές του πήγαιναν πολὺ καλὰ χάρις στὴν μεγάλη του ἱκανότητα καὶ τὴν αὐτοπεποίθησί του.

Μ' ὅποιο πρᾶγμα κι' ἂν καταπιανόταν, ἤξερε πάντοτε νὰ τὰ βγάζη πέρα, φέρνοντας σὲ δύσκολη θέσι καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς εἰδικούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξεραν τί ν' ἀπαντήσουν στὰ ἐπιχειρήματά του.

Χάρι σ' αὐτὴ τὴν αὐτοπεποίθησι, ποὺ ἄγγιζε συχνὰ τὰ ὅρια τῆς ἀναίδειας, ὁ Ζὰκ κατώρθωσε νὰ πάρη γυναῖκα τὴ Σιμόνη.

Ἡ Σιμόνη ἔμενε ἀπὸ πολλὰ χρόνια στὸ Παρίσι, μὰ κατὰ βάθος ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε μιὰ ἐπαρχιωτοποῦλα, γεμάτη ὄνειρα καὶ αὐταπάτες, ἕτοιμη νὰ ἐνθουσιασθῆ μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμή. Οἱ γονεῖς της, ἄνθρωποι θετικοὶ καὶ μυαλωμένοι, δὲν ἄργησαν νὰ καταλάβουν πόσο ἐπιπόλαιος ἦταν ὁ Ζὰκ Ντυμαίν.

— Μὴ σοῦ κάνουν ἐντύπωσι τὰ λόγια του! εἶχαν πῆ στὴν κόρη τους. Ὁ Ζὰκ εἶνε πασαλειμμένος μὲ βερνίκι, γι' αὐτὸ λάμπει ἔτσι στὰ μάτια σου. Στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν ἀξίζει τίποτε. Δὲν εἶνε ὁ ἄντρας ποὺ σοῦ χρειάζεται...

Μὰ ἡ Σιμόνη δὲν ἄκουσε τὶς συμβουλές τους. Ὑπνωτισμένη ἀπὸ τὴ μαγνητικὴ ἐπιβολὴ ποὺ εἶχε ἐξασκήσει ἀπάνω της ὁ Ζάκ, μὲ τὰ λόγια του καὶ μὲ τοὺς τρόπους του, τὸν παντρεύτηκε, σίγουρη ὅτι ἔπαιρνε ἕνα σπάνιο ἄντρα, ἕναν ἀνώτερο ἄνθρωπο.

* * *

Οἱ γάμοι εἶχαν γίνει πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ἔφτασε ὅμως ἕνας χρόνος γιὰ νὰ μπορέση νὰ καταλάβη ἡ Σιμόνη ποιὸς ἦταν ὁ ἄντρας της, γιὰ νὰ τὸν ἐκτιμήση μὲ τὴν πραγματική του ἀξία. Ἀναγκάσθηκε νὰ ὁμολογήση κι' ἡ ἴδια στὸν ἑαυτό της πὼς ὁ Ζὰκ ἦταν ἐλαφρὸς κι' ἐπιπόλαιος. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἀνακάλυψι δὲν μετρίασε τὴν ἀγάπη ποὺ ἔννοιωθε γι' αὐτόν. Ἂν ὁ Ζὰκ δὲν ἦταν ὁ ἀνώτερος διανοητικὸς τύπος, ὅπως τὸν εἶχε φαντασθῆ, ἐξακολουθοῦσε ὡστόσο νὰ παραμένη γιὰ τὴ Σιμόνη ὁ τρυφερός, φλογερὸς καί, πρὸ παντός, πιστὸς σύζυγος.

Ναί, ἡ Σιμόνη εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸν ἄνδρα της. Ἤξερε πὼς ἦταν ἀνίκανος νὰ τὴν ἀπατήση. Ὁ Ζὰκ μποροῦσε νὰ γυρίση σπίτι του ἀργὰ — ἀπασχολημένος, ὅπως ἔλεγε, γιὰ διάφορες δουλειές. Ἡ Σιμόνη τὸν ξανάβλεπε ἥσυχη κι' εὐτυχισμένη. Δὲν περνοῦσε ἡ παραμικρὴ ὑπόνοια ἀπὸ τὸ νοῦ της. Οὔτε κἂν σκέφτηκε ποτὲ πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ τῆς λέη ψέμματα, πὼς ἦταν δυνατὸ νὰ τὴν ἀπατήση...

Ὁ Ζάκ, λοιπόν, ἀργοῦσε συχνὰ νὰ γυρίση τὴ νύχτα στὸ σπί... Ποτὲ ὅμως ὥς τότε δὲν ἔμεινε πέρα ἀπὸ τὶς ἕντεκα τὸ βράδυ... τοῦ εἶχε συμβῆ τάχα ἐκεῖνο τὸ βράδυ;...

Ἡ Σιμόνη ἄναψε τὴ μικρὴ λάμπα ποὺ ἦταν τοποθετημένη στὸ πεζάκι, δίπλα στὸ κρεββάτι, καὶ κύτταξε τὸ ξυπνητῆρι.

— Δυόμισι μετὰ τὰ μεσάνυχτα! φώναξε τρομαγμένη. Θεέ μου, πέρασε, λοιπόν, τόσο πολὺ ἡ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω... Κάτι θὰ συνέβη ἐξάπαντος στὸν Ζάκ.

Ἡ πρώτη σκέψι ποὺ ἔκανε τότε ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἦταν ὅτι στὸν ἄντρα της θὰ συνέβη κανένα αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα. Πράγματι ὁ Ζὰκ εἶχε πάρει τὸ μικρὸ ἁμάξι του γιὰ νὰ πάη στὸ Κουρμπ... Ὡστόσο, ἤξερε νὰ ὁδηγῆ καλά... Μήπως τοῦ ἐπετέθησαν κακο... Ὁ σύζυγός της εἶχε πάρει μαζύ του κάτου χίλια πεντακόσια φράγκα. Ἴσως, λοιπόν, νὰ ἔπεσε θῦμα ληστῶν, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τὸν ἐλήστευσαν, τὸν σκότωσαν καὶ τὸν πέταξαν σὲ μιὰ χαράδρα...

Ἡ Σιμόνη, τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε νὰ περάση τὴν ὑπόλοιπη νύχτα μόνη στὸ σπίτι, ντύθηκε βιαστικὰ κι' ἔτρεξε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς συνοικίας. Ἀπὸ ἐκεῖ ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς δώσουν καμμιὰ πληροφορία...

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιστρέψη σπίτι της, μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη ἀπὸ φόβο καὶ ἀγωνία. Καὶ πέρασε ὅλη τὴ νύχτα της ἄγρυπνη, ντυμένη, βαδίζοντας μέσ' στὴν κρεββατοκάμαρά της.

* * *

Τὸ πρωΐ πῆρε ἕνα εἰδοποιητήριο ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο Ρουσώ, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν πληροφοροῦσαν μὲ λίγα τυπικὰ λόγια ὅτι μετεφέρθη ἐκεῖ, τραυματισμένος, ὁ σύζυγός της.

Ἡ Σιμόνη ἔτρεξε ἀμέσως στὸ νοσοκομεῖο. Ὁ κανονισμὸς ὅμως δὲν τῆς ἐπέτρεπε νὰ δῆ τὸν ἄντρα της.

—Ἡ ἐπισκέψεις ἐπιτρέπονται μονάχα μετὰ μεσημβρίαν, ἀπὸ τὴ μιὰ ὥς τὶς δυό, εἶπε ὁ θυρωρός. Λυποῦμαι πολύ, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κάνω τίποτε...

Πῶς θὰ περνοῦσε ἡ Σιμόνη τὴν ὥρα της ὥς τότε;

Ἄρχισε νὰ περιφέρεται στοὺς δρόμους κοντὰ στὸ νοσοκομεῖο. Περπατοῦσε μηχανικά, χωρὶς νὰ βλέπη τίποτα τριγύρω της. Ἔννοιωθε ἕνα ἀνυπόφορο κενὸ στὴν ψυχή της. Τὰ μάτια της εἶχαν στεγνώσει ἀπὸ δάκρυα καὶ γυάλιζαν μὲ πυρετώδη λάμψι, κόκκινα καὶ ἀγριεμμένα. Πολλοὶ διαβάτες γυρνούσανε τὸ κεφάλι τους καὶ παρακολουθοῦσανε μὲ τὸ βλέμμα τὴν καϋμένη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ περπατοῦσε σὰν ἀφηρημένη.

Θὰ ἦταν ἡ ὥρα ἕντεκα, ὅταν ἡ Σιμόνη μπῆκε σ' ἕνα μεγάλο ρεστωρὰν τῆς λεωφόρου Σαὶν-Μαντέ, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια της. Παρήγγειλε κάτι κι' ἔφαγε ἀνόρεχτα. Ἡ ἡσυχία ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸ ρεστωράν, τὸ ἔρημο ἐκείνη τὴν ὥρα, ἔφερε κάποια τάξι στὶς θολὲς καὶ μπερδεμένες σκέψεις της.

Καὶ τότε, ἐγεννήθηκε στὸ μυαλό της μιὰ ἀπορία: Γιατὶ ὁ Ζάκ, ὁ ὁποῖος ἀσφαλῶς θὰ πληγώθηκε κοντὰ στὸ Κουρμπβουὰ ἢ στὸ Νεϊγύ, μετεφέρθη σ' ἕνα νοσοκομεῖο ποὺ βρισκότανε πενῆντα περίπου χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' ἐκεῖ, πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι; Μήπως δὲν ὑπῆρχαν νοσοκομεῖα κοντὰ στὸ μέρος ὅπου θὰ συνέβη τὸ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα;...

Ἡ Σιμόνη δὲν μποροῦσε νὰ κλείση μάτι...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνας ἐφημεριδοπώλης περνοῦσε ἀπ' ἔξω. Ἡ Σιμόνη εἶπε τοῦ γκαρσονιοῦ νὰ τῆς πάρη μιὰ ἐφημερίδα. Εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ μάθαινε ἐπιτέλους τὴν ἀλήθεια. Πράγματι, μόλις ἄνοιξε τὸ φύλλο, τὰ βλέμματά της ἔπεσαν στὴν παρακάτω εἴδησι, στὴ στήλη τῶν «Γεγονότων τῆς Ἡμέρας»:

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

«Χθές, περὶ ὥραν 11ην νυκτερινήν, εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ δάσους Βενσέν, αὐτοκίνητον ὁδηγούμενον ὑπὸ τοῦ κ. Ζὰκ Ντυμαίν, συνεκρούσθη μ' ἕνα τροχιοδρομικὸν ὄχημα τῆς γραμμῆς Ζουανβίλ. Τὸ δυστύχημα ἔλαβε χώραν ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ κ. Ντυμαίν, ὁ ὁποῖος διετέλει ἐν ἐλαφρᾷ μέθῃ. Ὁ κ. Ντυμαὶν ἐτραυματίσθη μᾶλλον σοβαρῶς εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευράν. Ἡ δνὶς Φάννυ Ντόρλυ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τοῦ «Φολὶ Μπερζὲρ», ἡ ὁποία ἐκάθητο πλησίον τοῦ κ. Ντυμαίν, ὑπέστη ἁπλῶς ἐλαφροὺς μωλωπισμούς».

* * *

Ἕνα αἴσθημα ἀποθαρρύνσεως, ἀηδίας καὶ πικρᾶς ἀπογοητεύσεως πλημμύρισε τότε τὴν καρδιὰ τῆς νεαρῆς γυναίκας. Ὥστε ὁ Ζὰκ δὲν ἦταν μόνον ἐλαφρὸς καὶ ἐπιπόλαιος, ἀλλὰ καὶ ψεύτης καὶ ἀσυνείδητος, ἀνίκανος νὰ νοιώση ἕνα σταθερὸ αἴσθημα; Τώρα καταλάβαινε ἡ Σιμόνη ποῦ περνοῦσε τὶς ὧρες του ὁ Ζὰκ ὅταν τῆς ἔλεγε ὅτι ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μένη συχνὰ ἀργὰ τὸ βράδυ ἔξω γιὰ νὰ συνεννοηθῆ μὲ ὡρισμένους πελάτες του, τώρα καταλάβαινε γιατὶ εἶχε τόσο μεγάλα ἀτομικὰ ἔξοδα... Τὸν νόμιζε ἀνώτερο καὶ καλύτερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἄντρες. Μὰ τώρα ἔβλεπε πὼς ἦταν ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος χωρὶς θέλησι, σκλάβος τῶν ἐπιθυμιῶν του — ἕνας ἄντρας, μὲ δυὸ λόγια...

...Στὴ μιὰ ἀκριβῶς, ἡ Σιμόνη βρισκότανε στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀντρός της. Ὁ Ζὰκ ἦταν κάτωχρος. Θὰ πονοῦσε πολύ... Μόλις εἶδε τὴν γυναῖκα του προσπάθησε νὰ χαμογελάση καὶ ἄρχισε νὰ τῆς λέη μὲ δυνατὴ φωνή:

— Ἐνῶ ἔβγαινα ἀπὸ τὸ Κουρμπβουά, τὸ αὐτοκίνητό μου ἔπεσε πάνω...

Μὰ ἡ Σιμόνη δὲν τὸν ἄφησε νὰ συνεχίση. Ἔβγαλε, μὲ ἀπότομη κίνησι, τὴν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ τσαντάκι της, τὴν ξεδίπλωσε κι' ἔδειξε τοῦ Ζάκ, μὲ τὸ δάχτυλο, τὴν εἴδησι τοῦ αὐτοκινητιστικοῦ δυστυχήματος. Συγχρόνως τὸν κύτταξε μὲ πόνο, μὲ εἰρωνεία — καὶ μὲ κάποια περιφρόνησι...

— Τὰ ξέρεις, λοιπόν, ὅλα; ψιθύρισε ὁ Ζάκ.

Ἡ Σιμόνη κούνησε καταφατικὰ τὸ κεφάλι της.

Ὁ Ζὰκ ἔχασε ἀμέσως τὸ ἠθικό του, ἔχασε ἀμέσως τὴν αὐτοπεποίθησί του, τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ εἶχε στὸν ἑαυτό του. Καί, συγχρόνως, κατάλαβε ὅτι ἔχασε καὶ τὸ παληό του γόητρο. Ἀπερίγραπτη κατάπτωσι ζωγραφίστηκε στὰ κουρασμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του. Κι' ἔρριξε στὴ γυναῖκα του ἕνα βλέμμα ταπεινοῦ σκυλιοῦ ποὺ φοβᾶται μὴ τὸ δείρουνε...

Ἡ ταπείνωσι αὐτὴ ἀναστάτωσε τὴ Σιμόνη. Ἀπέραντη συμπόνια τὴν κυρίευσε γιὰ τὸν δυστυχισμένο τὸν Ζάκ. Συλλογίσθηκε ὅτι τὸν ἄντρα αὐτὸν τὸν εἶχε κάποτε λατρεύσει σὰν Θεό, ὅτι δὲν τῆς εἶχε γίνει ὁλότελα ξένος. Καὶ ἡ Σιμόνη — ἡ ὁποία ἔγινε ὥριμη γυναῖκα μέσα σὲ λίγες ὧρες, ἀφοῦ εἶδε νὰ ξεφυλλίζωνται τὰ ὄνειρά της — κατάλαβε ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἄρχιζε γι' αὐτὴν ἕνας μαρτυρικὸς δρόμος. Ἔπρεπε στὸ μέλλον ν' ἀγωνισθῆ γιὰ νὰ κρατήση τὸν ἄντρα της, γιὰ νὰ προσπαθήση νὰ τοῦ ξερριζώση τὶς κακές του συνήθειες.. Ὤ! ἤξερε προκαταβολικὰ ὅτι τὴν προσπάθεια αὐτὴ θὰ τὴν πλήρωνε μὲ πολλὰ δάκρυα, μὲ πολλὰ καρδιοχτύπια... Αὐτὸ ὅμως ἦταν τὸ καθῆκον της...

Καὶ ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸν ἄντρα της στὸ μέτωπο — σὰν μητέρα τὸ ἄρρωστο παιδί της...

ΛΟΥ·Ι· ΣΩΡΕΛ

ΑΠ' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΠΑΝΘΡΩΠΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ἀπαίσια καὶ ἀνατριχιαστικὰ ἦσαν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα τὰ ἔθιμα πολλῶν ἀγρίων φυλῶν τῆς Ἀφρικῆς, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν τοὺς νεκρούς των.

Οἱ Παδαῖγοι, λαὸς Ἰνδικός, ὅταν πέθαινε κανεὶς ἀρχηγός τους, ἐσκότωναν ὅσους ἀρρώστους ὑπῆρχαν στὴ φυλή τους καὶ τοὺς ἔθαβαν μαζὺ μὲ τὸν ἀρχηγό, γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσουν ὡς... σωματοφυλακὴ στὸν ἄλλον κόσμο.

Ὁ Ἡρόδοτος ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι οἱ Κρηστοναῖοι Σκύθες συνήθιζαν νὰ καίουν, μαζὺ μὲ τὸ σῶμα τοῦ πεθαμένου βασιλέως των, καὶ τὰ ἄλογά του, καὶ τὰ σκυλιά του καὶ τὴν πιὸ ἀγαπημένη σύζυγό του. Τὸ καταπληκτικώτερο ὅμως εἶνε ὅτι αἱ σύζυγοι τοῦ πεθαμένου βασιλέως φιλονεικοῦσαν καὶ μαλλιοτραβιόντουσαν διεκδικῶντας μέχρι.... θανάτου τὴν τιμὴ αὐτή!

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Σ' ἕνα ἄνδρα εἶνε τόσο δύσκολο νὰ πῆ καλὸ γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὔχει παράπονα μαζύ της, ὅσο καὶ νὰ πῆ κακὸ γιὰ μιὰ ποὺ τοῦ ἔχει ὑποχρέωσι.

Μιὰ καρδιὰ γεμάτη αἴσθημα ποὺ ξεχειλίζει, θέλει νὰ ξεχυθῆ. Ἀπὸ τὴν ἀνάγκη μιᾶς ἐρωμένης γεννιέται σύντομα ἡ ἀνάγκη ἑνὸς φίλου.

Ρουσσώ

Ἡ φιλία δυὸ ποὺ ἀγαπιόντουσαν πρῶτα, εἶνε γηρασμένος ἔρωτας.

Οὐγκώ

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς τόσο κακὸς ποὺ νὰ μὴν τὸν μεταβάλη σὲ Θεὸ ὁ ἔρωτας μὲ τὴν ἀρετή του.

Πλάτων

Καμμιὰ ἀνθρώπινη ὕπαρξι δὲν μπορεῖ νὰ προστάζη τὸν ἔρωτα. Κανεὶς δὲν εἶνε ἔνοχος γιατὶ ἐρωτεύεται ἢ γιατὶ παύει ν' ἀγαπᾶ.

Γεωργία Σάνδη

Μεταξὺ τῶν ἐρωτευμένων περισσότεροι εἶνε κουτοὶ καὶ λίγοι ἔξυπνοι, γιατὶ ὁ ἔρωτας εἶνε ἀρρώστεια ποὺ ἀποβλακώνει τοὺς ἔξυπνους καὶ ξυπνάει τοὺς βλάκες.

Ἡ μεγάλη τέχνη γιὰ ἕναν ἄνδρα ποὺ προαισθάνεται τὸν διάδοχό του στὸν ἔρωτα εἶνε νὰ τοῦ παραχωρήση μιὰν ὥρα γρηγορώτερα τὴν θέσι του. Ἔτσι εἶνε σίγουρος πὼς μιὰ μέρα θὰ πληρωθῆ ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνη ἢ τὴν ἀπογοήτευσι τῆς φίλης του.

Νὰ εἶσθε ἐραστὴς εὐτυχισμένος, ἀλλὰ νἄχετε σεβασμό. Νὰ τὰ παίρνετε ὅλα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ μὴ τοῦ ζητᾶτε καθήκοντα. Καὶ τὶς παραμικρότερες παραχωρήσεις νὰ μὴ τὶς παίρνετε γιὰ δικαιώματα, ἀλλὰ γιὰ χάρες. Νἄχετε πάντα στὸ νοῦ σας πώς, ἀκόμα καὶ στὸ γάμο, ἡ ἀπόλαυσις δὲν εἶνε νόμιμη, παρὰ μόνο ἂν τὴ συνοδεύη καὶ ἡ ἐπιθυμία.

Ρουσσώ

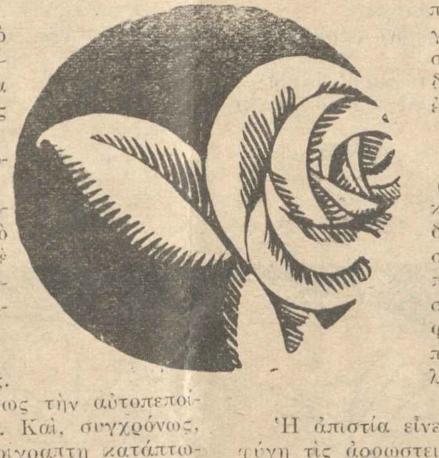

Ὅσοι ποιηταὶ περιέγραψαν τὸν ἔρωτα, τὸν παρουσίασαν σὰν παιδί, γιὰ νὰ δείξουν ὅτι δὲν ἔχει κρίσι, τοῦ δέσανε τὰ μάτια μ' ἕνα μαντῆλι γιὰ νὰ δείξουν πὼς δὲν βλέπει τίποτα, τοῦ ἔβαλαν ὅπλα στὰ χέρια γιὰ νὰ συμβολίσουν μ' αὐτὰ τὶς πληγὲς ποὺ ἀνοίγει στὶς ἀνθρώπινες καρδιές, καὶ τοῦ δώσανε νὰ κρατάη μιὰ λαμπάδα γιὰ νὰ δείξουν τὴ φωτιὰ ποὺ ἀνάβει καμμιὰ φορά, κι' ἀπὸ τὴν ὁποίαν πυρπολοῦνται σπίτια, πόλεις, ἐπαρχίες καὶ κράτη ὁλόκληρα ἀκόμη!

Δνὶς ντὲ Σιντερύ

Ἡ ἀπιστία εἶνε ἔμφυτη στὸν ἄνθρωπο. Ὅσο μπορεῖ κανεὶς ν' ἀποφύγη τὶς ἀρρώστειες, ἄλλο τόσο μπορεῖ νὰ μείνη σταθερὸς καὶ στὸν ἔρωτά του. Ἡ ἀπιστία δὲν ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι παρά... μερικοὺς μῆνες μόνο!

Σαμφόρ

Στὸν ἔρωτα, ἡ γυναῖκες παίρνουν μεγάλη φόρα... ὅταν προχωροῦν μόνες τους. Ἐὰν ὅμως θελήσει κανένας νὰ τοὺς δώση μιὰ ὤθησι, τότε ἀπὸ πνεῦμα ἀντιλογίας, κόβουν τὴ φόρα τους καὶ.... ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν.

Σὰρλ ντὲ Μπερνάρ

Στὸν ἔρωτα, τὰ μάτια μιλοῦν στὸν ἑνικό.

Ἀλφόνσος Κάρ

Ὁ ἔρως μοιάζει μὲ τὴν τύχη: Δὲν τοῦ ἀρέσει νὰ τὸν κυνηγοῦν. Ἐπισκέπτεται, συνήθως, αὐτοὺς ποὺ κοιμοῦνται. Γι' αὐτὸ τὰ περισσότερα φιλιά τους ἡ νεράϊδες τῶν παραμυθιῶν τὰ δίνουν σὲ κλειστὰ μάτια.

Θεόφιλος Γκωτιέ

Τὸ νὰ μπορέση νὰ συγκρατήση κανένας τὸν ἔρωτα μετὰ τὸν γάμο, εἶνε ὁλόκληρη ἐπιστήμη.

Κυρία Σὰρλ Ρεμπώ

Ἡ τόλμη ἐξασφαλίζει πάντα τὴν ἀπιτυχία στοὺς ἐρωτευμένους. Ὅπως σὲ ὅλα, ἔτσι καὶ στὸν ἔρωτα οἱ δειλοὶ μόνο ἀποτυγχάνουν.

Μολιέρος

Ἡ γυναῖκα τόσο περισσότερο ἀπαιτεῖ νὰ τὴν σέβωνται, ὅσο ὀλιγώτερο εἶνε ἀξία σεβασμοῦ.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὶς γυναῖκες τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν ξανθές, θέλοντας νὰ παρηγορήση τοὺς κατοίκους τῶν τόπων ἐκείνων, γιατὶ τοὺς ἐστέρησε τὸν ἥλιο.

Ὅταν μιὰ γυναῖκα εἶν' εὐτυχισμένη, ὅλη ἡ οἰκογένειά της εὐτυχεῖ.

Ἡ γυναῖκα εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀλλοίμονο σ' ὅποιον περιφρονήσει τὰ δάκρυα μιᾶς γυναίκας! Ὁ Θεὸς θὰ περιφρονήση τὶς προσευχές του!

Ἡ γυναῖκες θἄκαναν καλύτερα ἂν ἐδιδάσκοντο ἀπὸ τοὺς τυφλούς, οἱ ὁποῖοι δὲν κάνουν οὔτ' ἕνα βῆμα ἂν δὲν βεβαιωθοῦν γιὰ τὴν στερεότητα τοῦ ἐδάφους ποὺ θὰ πατήσουν.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. ΑΒΕΡΤΣΕΝΚΟ

Ο ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΡΩΤΑΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ

ΜΠΡΟΣΤΑ της τὴν ἔλεγα Μαρία Παυλόβνα. Μέσα μου, Μαριούτσα, Μαίρη καὶ Ποντικάκι.. Καὶ σήμερα, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινα στὸ σπίτι της, συλλογιζόμουν:

— Θὰ βάλω τὰ δυνατά μου καὶ θὰ τῆς κάνω τὴν ἐρωτική μου ἐξομολόγησι... Ἂν ἀπαντήση ναί, μέσα στὸ στῆθος μου θ' ἀκούσω ἕνα γλυκὸ κελάϊδισμα πουλιῶν κι' ἡ ζωή μου θὰ χρωματισθῆ γιὰ πάντα ἀπὸ ἕνα ὄμορφο ρόδινο φῶς. Ἂν μοῦ πῆ «ὄχι»... δὲν θὰ τῆς ἀπαντήσω τίποτα, θὰ κάνω κανονικὴ μεταβολὴ καὶ θὰ βγῶ ἀπὸ τὸ δωμάτιο... Καὶ κανεὶς πειὰ δὲν θ' ἀκούση νὰ γίνεται λόγος γιὰ μένα. Μονάχα, μπορεῖ, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, ἐκείνη κι' ὅλοι οἱ γνωστοί της ν' ἀκούσουν γιὰ κάποιο παράξενο καλόγερο, γιὰ κάποιο αὐστηρὸ ἐρημίτη, γεμάτο καλωσύνη γιὰ τοὺς ἄνδρες καὶ περιφρόνησι γιὰ τὶς γυναῖκες.

Μπῆκα στὸ σαλόνι τῆς Μαρίας Παυλόβνας, μὲ σφιγμένα χείλη καὶ μ' ἕνα λαμπύρισμα πυρετοῦ στὰ μάτια.

— Τί ἔχετε; Μὲ ρώτησ' ἐκείνη, σαστισμένη.

— Ἤθελα... ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ κάτι... κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ μένα! τῆς ἀπάντησα.

Στὰ μάτια της ἄναψαν δυὸ σπίθες κι' ἔσβυσαν ἀμέσως.

—Πολὺ καλά, εἶπε. Μὰ πρέπει πρῶτα νὰ πάω σὲ δυὸ μέρη... Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συνοδεύσετε...

—Βεβαίως! Πῶς μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε μιὰ τέτοια ἐρώτησι;...

—Θὰ ντυθῶ τώρα καὶ θὰ πᾶμε πρῶτα σ' ἕνα ἐμπορικὸ κι' ἔπειτα στῆς μοδίστρας. Θέλετε;

—Ἀκόμη καὶ σὲ δυὸ μοδίστρες! τῆς ἀπάντησα μὲ μιὰ ὑπόκλισι.

Ἐκείνη συλλογίστηκε μιὰ στιγμή.

—Σὲ δυό; Ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ πάω σὲ δυὸ μοδίστρες, μὰ τῆς μιανῆς δὲν ξέρω τὴν διεύθυνσί της. Περιμένετέ με ἐδῶ πέρα. Θὰ ντυθῶ γρήγορα.

Καὶ τρύπωσε στὴν κάμαρά της.

Κάθησα, πῆρα μιὰ ἐφημερίδα καὶ τὴν διάβασα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὥς τὸ τέλος. Ἡ Μαρία Παυλόβνα ντυνότανε. Φυλλομέτρησα ἕνα λεύκωμα, πῆρα κάποιο βιβλίο καὶ διάβασα τρία κεφάλαια. Ἡ Μαρία Παυλόβνα ντυνότανε. Ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἕκτο κεφάλαιο μπόρεσα νὰ πληροφορηθῶ ὅτι ἡ Μαρία Παυλόβνα δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει τὸ ντύσιμό της. Μὰ στὸ ἔνατο κεφάλαιο μοῦ φώναξε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ μὲ ρωτήση:

— Δὲν ἔχετε κανένα κουμποτῆρι; Δὲν μπορῶ νὰ βρῶ τὸ δικό μου! Θἄχη παραπέσει σὲ καμμιὰ γωνιά...

Μπῆκε τότε ἡ Ντάσια καὶ μὲ ρώτησε:

—Μήπως εἴδατε, κύριε, κανένα κουμποτῆρι;

—Δὲν εἶδα... τῆς εἶπα.

Μπῆκα ὕστερα στὸ δωμάτιο ποὺ ντυνόταν ἡ Μαρία Παυλόβνα καὶ τῆς εἶπα:

—Θὰ κυττάξω νὰ τὸ βρῶ ἐγὼ τὸ κουμποτῆρι.

Ἀπὸ λεπτότητα προσπαθοῦσα νὰ μὴ κυττάξω τὴ Μαρία Παυλόβνα ποὺ χτενιζόταν. Ἐκείνη ὅμως ξεφώνησε:

—Γιὰ τὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ τολμήσετε νὰ μὲ κυττάξετε!

Τώρα θὰ ἦταν ἀγένεια νὰ μὴ τὴν κυττάξω. Ἔρριξα μιὰ ματιὰ ἀπάνω της, κι' ἔπειτα εἶδα ἕνα ζευγάρι μικροσκοπικὰ σκαρπίνια ποὺ βρισκόντουσαν κοντά της, καὶ τὴ ρώτησα:

—Αὐτὰ εἶνε τὰ παπούτσια ποὺ θὰ φορέσετε;

—Ναί... μά, νά, μοῦ λείπει τὸ κουμποτῆρι.

—Ἕνα κουμποτῆρι μπορεῖ νὰ τ' ἀγοράση κανείς, τῆς ἀπάντησα. Μπορεῖ νὰ τὸ φτιάξη, νὰ τὸ βρῆ, νὰ τὸ κλέψη, μά, ἀλλοίμονο! Θὰ σᾶς εἶνε τελείως ἄχρηστο!

—Γιατί;

—Γιατὶ τὰ παπούτσια σας δὲν ἔχουν κουμπιά, μὰ λουράκια!

Ἡ Μαρία Παυλόβνα ἄρχισε νὰ γελάη.

—Ἀλήθεια; Ἔχετε δίκηο!... Ντάσια! Μὴ γυρεύεις τὸ κουμποτῆρι.... Κι' ἐσεῖς, κύριε, γιὰ τὴν ὥρα κάνετέ μου τὴ χάρι νὰ βγῆτε ἔξω.

Βγῆκα, καὶ μὴ ξέροντας τί νὰ κάνω, ξαναπῆρα τὴν ἐφημερίδα. Ἡ Ντάσια ὅμως παρουσιάστηκε σὲ λίγο στὴν πόρτα καὶ μὲ ρώτησε:

—Κύριε, μήπως εἴδατε τὴν καρφίτσα τῆς κυρίας;

Νευρικός, ξαναμπῆκα στὸ δωμάτιό της καὶ τῆς εἶπα:

—Ποῦ βάζετε πάντα τὴν καρφίτσα σας; Τί σχῆμα ἔχει;

—Τὴ φορῶ στὸ στῆθος... μοῦ ἀπάντησε. Καὶ τὸ σχῆμα της εἶνε ἔτσι... ξέρετε, σὰν ἐκεῖνο ποὺ ἔχουν τ' ἄλογα στὰ πόδια τους!

—Σὲ ποιὰ πόδια τους;

—Στὰ πόδια τους! Πῶς τὸ λένε;... Ἐκεῖνο ποὺ χτυπάει...

—Τὸ πέταλο, θέλετε νὰ πῆτε...

—Ναί, ναί... Ἡ καρφίτσα μου ἦταν σὰν ἕνα πέταλο...

—Καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε τόση ὥρα! Μὰ ξεχάσατε λοιπὸν ὅτι τ πήγαμε μαζὺ τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὸ χρυσοχόο γιὰ νὰ δέση τ περουζέ της;

—Θεέ μου! Δὲν πέρασα ἀκόμα νὰ τὴν πάρω!

—Πρέπει λοιπὸν νὰ πᾶμε κι' ἀπὸ τὸ χρυσοχόο.. Ἀλήθεια, γιὰ π μου πόσες ὧρες χάνετε συνήθως γυρεύοντας τὰ πράγματα ποὺ δὲν πάρχουν ἐδῶ μέσα;...

—Καλὰ λέτε... Πρέπει νὰ περάσουμε κι' ἀπὸ τὸ χρυσοχόο! Ν σια! Μὴ γυρεύεις τὴν καρφίτσα!... Τὸ εἶχα ξεχάσει....

Κι' ἐπειδὴ κι' ἡ δυό τους ὑποχρεώθηκαν ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι μουν ἕνας πολὺ λογικὸς καὶ πρακτικὸς νέος, μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ μεί γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπου ἡ Μαρία Παυλόβνα λείωσε πειὰ τὸ ντύσιμό της.

II

Ὅταν μπήκαμε στὸ ἐμπορικό, ὁ ὑπάλληλος ὑποκλίθηκε μ' εὐγένεια μπροστά μας, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ χλώμιασε καὶ κάρφωσε μιὰ τρομαγμένη ματιὰ ἀπάνω στὴ ρόδινη καὶ γελαστὴ Μαρία Παυλόβνα.

—Δεῖξτε μου κανένα καινούργιο μεταξωτό, γιὰ ἕνα πουκαμισάκι, εἶπε ἡ Μαρία. Μὰ τὴν τελευταία «νουβωτέ»!... Ψωνίζω πάντα ἀπὸ τ ἐμπορικό σας κι' ὅμως ἐσεῖς μοῦ δείχνετε ὅλο παληὰ πράγματα!...

—Τί παληάνθρωπος! συλλογίστηκα.

Ὁ ὑπάλληλος σκαρφάλωσε σὲ μιὰ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ ρίχνη ἀπάνω στὸν πάγκο ἕνα ὁλόκληρο καταρράχτη ἀπὸ πολύχρωμα μεταξωτά. Τὰ μάτια του ὡστόσο εἶχαν μιὰ ἔκφρασι ἀπερίγραπτης ἀπελπισίας.

—Πῶς σᾶς φαίνεται αὐτό, κυρία;... Δὲν εἶνε χαριτωμένο τὸ σχέδιό του; τὴ ρώτησε.

—Αὐτό; Ἀστειεύεστε! Αὐτὰ τὰ φορᾶνε ἡ ἐπαρχιώτισσες!

—Τότε αὐτό;.... Εἶνε ἡ τελευταία «κρεασιὸν» τῆς μόδας.

—Αὐτό; Μὰ τί λέτε!

Τὸ μέτωπο τοῦ ὑπαλλήλου ἔσταζε ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ τὰ χείλη του εἶχαν ἕνα νευρικὸ τρεμούλιασμα...

—Νά, αὐτὸ μ' ἀρέσει, εἶπα ἐγὼ δειλά, δείχνοντας μιὰ κίτρινη ἄκρη κάτω ἀπὸ τὰ μεταξωτά.

Ὁ ὑπάλληλος μοῦ ἔρριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνη, μὰ ἔπειτ' ἀναστέναξε καὶ μοῦ εἶπε:

—Δὲν εἶνε ὕφασμα δυστυχῶς, κύριε! Εἶνε ἕνα κίτρινο χαρτί... τοῦ διπλώματος!.... Πῶς σᾶς φαίνεται, κυρία, αὐτὸ τὸ καινούργιο μεταξωτό; ξαναρώτησε τὴ Μαρία.

—Αὐτὸ εἶνε ὑπέροχο! φώναξα μ' ἕνα ψεύτικο ἐνθουσιασμό.

—Δεῖξτε μου τίποτ' ἄλλα, ἐπέμεινε μὲ τὴ χαϊδευτικὴ φωνή της ἡ Μαρία Παυλόβνα. Αὐτὰ δὲν μ' ἀρέσουν.

Ὁ ὑπάλληλος σὲ λίγο εἶχε χαθῆ πίσω ἀπὸ ἕνα βουνὸ ἀπὸ πολύχρωμα τόπια. Ἦταν ἀξιολύπητος ὁ κακομοίρης... Ἔψαχνε... Ἔψαχνε... Μὰ τῆς Μαρίας δὲν τῆς ἄρεσε τίποτα. Τίποτα!....

—Πᾶμε νὰ φύγουμε; μὲ ρώτησε σὲ λίγο, καὶ σηκώθηκε.

III

Ὅταν βγήκαμε ἀπὸ τὸ ἐμπορικό, πήραμε ἕνα ἁμάξι.

—Λοιπόν; ρώτησα.

—Τί λοιπόν;

—Ποῦ θὰ πᾶμε;

—Στῆς μοδίστρας. Σᾶς τὸ εἶπα, ὑποθέτω....

—Ἁμαξᾶ, στῆς μοδίστρας!

—Ἀπὸ ποιὸ δρόμο, κύριε;

—Ἀπὸ ποιὸ δρόμο; ρώτησα, γυρίζοντας, τὴ Μαρία Παυλόβνα.

—Ξέρω κι' ἐγώ;... Νά, εἶνε ἕνας μεγάλος δρόμος. Ξέχασα πῶς τὸν λένε...

—Ἄ, ἕνας μεγάλος δρόμος! Μὰ πῆτε το λοιπόν! Δίχως ἄλλο θἄχη σπίτια ἀπ' τὸ ἕνα μέρος κι' ἀπ' τὸ ἄλλο, καὶ κάθε πόρτα θἄχη κι' ἀπὸ ἕνα θυρωρό; Δὲν εἶν' ἔτσι;

—Ναί, ναί. Κάπως ἔτσι εἶνε... Ἐκεῖ πέρα εἶνε ἕνα σπίτι μὲ τέσσερα πατώματα καὶ μὲ μιὰ πόρτα ἔτσι....

—Πῶς ἔτσι;

Ἡ Μαρία Παυλόβνα τέντωσε τὰ δάχτυλά της καὶ τὰ κούνησε ἀόριστα.

—Νὰ ἔτσι, ξέρετε;...

—Ἄ! Θαυμάσια! Μὰ δὲν ξέρετε ποιὸς δρόμος εἶνε;

—Τὸν ἤξερα μὰ τὸν ξέχασα... Μοῦ φαίνεται πῶς πρέπει νὰ γυρίσωμε ἀριστερά.

—Ἁμαξᾶ! Ἀριστερά... Στάσου! Ποῦ πᾶς; φώναξε ἡ Μαρία.

—Μὰ πηγαίνει ἀριστερά! εἶπα.

—Δηλαδὴ πρέπει νὰ πάη δεξιά!... ξαναφώναξε ἡ Μαρία.

—Αὐτοὶ οἱ ἁμαξάδες δὲν ξέρουν τί τοὺς γίνεται, γκρίνιαξα μ' αὐστηρότητα. Τὸ γεγονὸς εἶνε ὅτι τόσο γιὰ τοὺς ἁμαξάδες, ὅσο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ἄνδρες, ἡ ἀριστερὰ μεριὰ εἶνε ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ εἶνε τὸ ἀριστερό τους χέρι, ἐνῶ γιὰ τὶς γυναῖκες εἶνε ἀπὸ τὸ δεξί. Κι' οἱ ἄνδρες εἶνε τόσο χοντροκέφαλοι, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ συνηθίσουν.

—Γενικῶς, ἐσεῖς οἱ ἄνδρες... ἔκανε ἡ Μαρία Παυλόβνα, καὶ χαμογέλασε μὲ ὑπερηφάνεια.

Περιττὸ εἶνε τώρα νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἄναψαν τὰ φῶτα κι' ἐμεῖς δὲν εἴχαμε βρῆ ἀκόμη τὴ μοδίστρα....

IV

Τὴν ὥρα ποὺ γυρίζαμε στὸ σπίτι, ἡ Μαρία Παυλόβνα θυμήθηκε τὰ λόγια μου καὶ μὲ ρώτησε:

—Τί ἦταν αὐτὸ τὸ κάτι σοβαρὸ ποὺ θέλατε νὰ μοῦ πῆτε; Θυμᾶστε; Μοῦ εἴχατε πῆ ὅτι ἦταν κάτι πολὺ σοβαρὸ γιὰ σᾶς.

Ἐγὼ τότε δὲν τὴν εἶπα, μέσα μου, οὔτε Μαίρη, οὔτε Ποντικάκι (εἶχα γιατρευτῆ!), μὰ τὸ ἔρριξα στ' ἀστεῖο καὶ τῆς ἀπάντησα:

—Ἄ, ναί! Ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω ἀπὸ ποῦ ἀγοράζετε ἐκεῖνα τὰ ζαχαρένια κουλουράκια γιὰ τὸ τσάϊ...

Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ ἔρημος ἔχασε ἕναν ἀπ' τοὺς πιὸ ἁγίους καλογέρους της...

Α. ΑΒΕΡΤΣΕΝΚΟ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιά).

Η λεπτὴ σιλουέττα εἶνε τὸ πᾶν γιὰ μιὰ γυναῖκα. Στὸ ζήτημα αὐτὸ λοιπὸν ὅλες ἡ βεντέττες τοῦ κινηματογράφου κι' ὅλες ἡ γυναῖκες ζηλεύουν καὶ μακαρίζουν τὴ Λίλιαν Χάρβεϋ. Ἡ Χάρβεϋ τρώει καλὰ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, χωρὶς καθόλου νὰ παχαίνη. Καὶ ζυγίζει πάντοτε σαρανταεφτὰ κιλά... Εἴδατε τύχη;

* * *

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μακαρίτη Ροδόλφου Βαλεντῖνο ποὺ εἶχεν ἐκτιμηθῆ, ὅταν ἀκόμη ζοῦσε, γιὰ εἰκοσιεπτὰ χιλιάδες δολλάρια, πουλιέται τώρα γιὰ πεντακόσια δολλάρια καὶ ἀγοραστὴς δὲν βρίσκεται.

Ἔτσι περνᾶ ἡ δόξα...

* * *

Ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα δίκη διαζυγίου τοῦ Χόλλυγουντ κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, ἦταν τῆς Λόλας Λαίην ἐναντίον τοῦ πρώην συζύγου της Λιοὺ Αἴηρς. Ἡ ὡραία Λόλα ἐδήλωσε, χύνοντας ἄφθονα δάκρυα, στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου, ὅτι ὁ πρώην σύζυγός της τὴν ἐκάλεσε «κουτὴ χήνα» καὶ ὅτι τῆς εἶπε πὼς «αἰσθάνεται τὸν γάμο σὰν μιὰ μυλόπετρα περασμένη στὸ λαιμό του!». Κατόπιν αὐτοῦ ὁ πρόεδρος ἔβγαλε ἀμέσως εὐνοϊκὴ ἀπόφασι ὑπὲρ τῆς προσβεβλημένης Λόλας.

Φαίνεται ὅμως πὼς τὸ γεγονὸς αὐτὸ χρησίμευσε ὡς παράδειγμα καὶ σ' ἄλλους ἀστέρας. Ἔτσι ἡ Μάριον Νίξον, ὅταν ἐζήτησε τὸ διαζύγιό της ἀπὸ τὸν Ἔντβαρντ Χίλμαν, ἐδήλωσε στὸν πρόεδρο ὅτι ὁ ἄνδρας της τὴν εἶχε πῆ «ἀνόητη» καὶ πὼς τῆς εἶχε ὁμολογήσει πὼς «εἶχε πειὰ βαρεθῆ νὰ εἶνε παντρεμένος μαζύ της». Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπῆρε καὶ ἡ Νίξον διαζύγιο εὐκολώτατα.

* * *

Τὸ «Γκρὰντ Ὀτέλ», ἡ μεγάλη ἀμερικανικὴ ταινία ποὺ γυρίστηκε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁμωνύμου περιφήμου μυθιστορήματος τῆς Γερμανίδος Βίκι Μπάουμ, ἀπηγορεύθη ἀπὸ τὴν Χιτλερικὴ Κυβέρνησι νὰ προβάλλεται στοὺς γερμανικοὺς κινηματογράφους, γιατὶ ἡ Βίκι Μπάουμ εἶνε Ἑβραία! Λέγεται ὅμως ὅτι ὑπάρχει κι' ἄλλος λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον οἱ Χιτλερικοὶ ἔχουν γράψει τὴν Βίκι Μπάουμ στὸ μαυροπίνακα. Πρὸ ἀρκετῶν ἐτῶν εἶχε γράψει ἕνα διήγημα μὲ τὸν τίτλο «Μυστικὴ Ἐκτέλεσις». Σ' αὐτὸ ἀποκαλύπτει πολλὰ γιὰ τὶς μυστικὲς στρατιωτικὲς ὀργανώσεις τῆς Γερμανίας, πρᾶγμα ποῦκανε τοὺς Χιτλερικοὺς ν' ἀγριέψουν.

ΤΡΕΙΣ ΟΝΟΜΑΣΤΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ: Ἡ Σεσὶλ Σορέλ, ἡ Μιστεγκὲτ κι' ἡ Ζοζεφίνα Μπαΐκερ.

* * *

Στὸ Χόλλυγουντ ἄνοιξε ἕνα μεγάλο κατάστημα ραπτικῆς, στὸ ὁποῖον διδάσκονται ραπτικὴ καὶ ἐργάζονται ἕνα πλῆθος ἀπροστάτευτα ἄπορα κορίτσια. Τὸ ἐργοστάσιο τὸ διευθύνει μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ κυρίες καὶ ἡ πρώτη ἐπίδειξις τῶν φορεμάτων του ἦταν τὸ μεγαλείτερο κοσμικὸ γεγονὸς τοῦ Χόλλυγουντ. Ὡς «μοντέλα» ἐδέχθηκαν νὰ παρουσιασθοῦν τέσσερες ἀπὸ τὶς πιὸ κομψὲς «στὰρ» τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ Μπεμπὲ Ντάνιελς, ἡ Κλαίρη Οὐΐντσωρ, ἡ Σάρρον Λὺνν καὶ ἡ Κάρεν Μόρλεϋ. Ἐνεφανίσθησαν δὲ μὲ χαριτωμένα καὶ πάμφθηνα φορεματάκια ἀξίας ἀπὸ δώδεκα μέχρι εἰκοσιπέντε δολλαρίων. Καὶ δὲν ἔμεινε οὔτε μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέπτριες ποὺ νὰ μὴν ἀγοράση ἕνα φόρεμα τουλάχιστον.

* * *

Μιὰ ἀπὸ τὶς καινούργιες μόδες τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε καὶ τὸ φλὲρτ ποὺ κάνουν οἱ χωρισμένοι σύζυγοι... στὶς πρώην συζύγους των! Τὸ σύστημα αὐτὸ τὸ ἐφήρμοσε πρῶτος ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱός, ὁ ὁποῖος στέλνει κάθε μέρα ἄνθη καὶ μπομπόνια στὴν πρώην σύζυγό του Τζόαν Κράουφορδ καὶ τὴν συνοδεύει σὲ ὅλες τὶς διασκεδάσεις, μὲ τὸν σκοπὸ — ὅπως ὁμολογεῖ κι' ὁ ἴδιος — νὰ ξανακερδίση τὴν καρδιά της. Ἀλλὰ κι' ὁ Χόουντ Τζίμπσον, ἕνα μῆνα μετὰ τὸ διαζύγιό του ἀπὸ τὴν Σάλλυ Ἔϊλερς, ἐθεάθη σ' ἕνα χορό, χορεύοντας διαρκῶς μαζύ της καὶ ζαχαρώνοντας σὰν εἰκοσαετὴς φοιτητής. Καὶ τί θὰ ἰδοῦμε ἀκόμη!....

* * *

Ὁ πιὸ ἐπίζηλος κάτοικος τοῦ Χόλλυγουντ εἶνε ὁ σεναρίστας Βίλλερντ Μάκ. Ἔχει παντρευτῆ ὥς τώρα τέσσερες φορές, καὶ ἡ τέσσερες γυναῖκες του ὑπῆρξαν ἀπὸ τὶς πιὸ φημισμένες καλλονὲς τοῦ Χόλλυγουντ. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ Μὼντ Λεόν, ἡ δεύτερη ἡ Μάρτζορη Ραμπώ, ἡ τρίτη ἡ Πωλὶν Φρέντερικ, καὶ τέλος ἡ τέταρτη καὶ ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη νὰ διατηρῆ τὸν τίτλο τῆς κυρίας Μάκ, ἡ Βεατρὶκ Μπαίνιαρντ. Τὸ ἀστειότερο δὲ εἶνε ὅτι ὁ Μὰκ εἶνε τώρα ὁ συγγραφεὺς καὶ σκηνοθέτης μιᾶς νέας ταινίας, στὴν ὁποίαν θὰ παίξουν καὶ ἡ τρεῖς τελευταῖες γυναῖκες του. Φαντασθῆτε λοιπὸν τί θὰ γίνη. Ἂν δὲν μπόρεσε νὰ τὰ βγάλη πέρα στὸν συζυγικό του βίο μὲ κάθε μιὰ γυναῖκα του χωριστά, πῶς θὰ μπορέση νὰ τὰ καταφέρη καὶ μὲ τὶς τρεῖς; Ὁ Θεὸς νὰ τὸν γλυτώση.

* * *

Τὸ εἰδύλλιο μεταξὺ τῆς «καρδιοχαλάστρας» Πέγκυ Χόπκινς Τζόϋς καὶ τοῦ Τζὰκ Ὄκι ἐξακολουθεῖ, μετ' αὐξανούσης θερμότητος. Ὁ δυστυχὴς Τζὰκ φαίνεται ἐρωτευμένος μέχρι μυελοῦ ὀστέων καὶ κάποιο βράδυ ποὺ ἡ ὡραία Πέγκυ βγῆκε μὲ κάποιον ἄλλον ἔξω, ἦταν ἀπαρηγόρητος καὶ τὸν εἶδαν νὰ κλαίη σὰν παιδί!

* * *

Ἂν γιὰ μιὰ γυναῖκα εἶνε δόξα τὸ νὰ ἀποκαλεῖται «ἡ γυναῖκα τοῦ Τάδε», γιὰ ἕνα ἄνδρα ἀσφαλῶς εἶνε μᾶλλον ρεζιλίκι παρὰ δόξα, τὸ νὰ τὸν ἀποκαλοῦν «ὁ σύζυγος τῆς Τάδε». Ἀπόδειξις τὸ πάθημα τοῦ Ἔντι Μποῦζζελ, ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ διακεκριμμένους σκηνοθέτας τοῦ Χόλλυγουντ. Ἤθελε νὰ μπῆ σ' ἕνα θέατρο τὴν ἡμέρα ποὺ ἀνέβαζαν γιὰ πρώτη φορὰ ἕνα ἔργο ὅπου πρωταγωνιστοῦσε ἡ γυναῖκα του, ἡ χαριτωμένη Ὄνας Μοῦνσον. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ ἤθελε νὰ περάση μέσα, τοῦ ἐζήτησαν τὸ εἰσιτήριό του.

—Εἶμαι ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Μοῦνσον, ἐδήλωσε ὁ σκηνοθέτης.

—Ὤ, ἐλεύθερα, κύριε Μοῦνσον, περάστε, εἶπε ὁ ὑπάλληλος.

Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ δυστυχὴς Μποῦζζελ, παρὰ τὴν κρυφή του ἀγανάκτησι, ἔμεινε γιὰ τὸν πορτιέρη καὶ γιὰ ὅλο τὸ ὑπαλληλικὸ προσωπικὸ τοῦ θεάτρου... ὁ κύριος «Μοῦνσον»!

* * *

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ πικάντικη Κλωντὲτ Κολμπὲρ καὶ ὁ σύζυγός της Νόρμαν Φόστερ, ζοῦν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ σχεδὸν τοῦ γάμου τους σὲ ἰδιαίτερα σπίτια καὶ δὲν περνοῦν μαζὺ παρὰ μονάχα τὰ Σαββατοκύριακα ἢ τὶς ἡμέρες τῆς ἀδείας των. «Αὐτό, λέει ἡ Κλωντέτ, εἶνε ἡ μόνη μέθοδος γιὰ νὰ διατηρηθῆ εὐτυχισμένος ἕνας γάμος στὸ Χόλλυγουντ». Μολαταῦτα φαίνεται ὅτι καὶ ἡ μέθοδος αὐτὴ δὲν ἐτελεσφόρησε. Γιατὶ τώρα ἀναγγέλλεται ὅτι, ὕστερα ἀπὸ ἓξ ἐτῶν εὐτυχῆ χωριστὴ διαβίωσι, ἡ μελαχροινὴ Κλωντὲτ καὶ ὁ ἀθλητικὸς Φόστερ θὰ χωρίσουν καὶ δικαστικῶς. Τί ματαιότης!...

* * *

Ἐὰν ἡ τρίτη φορὰ εἶνε καὶ ἡ καλύτερη, κατὰ τὴν γνωστὴ παροιμία, ἀσφαλῶς ὁ γάμος τοῦ σκηνοθέτου Κλάρενς Μπράουν καὶ τῆς Ἀλὶς Τζόϋς θὰ εἶνε εὐτυχής. Ἀμφότεροι χορεύουν γιὰ τρίτη ἤδη φορὰ τὸν χορὸ τοῦ Ἠσαΐα καὶ φαίνονται ἐνθουσιασμένοι. Καλορρίζικοι!

* * *

Κι' ἕνα ἄλλο ἀκόμη διαζύγιο. Διαδίδεται στὸ Χόλλυγουντ ὅτι ἡ Νάνσυ Κάρρολ πρόκειται λίαν συντόμως νὰ χωρίση τὸν σύζυγό της Μπόλτον Μάλλορυ. Ἡ Νάνσυ εἶχε παντρευτῆ τὸν Μάλλορυ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1931, μετὰ σφοδρὸν καὶ περιπετειώδη ἔρωτα. Ἡ ἀνυπομονησία της μάλιστα τότε ἦταν τόση, ὥστε ἐτέλεσε τοὺς γάμους της μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου της ἀπὸ τὸν πρῶτο σύζυγό της Τζὰκ Κίρκλαντ, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε ζήσει ἑφτὰ χρόνια... Καὶ ὅμως νὰ ποὺ ξαναχωρίζει... Φτερὸ στὸν ἄνεμο!...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΑΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑ

Δὲν εἶχε γαλακτώσει, καλὰ-καλά, ἡ μέρα ψηλὰ στὸν οὐρανὸ καὶ ξεκινήσανε ἡ τρεῖς νοικοκυρές, ἡ Πέπω τοῦ μακαρίτη Τζαμαλῆ, ἡ Τρεμεντίνα ἡ Λενιὼ κι' ἡ Νίτσα ἡ Πιπεροῦ, νὰ πᾶνε ἀπάνω στὸ βουνό, στὸν Τίμιο Σταυρό, νὰ λειτουργήσουνε στὸ ρημοκκλῆσι.

'Απάνω στὸν «Τίμιο Σταυρό»...

'Ο παπᾶς, ὁ Παπα-Θερσογένης, ὅπως τὸν ἐλέγαν στὸ χωριό, γιὰ τὰ ἄφθονα καὶ κίτρινα, σὰν θερισμένα στάχυα, γένεια του, εἶχε ἀνέβει πιὸ νωρίς, δυὸ-τρεῖς ὧρες νύχτα, ἢ θἄχε πάει ἀποβραδύς, νὰ κάνη τὸν ἑσπερινό, καὶ θὰ ξενύχτισε, ὅπως λογάριαζε, στὴ στάνη τοῦ Κατσικογιάννη, γιὰ νὰ εἶνε πιὸ κοντὰ στὸν ναό.

'Η τρεῖς γυναῖκες πήρανε μαζύ τους πρόσφορα, κεριά, κρασὶ δυὸ-τρεῖς μποτίλιες μπακανιάρικες—γιὰ τὴν ἐκκλησία καὶ γιὰ... ὅσους κλησιαστοῦν—λάδι ἕνα «ροΐ», κάτι μοῦειπες, κάτι σοῦειπα, ὀλίγα τρόφιμα νηστίσιμα καὶ τὸ παιδὶ τῆς Πέπως, ἕνα ξυπόλυτο κι' ἀναμαλλιάρικο μελαχροινὸ παιδί, ποὺ ἄλλοτε προηγεῖτο ρίχνοντας πέτρες στοὺς θάμνους, γιὰ νὰ ξεφωλιάση τὰ πουλιά, κι' ἄλλοτε χανότανε, μένοντας πίσω, γιὰ νὰ φάη βατόμουρα.

— Ἄϊντε, μουρ' ζαλισμένο! φώναζε κάθε τόσο ἡ Πέπω.

Αὐτὸ ὅμως κρεμότανε, σὰν σκίουρος, ἀπ' τὶς ἀγριαπιδιές, δαγκώνοντας τὰ στιφὰ κι' ἄγουρα ἀγράπιδα.

—Ἄϊντε, ποὺ κακὸ χρόνο νἄχης!... ξεφώνιζε ἡ Πέπω.

Ὅταν φτάσανε στὴ μέση τοῦ βουνοῦ, ἄνοιξε ἕνα συννεφάκι κατακόκκινο στὴν ἀνατολὴ καὶ χάραξεν ἡ μέρα.

Καθῆσαν τότε νὰ ξεκουραστοῦν.

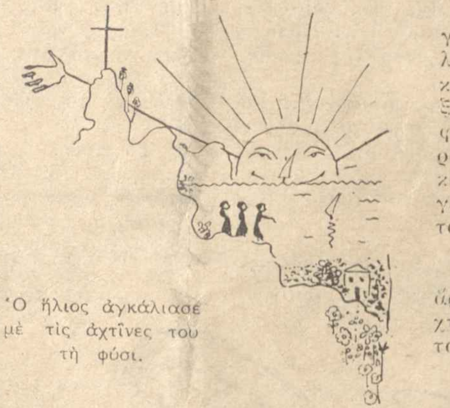

'Ο ἥλιος ἀγκάλιασε μὲ τὶς ἀχτῖνες του τὴ φύσι.

Κάτω ἀπ' τὰ πόδια τους, ἁπλωνότανε ὁ κάμπος, ἥσυχος καὶ στρωτός, σκεπασμένος ἀπὸ μενεξεδένιες ἄχνες, σὰν νὰ κοιμόταν κάτω ἀπὸ ἕνα πάπλωμα μαβί, καὶ πέρα στρωνότανε ἡ θάλασσα ἀκίνητη, ἀπόθαμπη, γλαυκή.

'Εδῶ κι' ἐκεῖ ἀσπρίζανε σπιτάκια σκορπισμένα μέσα στὰ χωράφια, καὶ στ' ἀμπέλια μακρυά, πουλιὰ ἀρχίσανε νὰ πουρπουλίζουν στὰ χαμόκλαδα, καὶ μοσχοβολιὲς βοτάνων καὶ φυτῶν ποὺ ξέρανε ὁ ἥλιος, ἄρχισαν νὰ ἀναδίδωνται ἀπὸ τὴ γῆ.

Τὴ στιγμὴ αὐτή, στὸ πρῶτο φῶς τοῦ ἥλιου, ποὺ ἔσκασε στὴν ἀνατολή, ἄστραψε κάτω στ' ἀμπέλια τὸ τζάμι κάποιου ὑποστατικοῦ...

—'Ωρὴ σύ, Λενιώ, δὲν εἶνε αὐτὸ τὸ νέο σπίτι ὁποῦ ἔχτισε ἡ Ρήνα τοῦ Κωστούλα; ρώτησε ἡ Πέπω.

—Ναί!

—Καὶ ποῦ τὰ βρῆκε τὰ λεπτά, ὡρή;

—Τῆς ἔστειλε, λέει, ὁ ἄνδρας της, ἐκεῖνος ὁ σακατεμένος, δολλάρια ἀπ' τὴν 'Αμερική.

—Καὶ ποῦ τὰ μάζεψε τόσα πολλά, αὐτὸς ὁ θεοσκοτωμένος;

—Λένε πὼς ἔκλεψε ἐκεῖ, ἔκανε λαθρεμπόριο, κι' ἔγδυσε καὶ μιὰ γρηὰ 'Αμερικάνα, ποὺ τὸν εἶχε ἐπιστάτη στὸ τσιφλίκι της...

Κουτσός, ραιβός, σὰν τὴ ψυχή του καὶ τὴ γλῶσσα του...

—Καὶ τί προκοπὴ θὰ ἰδῆ, ὡρή; Δὲν εἶδες τὰ παιδιά της, ποὺ εἶνε λείψανα, σὰν νὰ τὰ ταΐζη χῶμα;

—Καὶ μάδε φάγανε ποτὲ φαΐ;...

—Κι' αὐτὴ τὴν εἶδες πῶς «χλεμπόνιασε», σὰν σάπια κολοκύθα...

Κι' ἀφοῦ εἴπανε κι' εἴπανε ἡ τρεῖς νοικοκυράδες, ὅσα εἶχαν κι' ὅσα βρήκανε κι' ὅσα μάζεψαν, γιὰ τὴ Ρήνα τοῦ Κωστούλα, κι' ὅλο τὸ συγγενικό της, τὸ μάτι τους περπάτησε σὲ ἄλλα σπίτια, σὲ ἄλλα ὑποστατικὰ καὶ σ' ἄλλες γειτονιές, σ' ἄλλους γνωστοὺς καὶ φίλους, κι' ἁλώνισε ἡ γλῶσσα τους:

Μπάζει χωροφυλάκους!

—Μαρή, τί λέν; Καὶ τί ἀκοῦς ἐσύ; Θὰ χαλάση, λέει, ὁ ἀρραβῶνας τῆς Πεινιῶς;

—Γιὰ τὸν χαλασμένο λές; Μυρίζουνε τὰ χνῶτα της. Λίγο κι' ἔσκαγε ὁ ἀρραβωνιαστικός της...

—Καλὰ νὰ πάθη τὸ βρωμοκόριτσο αὐτό, ποὺ εἶχε μιὰ μύτη ὥς 'κεῖ ἀπάνω!...

— Καὶ γιατί; Γιατὶ ἤτανε ὁ πατέρας της, λέει, τελωνοφύλακας καὶ μοίραζε τὸ λαθρεμπόριο, μαζὺ μὲ τὸν Ταssοῦλα...

Καὶ εἴπανε, καὶ εἴπανε... Εἶπαν γιὰ τὴ Ντίνα τὴν κουτσή, ποὺ νυχτομπάζει στὸ σπίτι της χωροφυλάκους, γιὰ τὸν Στραβογιώργη τὸν γραμματικό, ποὺ τοῦ τρώει μιὰ χήρα τὰ λεπτά του, εἶπαν γιὰ τὸ δάσκαλο, εἶπαν γιὰ τὴ [illegible]λα, ποὺ γέννησε κρυφά, εἶπαν γιὰ τὸ μπακάλη τὸν Θεόβρητο, ποὺ βάνει μολοχανθόνερο, νοθεύοντας τὸ λάδι.

—Σὲ γιατρικὰ νὰ τὰ ξοδέψη, Παναΐα μου!...

Καὶ εἶπαν ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς γειτόνισσες, καὶ εἶπαν γιὰ τὶς συννυφάδες, καὶ εἶπαν καὶ γιὰ τὶς κουμπάρες τους καὶ γιὰ τὶς κουμπάρες τῶν κουμπάρων καὶ γιὰ ὅλες τὶς γνωστές τους...

Ἅρπαξε τὸ σχοινὶ καὶ

σε θυμωμένος.

Καὶ τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ ἥλιος φάνηκε ὁλόλαμπρος στὴν ἀνατολή, κι' ἀγκάλιασε καὶ φώτισε καὶ λάμπρυνε κι' ἀνάστησε, μὲ τὶς ἀχτῖνες του τὴ φύσι!... Ξάνοιξε ὁ οὐρανὸς καὶ ἀστραποβόλησε ἡ θάλασσα καὶ λάμψανε πέρα ὥς πέρα τὰ βουνά...καὶ γελάσαν τὰ πάντα.

Μόνον ἡ τρεῖς νοικοκυρὲς δὲν γελάσαν!

—'Αμ' ἐκείνη ἡ προκομένη ἡ ἀστυνόμενα! εἶπε ἡ Πέπω.

'Αλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ τελειώση.

'Ο Θερσογένης ὁ παπᾶς, πού, πρωϊνὸς κα γορος, ἄρχισε στὴν ἐκκλησιὰ καὶ τέλειωσε ὅλα τ λογητὰ καὶ κόντευε νὰ μπῆ στὴ λειτουργία, καὶ μοναχὸς στὸ ναό, ξαναμασῶντας τὰ τροπάρ ξαναλέγοντας τὰ δοξαστήρια, μὴ βλέποντας νὰ φθάνουν ἡ γυναῖκες, καὶ μὴν ἔχοντας καὶ πρ ρά, ἐβγῆκε θυμωμένος, ἀνεμίζοντας τὰ ἄσπρα κινα, κατακόκκινα, στὴ λάμψι τοῦ ἥλιου, σὰν γα, στοῦ βουνοῦ τὴν κορυφή, καὶ συνεχίζοντας τ τουργία ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά:

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου,
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου!...

ἅρπαξε τὸ καμπανόσχοινο, τὸ τράβηξε μὲ δύνα χτύπησε ἡ καμπάνα θυμωμένα κι' ἄγρια, ξαφ τας καὶ ξυπνῶντας τὶς βουνοκορφές...

—'Ανάθεμά σας, γίδες, τί γενήκατε! μου

Καὶ πάλιν μπῆκε θυμωμένος στὸ ἱερό.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου,
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου!...

Σὰν σπουργίτια, ποὺ τρομάξανε, πεταχτῆκαν ἡ γυναῖκες, στὸ τῆς καμπάνας:

—'Ωρὴ καὶ ξεχαστήκαμε... Θεὸς νὰ μᾶς σχωρέση! μουρμ καὶ τραβήξανε πιὸ βιαστικὲς πρὸς τὴ κορυφή, ὁποῦ εἶχε φτάσ τῆς Πέπως τὸ παιδὶ κι' ἔστηνε πλακοπαΐδες ἀπ' ἔξω ἀ ἐκκλησιά!....

'Η λειτουργία μέσα προχωροῦσε.

—Σοφία, ὀρθοί! 'Ακούσομεν τοῦ 'Αγίου Εὐαγγελίο

'Αλλὰ ποιοὶ νὰ σταθοῦν ὀρθοὶ καὶ ἐν σοφίᾳ;

'Η γυναῖκες καὶ πάλι εἶχαν σταθῆ στὸ δρόμο, γλωσσ γοντας τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλο.

—Μὲ μέλι νὰ πλένη τὸ στόμα του, ὅποιος μιλάει γιὰ κορίτσι τοῦ 'Εφόρου!... ἔλεγε ἡ Πέπω.

—Ἔχεις συμφέρο νὰ τὸ λὲς αὐτό!... ἀπάντησε ἡ Λεν

—'Εγώ, μωρή;

—'Εσύ, ἀμ' ποιός, ἐγώ;...

—Νά, ποὺ κακὸ νὰ σοὖρθη!...

Αὐτὴ ὅμως τὴ στιγμὴ καὶ πάλι χτύπησε πιὸ βροντερ ἄγρια ἡ καμπάνα, καὶ οἱ ἦχοι της πέσανε σὰν ματσουκιὲς πλάτες τῶν τριῶν νοικοκυράδων, ποὺ θὰ χάνανε τὴ λειτο γιὰ τὶς ψυχές. Θυμωμένος ὁ παπᾶς, ἄφησε τὸ Βαγγέλι βγῆκε γιὰ νὰ ξαναχτυπήση τὴ καμπάνα. Καὶ σὰν εἶδε τὶς πως τὸ παιδί, νὰ στήνη τὶς πλακοπαΐδες, τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωτσ

—Ποῦ εἶνε τες, μωρὲ ἀπόρρημμα, ἐκεῖνες ἡ βρωμοῦσες; τὸ ρώτησε.

Καὶ πῆρε πάλι τὴ καμπάνα καὶ τὴν τάραξε.

Καὶ γυρίζοντας, ἔδωσε ἄλλη μιὰ κλωτσιά, μὲ τὰ χοντρά του τὰ στιβάλια, στὸ παιδί, ὁποῦ ξυνότανε ἀκόμα ἀπὸ τὴν πρώτη...

Τὰ νένεια του μοιάζ
θερισμένα στάχυα...

—Ἔλα μέσα, διαολόσπαρμα, νὰ πάρης τὸ λιβανιστῆρι!... τοῦ φώναξε.

Σὰν κόττες φοβισμένες, μπῆκαν σὲ λίγο ἡ γυναῖκες στὴν ἐκκλησιά.

—Δὲν καθόσαστε λιγάκι ἀκόμα, νὰ τελειώση ἡ λειτουργία, κι' ἔπειτα νὰ κοπιάσετε... τοὺς εἶπε θυμωμένα ὁ παπᾶς, κι' ἐξακολούθησε:

—Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς...

'Εκεῖνες δὲν ἀπαντήσανε. Σταυροκοπήθηκαν, προσκύνησαν, ἀσπασθήκανε τὶς εἰκόνες, ἄναψαν τὶς λαμπάδες, φίλησαν ὅλα τὰ εἰκονίσματα, μεγάλα καὶ μικρά, μὲ τὴ σειρά, καὶ πάλι σταυροκοπήθηκαν καὶ πάλι προσκυνήσανε κι' ἔπειτα σταθῆκαν σκυμμένες, ταπεινές, ἁγνές, εὐλαβικές, ἐκεῖ σὲ μιὰ ἀκροῦλα.

Εἶχε μαλακώσει πλέον ὁ παπᾶς.

—Δι' εὐχῶν τῶν 'Αγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν... Φέρε τὸ ἀντίδωρο, μωρέ!...

Εὐπρόσδεκτο καὶ θεοδώρητο, ἀληθινά, ἤτανε τὸ ἀντίδωρο, κομμένο σὲ κομμάτια μεγάλα καὶ προκλητικά. 'Αλλὰ καὶ τῶν καλαθιῶν τὰ δῶρα, δὲν ἦσαν ὀλιγώτερο εὐπρόσδεκτα καὶ ἀπὸ Θεοὺς εὐλογημένα!... προκλητικά, ὀρεκτικά, νηστίσιμα...

—Χαρὰ στὰ χέρια σας, μωρὲ γυναῖκες, εἶπε ὁ παπᾶς!... Συχωρεμένες νᾶστε, βρέ νοικοκυρές, γιὰ τ' ἀργοπόρημά σας, ἂν ἀργοπορήσατε γι' αὐτά.

Μετὰ τὴν τελετουργία καὶ τὶς εὐχαριστίες πρὸς τὸν Ὕψιστον καὶ τὸν Δημιουργόν, ἀφοῦ ξεκουραστήκανε ἀρκετὰ ἡ νοικοκυράδες καὶ μάζεψε καὶ ὁ ἱερέας τὰ φελόνια του, γεμᾶτες χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι, κατεβῆκαν στὸ χωριό, λάμπουσαι ἀπὸ εὐχαρίστησι, σὰν φωτισμένες ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπ' τὸ μυστήριο τῆς λειτουργίας.

Κι' ἀπ' ὄξω, ἀπὸ τὰ πρῶτα σπίτια, τὶς συνάντησε ὁ Κακοδῆμος, κουτσός, ραιβός, σὰν τὴν ψυχή του καὶ τὴ γλῶσσα του, ὁ παλαιὸς εἰσπράκτορας καὶ νῦν δικαστικὸς κλητῆρας, ἀκουμπισμένος στὸ στραβό του τὸ ραβδί, σὰν παρακλάδι κι' αὐτὸ διεστραμμένο, ποὺ βγῆκε ἀπὸ τὸ καχεκτιασμένο σῶμα του.

—Πολυχρονεμένες! Καὶ τοῦ χρόνου! τοὺς εἶπε.

—Βοήθειά σου, Κακοδῆμο μου!

—Εὐχαριστῶ. Ν' ἁγιάση ἡ ψυχοῦλα σας!

—Εὐχαριστοῦμε, παρομοίως!....

Καὶ ἀσφαλῶς θ' ἁγιάσουνε ἡ ψυχοῦλες των... 'Αμέ, τί;

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

ΣΤ'.

Νὰ τώρα καὶ μιὰ ἄλλη περιγραφή, σχετικὴ μὲ τὸ ἐρωτικὸ φιλί, βγαλμένη ἀπὸ ἕνα ἐρωτικὸ ρωμάντζο:

«Γρήγορα, βίαια, τὴν ἅρπαξε καὶ τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

»—'Εγὼ σ' ἀγαπῶ! 'Εγὼ μόνο!

»—Ὢ ἡ ἀγάπη! ἀποκρίθηκε ἐκείνη, μὲ βαθειὰ παθητικὴ φωνή.

»Κρατῶντας την σὰν φυλακισμένη μέσα στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἐφιλοῦσε στὰ μάτια, στὰ μαλλιά, στὸ στόμα, ψιθυρίζοντάς της μὲ πάθος:

»—Σ' ἀγαπῶ, ὅπως ἄλλοτε, ὅπως πάντα, ὅπως αἰώνια θὰ σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!

»'Εκείνη, λάμποντας ἀπὸ χαρά, κλαίγοντας ἀπὸ συγκίνησι, ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι, σὰν μεθυσμένη».

Αὐτὰ τὰ φιλιὰ ἔχει στὸ νοῦ του κι' ὁ Κρεμπιγιόν, ὅταν λέει:

«Ὢ θεῖο πάθος! Αἴσθημα ποὺ χωρὶς ἐσένα τίποτε δὲν ζῆ, σπίθα τοῦ πνεύματος, ποὺ ἐδημιούργησε τὸ σύμπαν, ὑπέροχη δύναμι ποὺ κάνεις τὸν ἄνθρωπο νὰ μοιάζη μὲ τὸ Θεό.

»Ἔρωτα!

»'Ερωτα, νοιώθω τὴ θεία ὁρμή σου. Θὰ ἐπαναλαμβάνω χίλιες φορὲς τὄνομά σου. Θὰ σ' ἔχω πάντα στὰ χείλη μου, ὅπως σ' ἔχω στὴν καρδιά μου».

Ἕνας ποιητὴς πάλι τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, ἔτσι προσωποποιεῖ καὶ ὑμνεῖ τὸ ἐρωτικὸ φιλί:

«'Αποθέωσις δύο πόθων, γιορτὴ δύο πόθων, γιορτὴ δύο σωμάτων, γλυκὸ πιοτό, χωρὶς φαρμάκι. Χάδι ὑπέροχο, ἡδονικό, θεῖο. Μέσα σὲ σένα σπιθίζει ἡ ἐρωτικὴ χαρὰ καὶ μᾶς μεθάει σὰν κρασὶ σπιρτόζο.

»Μῦρο ποὺ ξετρελλαίνεις καὶ μᾶς κεντρίζεις πρὸς τὶς ὑψηλὲς ἰδέες καὶ μᾶς μεταφέρεις στοὺς παραδείσους τοῦ ὀνείρου».

ΤΟ ΖΗΛΙΑΡΙΚΟ ΦΙΛΙ

Νὰ κι' ἕνας ἄλλος ἐρωτικὸς πόνος! 'Η ζήλεια ποὺ δαγκώνει, ποὺ βασανίζει καὶ τρυπάει σὰν πυρωμένο σίδερο. Κάνει τὰ φιλιὰ τρελλὰ κι' ὀδυνηρά.

Τὰ φιλιὰ τῆς ζήλειας ἔχουν τὴν πικρὴ γεῦσι τῶν δακρύων καὶ τοῦ αἵματος.

Ὅλα τὰ ζηλιάρικα φιλιά, ἔχουν μιὰ πονεμένη καὶ δίχως αἴσθημα σκληρότητα.

Κι' ὅμως ἀκοῦστε μὲ τί χάρι μιλοῦν οἱ ποιηταὶ γι' αὐτὰ τὰ τρομερὰ φιλιὰ τῆς ζήλειας:

«Ὅπως μὲ φιλοῦσε κι' εἶχε ἕνα τριαντάφυλλο καρφωμένο στὸ στῆθος, τ' ἀγκάθια τοῦ ρόδου μ' ἀγκύλωσαν στὸ πρόσωπο. 'Εφίλησα τότε τὸ ἄνθος, ποὺ ὠχροκόκκινο, ὅπως ἦταν, μοῦ φάνηκε σὰν χαμόγελο στὰ χείλη της. Μὰ αὐτὴ θύμωσε τότε — ὁ ἔρωτας μὲ τὸ παραμικρὸ ἀγριεύει — καὶ μ' ἐγρατσούνισε στὸ πρόσωπο, ἀπὸ ζήλεια πρὸς τὸ ἄνθος».

Ζὰν Αἰκὰρ

Πιὸ χαριτωμένη εἰκόνα ζηλιάρικου φιλιοῦ ἀπ' τὴν παραπάνω, δὲν γίνεται.

'Ο 'Αντρὲ Σενιέ, ὁ τρυφερὸς 'Ελληνογάλλος ποιητής, γράφει κάπου σχετικῶς:

«Εἶδα τὸ Ζέφυρο ποὺ ἐχάϊδευε τὴ Φλώρα. Πετοῦσε γύρω της, ἄγγιζε τὸ στόμα της, ἡ μυρωμένη πνοή του ἐφιλοῦσε τὰ μαλλιά της, ἔπαιζε μὲ τὶς μποῦκλες της, ποὺ ἐκυμάτιζαν, ἐχάϊδευε τὸ λαιμό της...

»Κι' ὅλ' αὐτὰ μ' ἔκαναν νὰ ζηλέψω τὸ Ζέφυρο».

Μιὰ πιὸ δυνατὴ εἰκόνα ζηλιάρικου φιλιοῦ μᾶς δίνει ὁ ψάλτης τῶν ἐρωτικῶν σπαραγμῶν, ὁ 'Αλφρέδος Μυσσέ:

«'Ο Λουΐγγι, προχώρησε μερικὰ βήματα καὶ καθὼς τὸ μπράτσο της ἦταν κρεμασμένο ἔξω ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, κόλλησε σ' αὐτὸ τὰ χείλη του. Ὕστερα τρέμοντας εἶπε:

«Τέτοιο φαρμάκι οὔτε στὴ Φλωρεντία δὲν τὄξεραν! Φλογίζει τὸ αἷμα καὶ τρώει τὶς φλέβες. Μαρτύριο χωρὶς τέλος, χωρὶς γιατρικά, χωρὶς ἔλεος»!

Δυστυχισμένοι ζηλιάρηδες! Τὰ χείλη σας δὲν γνωρίζουν, παρὰ μόνο τὸ φαρμάκι τοῦ ἔρωτα. Τὰ φιλιά σας εἶνε δηλητηριασμένα ἀπὸ τὴν ὑποψία ἢ ἀπὸ τὴν τύψι, τὰ δάκρυά σας ἁρμυρίζουν τὴ γεῦσι τους. Καὶ τὰ χάδια σας εἶνε βασανιστικὰ σὰν τοὺς σπασμοὺς τοῦ πάθους.

«Εἶν' εὐχάριστο νὰ κλαῖς στὰ πόδια τῆς ἀγαπημένης σου, νὰ τὴ βλέπης νὰ χαμογελᾷ, νὰ χαϊδεύη τοὺς πόνους σου καὶ μὲ τὸ ὡραῖο της χέρι νὰ σοῦ σφογγίζη τὰ δάκρυα. Νὰ σὲ φιλάη, νὰ σοῦ γκρινιάζη, νὰ σοῦ ὁρκίζεται πὼς σ' ἀγαπάει, νὰ σταματάη ἕνα δάκρυ, δακρύζοντας ἡ ἴδια».

'Αντρὲ Σενιὲ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΣ

Ὅλη ἡ ἐρωτικὴ ποίησις εἶνε μέσα σ' αὐτὸ τὸ φιλί. Τὸ φιλὶ τῆς παρηγοριᾶς. Μεγάλα μάτια δακρυσμένα, ὅμοια μὲ λουλούδια μουσκεμένα ἀπὸ τὴ δροσιά. Ἕνα στοματάκι ποὺ τρεμουλιάζει ἀπὸ ἐλαφρὸ νευρικὸ ἀνατρίχιασμα. Βλέφαρα κοκκινισμένα ἐλαφρά. Πρόσωπο ἀσχημισμένο ἀπὸ τὸ κλάμα. Μὰ τόσο συμπαθητικό!... Τὰ δάκρυα προκαλοῦν τὸ φιλί.

Γιὰ νὰ παρηγορήση μιὰ λύπη ποὺ ξεσπάει, ἡ καρδιὰ βρίσκει τὴν πιὸ γλυκειά, τὴν πιὸ τρυφερὴ ἔκφρασι τῆς συμπόνιας, τὸ φιλί.

'Η θλῖψι ἔχει μιὰ ποιητικότητα πολὺ μεταδοτική. Τὸ φιλὶ μέσα στὰ δάκρυα ἔχει πολὺ θέλγητρο. Οἱ καλύτεροι καὶ οἱ τρυφερώτεροι ποιηταὶ ἔψαλαν τὸ φιλὶ τῆς συμπόνιας καὶ τῆς παρηγοριᾶς.

Τὰ δακρυσμένα φιλιὰ ἔχουν τὴ νοστιμάδα λουλουδιοῦ, γιατὶ τὰ χείλη ποὺ φιλοῦμε εἶνε ὑγρὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, σὰν τὰ ρόδα ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ δροσιά. Ἔχουν μιὰν ἁρμυρὴ γεῦσι ποὺ δὲν ξεχνιέται ποτέ.

Τὰ φιλιὰ αὐτὰ γιατρεύουν, ἀνασταίνουν, ἀνακουφίζουν τὸν πόνο, ὅπως ἕνα δροσερὸ χέρι ἀνακουφίζει ἕνα φλογισμένο ἀπὸ τὸν πυρετὸ μέτωπο.

'Η ἀγαπημένη μας, σκυμμένη ἐπάνω μας, σὰν θλιμμένη μητέρα, σὰν ἁγνὴ ἀδελφή, σὰν χλωμὸς ἄγγελος, γλυκαίνει μὲ τὸ λεπτό, τρυφερὸ ἀνάλαφρο χάδι της, κάθε μας πόνο.

Αὐτὰ εἶνε τὰ χάδια καὶ τὰ φιλιὰ τῆς παρηγοριᾶς.

Δόστε μὲ ὅλη σας τὴν καρδιὰ τέτοια φιλιά. Φιλιὰ ποὺ παρηγοροῦν, ποὺ ἀνακουφίζουν. Ποὺ δροσίζουν τὸν πυρετὸ καὶ στεγνώνουν τὰ δάκρυα. Φιλιὰ ποὺ εἶνε...

«....πολύτιμη ἐλεημοσύνη στὸν φτωχὸ ἔρωτα, ἀχτῖδα ἐλπίδας στὸν ἀπελπισμένο καὶ στὸν ἀπογοητευμένο μιὰ ἐνθάρρυνσι».

Συμπόνια, αἴσθημα γλυκό, ποὺ ἐπῆρεν ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Παράδεισο, τὰ φιλιά σου διατηροῦνε μέσα τους τὴ θεία ἔκστασι, λίγην ἁγνὴ χαρὰ ἀπὸ τὴ χαρὰ ἐκείνη ποὺ θἄννοιωθαν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ Παραδείσου πρὶν ἁμαρτήσουν.

Φιλιὰ γεμᾶτα τρυφερότητα καὶ βαθειὰ συγκίνησι, ἀμόλυντα ἀπὸ τὸ σαρκικὸ ἀνατρίχιασμα, φιλιὰ ἀληθινά, πραγματικὸ ἀρραβώνιασμα τῶν ψυχῶν.

«Φιλιὰ γλυκὰ σὰν μέλι, ἁγνὰ σὰν ἀνέφελος οὐρανός, ἀνάλαφρα καὶ φευγαλέα σὰν τὴν αὔρα».

Τὰ φιλιὰ τῆς παρηγοριᾶς εἶνε σὰν τὴ δροσιὰ πάνω στὰ ἄνθη ποὺ πρόκειται νὰ μαραθοῦν. Φιλιὰ π' ἀνασαίνουν. Φιλιὰ ποὺ ζωογονοῦν. Φιλιὰ γλυκά. Φιλιὰ γεμᾶτα συμπόνεσι.

Εὐτυχισμένοι ὅσοι τὰ αἰσθάνθηκαν!...

Μὰ κι' ἐκεῖνες ποὺ τὰ δίνουν θ' ἀμειφθοῦν μιὰ μέρα ἀπ' τὸ Θεό. Γιατὶ τὸ φιλὶ τῆς παρηγοριᾶς εἶνε ἡ μεγαλείτερη εὐεργεσία, τὸ θεϊκὸ ἄνθος τοῦ ἔρωτα, ποὺ πεθαίνει ἢ ποὺ πρόκειται νὰ ξαναναστηθῆ.

Φιλιὰ ποὺ λυτρώνουν... Φιλιὰ ποὺ γλυκαίνουν... Φιλιὰ ποὺ συγκλονίζουν...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΤΟΥ ΖΑΝ ΛΕΝΙΕ

Μιὰ ξαφνικὴ πυρκαϊὰ στὸ σπίτι ἑνὸς φιλαργύρου. Ἡ τραγικὴ δολοφονία τοῦ μπάρμπα Γκαιῦ. Τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς ματωμένου χεριοῦ στὸ κρεββάτι. Οἱ ὕποπτοι ἔρωτες τοῦ Ζὰν Λενιέ. Ἡ νυχτερινὴ ληστεία τοῦ γεωργοῦ Νταινιώ. Ὁ Ζὰν Λενιὲ στὰ κάτεργα τοῦ Ροσφόρ. Πῶς ἀνεκαλύφθη ὁ πραγματικὸς δολοφόνος τοῦ φιλαργύρου, κλπ. κλπ.

ΤΗ νύχτα τῆς 15ης πρὸς τὴν 16ην Νοεμβρίου τοῦ 1847, μιὰ ξαφνικὴ πυρκαϊὰ τρομοκράτησε τὸ Πτὶ-Μασσέ, ἕνα παληὸ γραφικὸ χωριὸ τῆς Γιρόνδης, ποὺ βρισκόταν λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὴν ὤμορφη κι' εἰρηνικὴ κωμόπολι τοῦ Φιέ.

Τὸ ξύλινο σπίτι τοῦ μπάρμπα Γκαιῦ, ἑνὸς γέρου φιλαργύρου, ποὺ ζοῦσε μονάχος, περνῶντας τὸν καιρό του μὲ τὰ λουλούδια τοῦ κήπου του, εἶχε ἁρπάξει φωτιὰ καὶ καιγόταν σὰν πυροτέχνημα. Οἱ γείτονές του, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὸν παράξενο γέρο. Κι' ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε κανεὶς ἀπὸ μέσα, τὴν ἔσπασαν μὲ τὰ σφυριὰ καὶ τὰ τσεκούρια κι' ὥρμησαν γιὰ νὰ σώσουν τὸν μπάρμπα Γκαιῦ ἀπὸ τὶς φλόγες. Δὲν πρόφτασαν ὅμως, γιατὶ ὁ γέρο φιλάργυρος βρισκόταν ἀπάνω στὶς πλάκες νεκρός, μὲ μιὰ φρικώδη πληγὴ στὸ κεφάλι. Θὰ εἶχε φαίνεται ξυπνήσει ἀπὸ τὸν ἀποπνιχτικὸ καπνὸ καὶ τρέχοντας γιὰ νὰ φύγη, εἶχε σκοντάψει κι' εἶχε σωριαστῆ καταγῆς, χτυπῶντας θανάσιμα τὸ κεφάλι του στὶς πλάκες...

Αὐτὸ εἶχαν ὑποθέσει ἐκείνη τὴ νύχτα ὅλοι οἱ κάοικοι τοῦ Πτὶ-Μασσέ. Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα, οἱ συγγενεῖς τοῦ γέρου, καθαρίζοντας τὸν κοιτῶνα τοῦ μπάρμπα Γκαιῦ, ποὺ εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴ φωτιά, ἀνακάλυψαν ἀπάνω στὸ ξύλο τοῦ κρεββατιοῦ τὸ ἀποτύπωμα ἑνὸς ματωμένου χεριοῦ! Ὁ γέρο φιλάργυρος ὅμως εἶχε καθαρὰ χέρια, ὅταν τὸν εἶχαν βρῆ νεκρό... Κάποιο ἔγκλημα λοιπὸν θὰ εἶχε συμβῆ δίχως ἄλλο... Ὁ μπάρμπα Γκαιῦ θὰ εἶχε δολοφονηθῆ... Κι' ὁ δολοφόνος του ἔπειτα, γιὰ νὰ ἐξαφανίση κάθε ἴχνος τοῦ ἐγκλήματός του, εἶχε βάλει φωτιὰ στὸ ξύλινο σπίτι του!

Γιὰ ποιὸ λόγο τώρα τὸν εἶχαν σκοτώσει; Ἀπὸ τὴν ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἀμέσως στὰ μισοκαμμένα δωμάτια, οἱ ἀστυνομικοὶ διαπίστωσαν ὅτι ἔλειπαν ὅλα τὰ χρυσᾶ κι' ἀσημένια νομίσματα τοῦ γέρου ποὺ τὰ φύλαγε μέσα σ' ἕνα μικρὸ σιδερένιο κιβώτιο, καθὼς καὶ τρία βαρέλια κρασί. Αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν δίχως ἄλλο ἡ αἰτία ἐκείνου τοῦ σκοτεινοῦ δράματος.

Μὰ ἡ δικαιοσύνη ἔχανε ἄδικα τὸν καιρό της, κι' ἐπειδὴ δὲν κατάφερνε ν' ἀνακαλύψη τὸ δολοφόνο, οἱ κάτοικοι τοῦ Πτὶ-Μασσὲ βιάστηκαν νὰ ὑποδείξουν κάποιον ποὺ εἶχε συμφέρον νὰ δῆ τὸ γέρο φιλάργυρο νὰ χάνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ζὰν - Φρανσουᾶ - Ντιεντοννὲ Λενιέ, ὁ νεαρὸς δάσκαλος τοῦ Φιέ, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ἐσχάτως ἀπὸ τὸν μπάρμπα Γκαιῦ μερικὰ ἀπὸ τ' ἀμπέλια του, μὲ τὴ συμφωνία νὰ τοῦ δίνη κάθε μῆνα ἕνα μικρὸ χρηματικὸ ποσό...

Τοῦ κατάφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα, μ' ἕνα σφυρὶ στὸ κεφάλι.

* * *

Ὁ Λενιὲ εἶχε γεννηθῆ τὸ 1823 στὴ Σαματὶγ τῆς Γιρόνδης, κι' ἦταν ἕνα σοβαρὸ καὶ φρόνιμο παιδί. Ἡ ζωή του ἦταν ὑποδειγματικὴ καὶ τίποτα δὲν δικαιολογοῦσε τὶς ὑπόνοιες ποὺ εἶχε σχηματίσει γι' αὐτὸν ὁ κόσμος. Τὴ νύχτα τῆς πυρκαϊᾶς, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι, ὁ νεαρὸς δάσκαλος εἶχε τρέξει στὸ Πτὶ-Μασσὲ γιὰ νὰ σβύση τὴ φωτιά...

Ἡ ἀνάκρισις, μόλις παρουσιάστηκαν αὐτὰ τὰ καινούργια στοιχεῖα, ἄρχισε ἀμέσως νὰ ἐξετάζη τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Λενιὲ καὶ δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψη ὅτι ὁ νεαρὸς δάσκαλος ἦταν ἐραστὴς τῆς γυναίκας ἑνὸς ταβερνιάρη τοῦ Φιέ, τῆς Μαρίας Λεσπάνι, μιᾶς ἐλαφρόμυαλης ποὺ ἀναστάτωνε κάθε τόσο τὴν εἰρηνικὴ κωμόπολι μὲ τὰ ἐρωτικὰ σκάνδαλά της. Πολλοὶ μάρτυρες ἐξ ἄλλου κατέθεσαν ὅτι ὁ Λενιὲ ἦταν πνιγμένος στὰ χρέη κι' ὅτι ὁ μπάρμπα Γκαιῦ παραπονιότανε συχνὰ ὅτι δὲν τοῦ πλήρωνε τὶς μηνιαῖες δόσεις γιὰ τ' ἀμπέλια. Αὐτὲς ὅμως ἡ μαρτυρικὲς καταθέσεις, καθὼς κι' οἱ ἀπόκρυφοι ἔρωτές του, δὲν ἦταν μιὰ σοβαρὴ ἀπόδειξις ὅτι αὐτὸς εἶχε δολοφονήσει τὸ γέρο φιλάργυρο. Μὰ μιὰ καινούργια ἐγκληματικὴ ὑπόθεσι ἀνάγκασε τέλος τὸν ἀνακριτὴ νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἦταν ἔνοχος ὁ νεαρὸς δάσκαλος Λενιέ.

Τὴν νύχτα τῆς Κυριακῆς τῆς 21ης Νοεμβρίου, ἕνας γεωργός, μαζόμενος Νταινιώ, ἰσχυριζόταν ὅτι εἶχε πέσει θῦμα μιᾶς ληστείας, σα σ' ἕνα μικρὸ δάσος τοῦ Φιέ. Εἶχε γνωρίσει μάλιστα τοὺς κλέφτ ἦταν ὁ Λενιὲ κι' ὁ πατέρας του!

Ἡ ἀστυνομία, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν καινούργια κατηγορία, τοὺς ἔ σε ἀμέσως κι' ἔκανε μιὰ λεπτομερῆ ἔρευνα στὸ σπίτι τους, ὅπου ἀνα λυψε ἕνα ξεσχισμένο καὶ ματωμένο σακκάκι, πολὺ ὕποπτο, καθὼς κι' ἔξη βαρέλια κρασί....

Δὲν ἐπιτρεπόταν πειὰ καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Λενιὲ κι' ὁ πατέρας του ἦσαν σκοτεινοὶ κι' ἀπαίσιοι κακοῦργοι. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφταν ὅλ' αὐτά, ἡ Μαρία Λεσπάνι, ἡ παληὰ ἐρωμένη τοῦ Ζὰν Λενιέ, π καὶ κατέθεσε στὴν ἀνάκρισι, ὅτι ὁ νεαρὸς δάσκαλος τὴν εἶχε ἐξα κάσει μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι ν' ἀπατήση τὸν ἄνδρα της. Ἐπρόσθε μάλιστα, ὅτι ὁ ἐραστής της, μιὰ νύχτα, τῆς εἶχε πῆ τρομοκρατημένος ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸν ἔπιαναν γιὰ τὴν «ὑπόθεσι τοῦ μπάρ Γκαιῦ». Τέλος δὲν παρέλειψε ν' ἀναφέρη, ὅτι ὁ Ζὰν Λενιὲ παραπον ταν γιὰ τὰ χρέη του καὶ τῆς ἔλεγε κάθε τόσο ὅτι θὰ... ξεπλήρωνε ποτε τὸν γέρο φιλάργυρο μὲ μιὰ τσεκουριὰ στὸ κεφάλι!

Οἱ δυὸ κακοῦργοι, ὡστόσο, δὲν ἔπαυαν νὰ διαμαρτύρωνται μὲ τὸ πιὸ ζωηρὸ τρόπο γιὰ τὴν ἀθωότητά τους. Τίποτε ὅμως δὲν μπόρε πειὰ νὰ τοὺς σώση. Ὁ Ζὰν Λενιὲ κι' ὁ πατέρας του σύρθηκαν στὶς Ἰουνίου τοῦ 1848 στὸ Κακουργιοδικεῖο τῆς Γιρόνδης, μὲ τὴν τρι κατηγορία: τοῦ ἐμπρησμοῦ, τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ φόνου.

Κατὰ τὴ δίκη ὁ Νταινιὼ κατέθεσε πάλι, ὅτι ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς κλέφτες του ἦταν ὁ Ζὰν Λενιέ. Ὁ δήμαρχος πάλι τοῦ Φιέ, ὁ Σαρρα ἐδήλωσε ὅτι στὶς 17 Νοεμβρίου ὁ νεαρὸς δάσκαλος ποὺ ἐργαζόταν ὡς γραμματεὺς στὴ Δημαρχία, εἶχε ἕ παράξενο ὕφος τὴν ὥρα ποὺ συνέταξε τὸ ἔγγραφο τοῦ θανάτου τοῦ μπάρμπα Γκαιῦ. Μόνο ἡ Μαρία Λεσπά μάσησε τὰ λόγια της κι' ἄρχισε νὰ διατυπώνη τώρα μ' ἀοριστίες τὶς κατηγορίες της. Τέλος, ἡ οἰκογένεια Κατερινώ, βεβαίωσε τὸ δικαστήριο ὅτι οἱ κατηγορούμενοι δὲν μποροῦσαν νὰ εἶνε ἔνοχοι τῆς νυκτερινῆς ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ γεωργοῦ Νταινιώ, γιατὶ ἐκείνη τὴν ὥρα βρισκόντουσαν στὸ σπίτι της!

Ἡ δίκη αὐτή, ποὺ ἔμεινε ἱστορικὴ στὴ Γιρόνδη, κράτησε τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες καὶ τέλος οἱ ἔνορκοι ἀθώωσαν τὸν πατέρα τοῦ Λενιὲ καὶ καταδίκασαν τὸ νεαρὸ δάσκαλο σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα.

Μετὰ τὴν ἔκδοσι τῆς συνταρακτικῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὁ μπάρμπα Λενιὲ πλησίασε τὸ γυιό του, τὸν φίλησε τρυφερὰ καὶ τοῦ φώναξε γιὰ νὰ τ' ἀκούση ὅλος ὁ κόσμος.

—Μὴ χάνεις τὸ θάρρος σου, παιδί μου! Ἡ ἀθωότητά σου δὲν θ' ἀργήση ν' ἀποδειχθῆ. Ὅλοι σὲ καταδιώχουν καὶ θέλουν τὴν καταστροφή σου... Μὰ μὴ σὲ νοιάζει! Ἔχεις τὸν πατέρα σου ποὺ θὰ σὲ ὑπερασπίζη ὥς τὴν τελευταία του πνοή!...

Κι' ἀλήθεια, μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ὁ μπάρμπα Λενιέ, ἄρχισε νὰ κάνη τὸν κόσμο ἄνω-κάτω, γιὰ ν' ἀνακαλύψη τὸν πραγματικὸ δολοφόνο τοῦ φιλαργύρου Γκαιῦ.

Ὁ Ζὰν Λενιέ, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ βρισκόταν στὰ κάτεργα τοῦ Ροσφόρ, σὲ μιὰ τρομαχτικὴ κόλασι, ἀνάμεσα στοὺς φρικωδεστέρους ἐγκληματίας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, οἱ ὁποῖοι, γιὰ νὰ διασκεδάζουν μὲ τὸ νεαρὸ δάσκαλο, τὸν ἔκαναν νὰ ὑποφέρη τὰ πιὸ ἀποτρόπαια μαρτύρια....

* * *

Ὁ μπάρμπα Λενιὲ στὸ μεταξὺ ἔσκαζε ἀπὸ τὴ λύπη του ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πετύχη τὴν ἀποκατάστασι τοῦ γυιοῦ του. Ὥσπου τέλος διορίστηκε ἕνας καινούργιος εἰσαγγελεὺς στὸ Φιέ. Ὁ νέος δικαστικὸς ἄκουσε προσεχτικὰ τὰ παράπονα τοῦ μπάρμπα Λενιὲ καὶ τοῦ δικηγόρου του καὶ διέταξε νὰ γίνη μιὰ νέα ἐπίσημος ἔρευνα, ποὺ κράτησε πέντε ὁλόκληρους μῆνες. Τέλος, ὁ Ναντάλ, ὁ ἀστυνόμος ποὺ εἶχε ἀναλάβει αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἔκανε μιὰ μακροσκελῆ ἔκθεσι καὶ κατέληξε μ' αὐτὰ τὰ κατηγορηματικὰ λόγια:

«Ἡ ἀθωότης τοῦ Ζὰν Λενιὲ εἶνε ἀναμφισβήτητη γιὰ ἕναν ἀμερόληπτο ἄνθρωπο!»

Στὶς 20 Αὐγούστου τοῦ 1854 ὁ γεωργὸς Νταινιὼ ψευτοκλαίγοντας μπροστὰ στὸν νέο εἰσαγγελέα, ἐδήλωσε καθαρὰ ὅτι εἶχε πῆ ψέμματα! Ὁ ταβερνιάρης Λεσπάνι, στὸν ὁποῖο χρωστοῦσε λεφτά, τὸν εἶχε ἀναγκάσει νὰ παίξη ἐκείνη τὴν ἀξιοθρήνητη κωμωδία τῆς φανταστικῆς ληστείας ἀπὸ τοὺς Λενιέ. Ἡ γυναῖκα πάλι τοῦ ταβερνιάρη ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήση ὅτι ὁ ἐραστής της δὲν τὴν εἶχε φοβερίσει ποτὲ μὲ τὸ περίστροφο κι' ὅτι δὲν τῆς εἶχε πῆ ὅτι θὰ ξεπάστρευε κάποτε τὸ γέρο φιλάργυρο...

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ δολοφόνος;

Ἡ ψυχοκόρη τῶν Λεσπάνι πῆγε μονάχη της τότε καὶ κατέθεσε στὸν εἰσαγγελέα, ὅτι δολοφόνος τοῦ γέρου φιλαργύρου ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ταβερνιάρης! Ὁ Λεσπάνι μαζὺ μὲ τὸν Μπωμαίν, τὸ γαμπρό του, εἶχε πάει νὰ πάρη κρασὶ ἀπὸ τὸν μπάρμπα Γκαιῦ. Τὴ στιγμὴ ὅμως ποὺ ὁ ταβερνιάρης ἔπαιρνε ἕνα βαρέλι κρασί, μάλωσε μὲ τὸ φιλάργυρο γιὰ τὸ ζήτημα τῆς πληρωμῆς καὶ τότε, ὅπως ἦταν σκυμμένος ἀπάνω στὸ βαρέλι ὁ μπάρμπα Γκαιῦ, ὁ Λεσπάνι τοῦ κατέφερε ἕνα δυνατὸ χτύπημα μ' ἕνα σφυρὶ στὸ κεφάλι.

Αὐτὸ τὸ ματωμένο σφυρὶ βρέθηκε στὸ ὑπόγειο τοῦ Σεσσάκ, τοῦ πεθεροῦ τοῦ ταβερνιάρη.

Ὁ δολοφόνος, φυσικά, δὲν μπόρεσε ν' ἀρνηθῆ τὴν ἐνοχή του κι' ὡμολόγησε τέλος ὅτι ὁ Ζὰν - Φρανσουᾶ - Ντιεντονὲ Λενιὲ ἦταν ἀθῶος κι' ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσει τὸ γέρο φιλάργυρο καὶ τοῦ εἶχε κλέψει τὸ θησαυρό του καθὼς καὶ τὰ τρία βαρέλια μὲ τὸ κρασί. Ὕστερα δέ, γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλυφθῆ, εἶχε βάλει φωτιὰ στὸ σπίτι τοῦ θύματός του.

Στὶς 12 Μαρτίου τοῦ 1855 λοιπόν, τὸ Κακουργιοδικεῖο τῆς Γιρόνδης κατεδίκασε σὲ εἴκοσι χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα τὸν Λεσπάνι καὶ τὸν γαμπρό του, τὸν Μπωμαίν.

Ὁ Ζὰν Λενιέ, τὸ τραγικὸ θῦμα αὐτῆς τῆς ἱστορικῆς δικαστικῆς πλάνης, ἀπὸ «ἀπαίσιος κακοῦργος» ἔγινε τὸ εἴδωλο τοῦ κόσμου! Διωρίστηκε ἀμέσως σ' ἀνώτερες διοικητικὲς θέσεις μὲ κολοσσιαίους μισθούς, μὰ τὰ ὀχτὼ χρόνια στὰ κάτεργα τοῦ Ροσφόρ, εἶχαν κλονίσει τὴν ὑγεία του. Καὶ στὶς 22 Δεκεμβρίου τοῦ 1858, σὲ ἡλικία τριανταπέντε χρόνων, πέθανε στὴν Καρκασσόν, ψιθυρίζοντας στὸν πατέρα του μὲ τὴν τελευταία του πνοή:

—Ὑπέφερα πολὺ στὴ ζωή μου, πατέρα, μὰ πεθαίνω εὐχαριστημένος, γιατὶ μιὰ ἡμέρα εἶδε ὅλος ὁ κόσμος ὅτι ἤμουν ἀθῶος! Συγχώρεσε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔκαναν κακό...

Αὐτὸς ὁ ἐφιαλτικὸς Γολγοθᾶς τοῦ Ζὰν Λενιέ, ποὺ θεωρήθηκε ὡς ἕνα ἔγκλημα τῆς δικαιοσύνης, εἶχε κατασυγκινήσει ἐκεῖνα τὰ χρόνια ὁλόκληρη τὴ Γαλλία κι' ἀπεθανάτισε τὄνομα τοῦ νεαροῦ δασκάλου τοῦ Φιὲ στὰ δικαστικὰ χρονικά.

ΖΑΝ ΚΑΡΟΝ

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΚΙ Η' ΑΛΕΠΟΥ

(Μογγολικὸς μῦθος)

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦταν ἕνα τρομερὰ λαίμαργο λιοντάρι, ποὺ, χάριν ποικιλίας, ἔτρωγε κάθε μέρα κι' ἀπὸ ἕνα νέο εἶδος ζώου. Ὅταν ὅμως ἦρθε κι' ἡ σειρὰ τῆς ἀλεποῦς, τὸ λιοντάρι φάνηκε πολὺ στενοχωρημένο.

—Τί νὰ φάω ἀπὸ σένα, κακομοίρα μου; εἶπε στὴν ἀλεποῦ. Ἐσὺ δὲν μοῦ φτάνεις οὔτε γιὰ κολατσιό.

Ἡ ἀλεποῦ τότε ἔκαμε μιὰ τοῦμπα κι' εἶπε:

—Σὲ παρακαλῶ, μεγάλε καὶ δυνατὲ βασιληᾶ τῶν ζώων, κάνε μου τὴ χάρι νὰ μὲ φᾶς.

—Μπᾶ! Τὸ θέλεις, λοιπόν, νὰ σὲ φάω;....

—Ναί, γιατὶ ἂν δὲν μὲ φάη τὸ δικό σου εὐγενικώτατο στόμα, θὰ μὲ φάη τὸ ἄγριο, τὸ ἀπαίσιο καὶ βρωμερὸ στόμα ἑνὸς ἄλλου θηρίου, ποὺ μοιάζει μὲ σένα καὶ θέλει νὰ σοῦ πάρη τὴ βασιλεία.

—Τί λές; Ὑπάρχει ἄλλο θηρίο ποὺ ἔχει τὴ θρασύτητα νὰ θέλη νὰ μοῦ πάρη τὴ βασιλεία;

—Ναί, μεγαλειότατέ μου! Κι' ἂν θέλεις πᾶμε νὰ σοῦ τὸ δείξω.

—Πᾶμε! εἶπε τὸ λιοντάρι, μουγκρίζοντας ἀπὸ ὀργὴ καὶ χτυπῶντας τὴν οὐρά του.

Ἡ ἀλεποῦ ὡδήγησε τότε τὸ τρομερὸ λιοντάρι κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη κι' ἀφοῦ τὸ ἔβαλε νὰ σταθῆ ἀπὸ πάνω, ὥστε νὰ καθρεφτίζεται στὸ νερὸ ἡ μορφή του, τοῦ εἶπε:

—Νά το, αὐτὸ εἶνε τὸ θηρίο ποὺ σὲ βρίζει!...

Τὸ τρομερὸ λιοντάρι τότε, λυσσασμένο ἀπὸ ὀργή, ὥρμησε πάνω στό... εἴδωλό του. Βούτηξε ὅμως μέσα στὸ νερὸ κι' ἔκαμε ὧρες νὰ βγῆ.

Ἔτσι ἡ ἀλεποῦ μὲ τὴν πονηριά της σώθηκε, ἐνῶ τὸ δυνατὸ λιοντάρι, μὲ τὴν κουταμάρα του, τὴν ἔπαθε σὰν χάχας!...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πῶς ἐκδηλώνουν τὴ χαρά τους τὰ ζῶα. Ποιὰ σκυλιὰ δὲν κουνᾶνε ποτὲ τὴν οὐρά τους. Πόσες λέξεις μεταχειριζόμαστε στὶς ὁμιλίες μας. Οἱ ζητιάνοι τοῦ Παρισιοῦ. Ἕνα περίεργο βιβλίο, κτλ. κτλ:

Γιατί τὰ σκυλιὰ κουνοῦν τὴν οὐρά τους;

Φαίνεται, μᾶς ἐξηγοῦν οἱ ζωολόγοι, ὅτι ὅπως ἐμεῖς χαμογελᾶμε ὅταν εἴμαστε εὐχαριστημένοι, ἔτσι καὶ τὰ σκυλιὰ ἐκδηλώνουν τὴν εὐχαρίστησί τους, κουνῶντας τὴν οὐρά τους.

Κι' ἡ γάτα ἐπίσης ἐκδηλώνει τὴ χαρά της μ' ἕναν δικό της τρόπο. Θὰ τὴν ἔχετε ἰδῆ βέβαια πολλὲς φορὲς νὰ τρίβη τὴν ράχη της στὸ πόδι σας, καὶ τέλος, μόλις τὴ χαϊδέψετε, νὰ πέφτη κάτω καὶ νὰ κυλιέται. Τὸ ἀγαθὸ ζῶο ἐκδηλώνει ἔτσι τὴν εὐχαρίστησί του, τὴ μεγάλη του χαρά.

Ὅταν τὸ σκυλὶ τὸ χαϊδεύετε καὶ δὲν κουνάει τὴν οὐρά του, λένε οἱ ζωολόγοι, σημαίνει ὅτι εἶνε ἢ ἀχάριστο ἢ λυπημένο, ἢ ἄγριο πολύ, ἢ ἄρρωστο, ἢ παραχορτασμένο.

Γνώρισμα ἐπίσης τῆς ὑγείας τῶν σκυλιῶν εἶνε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κούνημα τῆς οὐρᾶς των, καὶ ἡ ὑγρότης καὶ δροσερότης τῆς μύτης των.

* * *

Ξέρετε πόσες λέξεις μεταχειριζόμαστε στὴν καθημερινή μας ὁμιλία;

Φυσικά, ὁ ἀριθμὸς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ μόρφωσι τοῦ καθενός. Τὸ λεξιλόγιο, λόγου χάριν, ἑνὸς ἀγραμμάτου χωρικοῦ, δὲν περιλαμβάνει περισσότερες ἀπὸ τριακόσιες λέξεις. Ἡ ἰδέες του ἄλλως τε εἶνε φτωχές, ἡ παραστάσεις του λίγες κι' ἡ 300 λέξεις τοῦ εἶνε ἀρκετὲς γιὰ νὰ ἐκφραστῆ.

Ἕνας βουλευτὴς πάλι, μιλῶντας ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, θὰ χρησιμοποιήση τὸ πολὺ 1.500 ἕως 1.800 λέξεις.

Ἕνας συγγραφεὺς μέτριος μεταχειρίζεται 2000 λέξεις, ἕνας καλὸς μυθιστοριογράφος ὅμως περισσότερες ἀπὸ 4000 λέξεις.

Ἂν ἔχετε διαβάσει τὸν «Ἀπολεσθέντα Παράδεισον» τοῦ Μίλτωνος, θὰ φαντάζεσθε φυσικὰ ὅτι ὁ μέγας Ἄγγλος ποιητὴς χρησιμοποίησε γιὰ τὸ ποίημά του αὐτὸ περισσότερες λέξεις ἀπὸ κάθε ἄλλον. Γιατὶ σᾶς ἐκπλήσσει βέβαια ὁ θαυμαστὸς πλοῦτος καὶ ἡ ποικιλία τῆς ἐκφράσεως, ἡ ἀκριβολογία καὶ τὸ πλῆθος τῶν εἰκόνων. Καὶ ὅμως τὸ λεξιλόγιο τοῦ Μίλτωνος δὲν περιλαμβάνει περισσότερες ἀπὸ 8000 λέξεις, ἐνῶ στὸ λεξικὸ τῆς Ἀγγλικῆς γλώσσης, ὡς γνωστόν, περιέχονται περισσότερες ἀπὸ 200.000 λέξεις.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ τέλος, ὅτι οἱ ὑπολογισμοὶ αὐτοὶ ἀφοροῦν ὄχι μόνον τὴν ὁμιλία τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, ἂν καὶ πολλοὶ θὰ παραξενευθοῦν ὅταν πληροφορηθοῦν ὅτι τὸ λεξιλόγιο μιᾶς γυναίκας, καὶ τῆς πιὸ «γλωσσοῦς» ἀκόμα, δὲν ἔχει περισσότερες ἀπὸ 500 λέξεις.

* * *

Ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος, συγγραφεὺς ἑνὸς ἐνδιαφέροντος βιβλίου γιὰ τοὺς Παρισινοὺς ζητιάνους, διηγεῖται τὸ ἑξῆς περιστατικό, ἀναφερόμενο στὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου:

«Τὸ Παρίσι περνοῦσε τότε τὶς τρομερώτερες ἡμέρες ἀγωνίας. Ὁ ἐχθρὸς ἀπειλοῦσε νὰ εἰσέλθη στὴν ὡραία πρωτεύουσά μας. Θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἰδῆ κανεὶς ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες τὰ ἐκπληκτικώτερα δείγματα πατριωτισμοῦ. Κι' αὐτοὶ οἱ ζητιάνοι ἀκόμα ἔτρεξαν νὰ ὑπερασπίσουν τὸ ἀγαπημένο τους Παρίσι. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ ἐξέπληξε περισσότερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Ἦταν ἐπὶ πολλὰ ἔτη γνωστὸς ὡς «ὁ τυφλὸς ζητιάνος τοῦ γεφυριοῦ». Κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσα ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου στάθμευε, τὸν ἔβλεπα νὰ μαζεύη πασπατευτὰ τὶς δεκάρες ποὺ τοῦ πετοῦσαν. Στὶς κρίσιμες ἡμέρες ὅμως τοῦ πολέμου, εἶχε ἐγκαταλείψει τὴ θέσι του. Ποῦ εἶχε πάει; Τὸν εἶδα σὲ λίγες μέρες καὶ τὸν ἀνεγνώρισα στὸ πρῶτο σύνταγμα, ἐβάδιζε ἔξω ἀπ' τὸ Παρίσι. Δὲν ἦταν πειὰ τυφλός. Στὶς κρίσιμες ἐκεῖνες ἡμέρες «βρῆκε τὸ φῶς του» καὶ ἔτρεξε νὰ ὑπερασπίση τὴν πόλι, ποὺ τοῦ ἔδινε ψωμί...»

«Οἱ ζητιάνοι τοῦ Παρισιοῦ, γενικά, ἀποτελοῦν μιὰ πολὺ περίεργη τάξι ἀνθρώπων. Ζητιανεύουν μὲ τέχνη καὶ μέθοδο, ὅπως ἕνας γιατρὸς ἢ δικηγόρος ἐξασκεῖ τὸ ἐπάγγελμά του. Ἔχουν κι' αὐτοὶ δασκάλους στὴν τέχνη τῆς ζητιανιᾶς. Ἔχουν στὴν τάξι τους καλλιτέχνας, οἱ ὁποῖοι ζωγραφίζουν πληγὲς στὰ σώματά τους, ράφτες ποὺ τοὺς φτιάνουν κοστούμια, τὰ ὁποῖα σᾶς κάνουν νὰ φαντάζεστε σημαντικὰς παραμορφώσεις, ποὺ δὲν ὑπάρχουν, καὶ δυὸ περιοδικά, ποὺ τοὺς πληροφοροῦν γιὰ χίλια δυὸ πράγματα καὶ τοὺς ὑποδεικνύουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μποροῦν νὰ μποῦν στὰ διάφορα φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα.

»Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς βλέπουν τὸν... ψύλο ἀπὸ ἕνα χιλιόμετρο μακρυά, κι' ὅμως ὑποκρίνονται τὸν τυφλόν, καὶ ἄλλοι περπατοῦν μὲ στρεβλωμένα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Τὸ βράδυ ὅμως ποὺ πᾶνε στὸ σπίτι τους, πετοῦν τὰ κουρέλια τους, παίρνουν τὸ θερμὸ λουτρό τους καὶ κάθονται νὰ ξεκουραστοῦν ἀπὸ τοὺς μόχθους τῆς ἡμέρας!...»

Μήπως δὲν γίνονται ὅμως τὰ ἴδια καὶ στὴν ὡραία μας Ἀθήνα;

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΟΥ ΣΑΙΝΤ-ΜΠΕΒ ΚΑΙ ΤΗΣ ΟΡΤΑΝΣ ΑΛΛΑΡ

Μιὰ γυναῖκα περίφημη γιὰ τοὺς ἔρωτάς της. Πῶς ἡ 'Ορτὰνς γνωρίστηκε μὲ τὸν Σαὶντ-Μπέβ. Ἡ πρώτη περίοδος τοῦ ἔρωτός τους. Τὰ φλογερά τους γράμματα. Ὅπου ὁ Σαὶντ-Μπὲβ ἀρχίζει νὰ κουράζεται. Τὰ παραπονεμένα γράμματα τῆς 'Ορτὰνς. Πῶς τὴν ἔδιωξε ὁ διάσημος κριτικός, κτλ.

ΤΟ 1840, ἡ 'Ορτὰνς 'Αλλάρ, γυναῖκα περίφημη γιὰ τοὺς ἔρωτές της, ὡραία, χαριτωμένη, γνωρίστηκε μὲ τὸν διάσημο Γάλλο κριτικὸ Σαὶντ-Μπέβ. 'Ο Σαὶντ-Μπὲβ ἦταν τριανταπεντάρης τότε καὶ ἡ 'Ορτὰνς, τέσσερα χρόνια μικρότερή του.

'Η 'Ορτὰνς κρατοῦσε ἕνα μικρὸ διαμέρισμα στὸ Παριζιάνικο Ξενοδοχεῖο τοῦ Ροδανοῦ. 'Εκεῖ, ὡρισμένες μέρες τῆς ἑβδομάδας δεχόταν τοὺς φίλους της. 'Εκεῖ εἶχε γνωρισθῆ στενώτερα καὶ μὲ τὸν Σαὶντ-Μπέβ.

Μὰ ἡ κυρία διαμονὴ τῆς 'Ορτὰνς ἦταν τὸ 'Ερμπλέ, ἕνα χωριουδάκι κοντὰ στὸ Παρίσι.

Στὸ χωριουδάκι αὐτό, ἀποτραβηγμένη ἡ 'Ορτὰνς, μελετοῦσε καὶ ἔγραφε. 'Η μελέτες ποὺ ἔκανε ἦσαν πολλὲς καὶ ποικίλες : Διάβαζε ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Λατίνους συγγγραφείς, Γάλλους κλασσικούς, συγγράμματα πολιτικά, ἱστορικά, ἀκόμη καὶ θρησκευτικά. Καί, ὅσο γιὰ τὰ δικά της ἔργα, καταγινόταν μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμονὴ στὴ μυθιστοριογραφία.

Στὸ 'Ερμπλὲ ἐπισκεπτόντουσαν τὴν 'Ορτὰνς πολλοὶ φίλοι της. Μὰ ὁ τακτικώτερος ἐπισκέπτης ἦταν ὁ Σαὶντ-Μπέβ. Ἕνα βράδυ ἔμειναν ὥς ἀργὰ τὴ νύχτα, οἱ δυὸ ὁλομόναχοι, καὶ τότε γιὰ πρώτη φορά, κατάλαβαν κι' οἱ δυὸ ὅτι ἀγαπιόντουσαν. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν κατάκτησί του, ὁ Σαὶντ-Μπέβ, ἔγραψε στὴν 'Ορτὰνς ἕνα ἔμμετρο γράμμα, ποὺ ἦταν ἕνα εἶδος ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως :

«Εἶνε γλυκό, παρ' ὅσα κι' ἂν λένε, νὰ κουβεντιάζουμε μ' ἐκείνην ποὺ μᾶς θέλγει, γιὰ δόξα, γιὰ τὴν ἀρχαία 'Ελλάδα, γιὰ τὴ Ρώμη, κ.λ.π. Τὸ θέμα στὴν περίπτωσι αὐτὴ λίγο ἐνδιαφέρει. Τὰ λόγια βγαίνουν γλήγορα, ὁρμητικά. Κι' ἔξαφνα, ἕνα βλέμμα βαθύ, λαγγεμένο, μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ δοθοῦμε στὴν ἀγάπη...»

....

'Ωστόσο ὁ Σαὶντ-Μπέβ, λόγῳ τῶν πολλῶν του ἀσχολιῶν, ἀργοῦσε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν φίλη του στὸ 'Ερμπλέ. Τότε ἡ 'Ορτὰνς πεταγόταν στὸ Παρίσι καὶ τὸν εὕρισκε ἢ τοῦ ἔγραφε ἀπὸ τὸ χωριό της γράμματα, σὰν αὐτό :

«Δὲν ὑπάρχει τίποτε γλυκύτερο γιὰ μένα ἀπὸ τὸ νὰ ζῶ γιὰ σένα... Ἴσως νὰ βρίσκης μεταξύ μας πολλὲς διαφορές. 'Εγὼ δὲν τὶς νοιώθω. Δὲ νοιώθω γιὰ σένα παρὰ μιὰ μεγάλη, μιὰ βαθειὰ τρυφερότητα, ἕνα αἴσθημα ποὺ δὲν δοκίμασα ποτὲ ἄλλοτε... Ἔλα ἀπόψε νὰ μὲ ἰδῆς, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ νομίσω πῶς εἶσαι θυμωμένος. Ἔλα, σὲ περιμένω...»

Σὰν ὅλες τὶς ἐρωτευμένες γυναῖκες, ἔτσι καὶ ἡ 'Ορτὰνς δὲν εὕρισκε παρὰ μονάχα ἀρετὲς στὸν Σαὶντ-Μπέβ. Τὰ ἐλαττώματά του πολλὰ καὶ μεγάλα, δὲν τὰ ἔβλεπε, δὲν ὑπῆρχαν γι' αὐτήν...

Σὲ κάποια φίλη της ἔγραφε : «'Επρόκειτο νἄρθῆ (ὁ Σαὶντ-Μπὲβ) νὰ μὲ δῆ χθὲς στὸ 'Ερμπλέ. Μὰ δὲν ἦρθε... Περιμένει νὰ τοῦ ἔρθη ἡ ἔμπνευσις γιὰ τὶς ἐπισκέψεις του, ὅπως καὶ γιὰ τὰ ποιήματά του (ὁ Σαὶντ-Μπὲβ ἔγραφε τότε καὶ ποιήματα), γιὰ ν' ἀρέση περισσότερο. Δὲν ἦρθε, κι' ἐγὼ πέρασα ὅλη τὴ μέρα ἀναπολῶντας τον μὲ τὴ φαντασία μου, ἔτσι καθὼς τὸν γνώρισα πάντα : Εὐαίσθητο, ἀδύνατο, λιγάκι ἀσθενικό. Μὰ πρὸ παντὸς τὸν ἔβλεπα μὲ τὶς ἀρετές του ἐκεῖνες ποὺ εἶνε ὅ,τι καλύτερο ἔχει : Τὴν εἰλικρίνεια καὶ τὴν ἀνυστεροβουλία».

'Ο Σαὶντ - Μπὲβ

Στὶς ἐρωτικὲς διαχύσεις τῆς 'Ορτὰνς, ὁ Σαὶντ-Μπέβ, αἰωνίως ἐπιφυλακτικός, ἀπαντοῦσε λιγ συγκρατημένα :

«Θὰ εἶσαι πάντα — τῆς ἔγραφε — ἡ ἐκλεκτὴ τῆς ψυχῆς μου, ἀγαπημένη μου. Μὰ ἂς ὑπάρχει μεταξύ μας ἕνας μικρὸς φράκτης, σος χρειάζεται ὄχι γιὰ νὰ μᾶς χωρίζη, μὰ γιὰ νὰ μᾶς προφυλάγη ἀπ τοὺς ἑαυτούς μας...»

Τὰ γράμματα αὐτὰ ἐπίκραιναν τὴν 'Ορτὰνς, κι' ἐπλήγωναν τ γυναικεία της φιλαρέσκεια. Δὲν πίστευε οὔτε λέξι ἀπ' αὐτὰ ποὺ τ ἔγραφε ὁ Σαὶντ-Μπέβ. Εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι δὲν ἦσαν παρὰ δα ολογίες ἑνὸς ἄστατου ἀνδρός, ποὺ εἶχε ἀρχίσει κιόλας νὰ τὴν βαρ ται. Καὶ τοῦ ἀπαντοῦσε :

«Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις ; Ἂν δὲν συγκρατοῦσα τὸν ἑαυ μου, ὅσο μπορῶ, ἂν δὲν ἤμουν τόσο καρτερική, θὰ ξεσποῦσα σὲ κλά ματα, καὶ μέσ' στὴν ἀπελπισία μου θὰ σοῦ φώναζα : Πῶς μπορεῖς κα εἶσαι μαζύ μου τόσο σκληρός ; Τί σοῦ ζητῶ ; Λίγη ἀγάπη, λίγη τ φερότητα, λίγη στοργή. Γιατὶ ἀργεῖς τόσο πολὺ νἄρθῆς νὰ μὲ ἰδῆς ; Μήπως αὐτὸ δὲν μὲ ταράζει ἐμένα, δὲν μὲ ἀναστατώνει ; Καὶ πῶς ἀγάπη σου — ἀφοῦ μοῦ λές, καὶ ἂς μὴν τὸ πιστεύω, πὼς μ' ἀγαπᾶς — δὲν σὲ κάνει νὰ συλλογίζεσαι λίγο καὶ μένα ;...»

Τότε ὁ Σαὶντ-Μπέβ, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάση, τῆς ἔγραφε ἰ θερμά, τρυφερά. Μὰ ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε : «Ξέρεις τί λέει μιὰ ἰσπ νικὴ παροιμία ; Στὸν ἔρωτα δὲν λογαριάζονται τὰ λόγια. Λογαρ ζονται μόνον ἡ πράξεις. Ποιὸς ξέρει τὰ ἴδια αὐτὰ λόγια ποὺ μοῦ γρ φεις σὲ πόσες ἄλλες γυναῖκες δὲν τὰ λές !...»

* * *

'Ο Σαὶντ-Μπὲβ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἶχε ἀρχίσει νὰ προετοιμάζεται γιὰ τὴν εἴσοδό του στὴν 'Ακαδημία. Ἦταν ἀνέκαθεν κοσμικός. Μ τώρα ἡ φιλοδοξία του, ὁ συγκεκριμένος σκοπὸς ποὺ ἐπεδίωκε, τ ἔκανε ἀκόμα κοσμικώτερο. Ἤξερε ὅτι χωρὶς τὴν ὑποστήριξι τῶν γ ναικῶν καὶ ὁ καλύτερος συγγραφεὺς δύσκολα μπαίνει στὴν 'Ακαδ μία. Σύχναζε, λοιπόν, τακτικώτατα στὰ πολιτικὰ καὶ φιλολογικὰ σ λόνια, κολάκευε τὶς ἰσχύουσες κυρίες, κόμησσες καὶ μαρκησίες, τ κομπλιμεντάριζε, καὶ ὅταν ἔβλεπε ὅτι τὸ ἔδαφος ἦταν πρόσφ ἔφθανε καὶ ὥς τὸ φλέρτ, καὶ κάποτε καὶ πάρα πέρα...

Ὅλ' αὐτὰ τὰ μάθαινε ἡ 'Ορτὰνς, τὰ μάθαινε καὶ ὑπέφερε. «Στ φιλοδοξία σου, τοῦ ἔγραφε, θυσιάζεις τὴν ἀγάπη σου, θυσιάζεις μ γυναῖκα ποὺ ξέρεις πῶς νοιώθει γιὰ σένα τὴν πιὸ εἰλικρινῆ ἀγάπη κ τὴν μεγαλείτερη ἀφοσίωσι. Γιατὶ τόση βία νὰ μπῆς στὴν 'Ακαδημία; Σήμερα, αὔριο, ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι θὰ γίνης ἀκαδημαϊκός. Εἶσ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους συγγρα φεῖς τῆς πατρίδος σου, ὁ πιὸ ἔ δοξος κριτικὸς τῆς ἐποχῆς σου. Θὰ εἶνε τιμὴ γιὰ τὴν 'Ακαδημία νὰ σὲ δεχθῆ στοὺς κόλπους της. Γιατί, λοιπόν, δὲν τὴν ἀφίνεις νὰ σὲ καλέση αὐτή, παρὰ τρέχεις ἐσὺ πρὸς αὐτὴν μὲ τόση ἀνυπομο νησία ;...»

Μὰ οἱ θυμοὶ τῆς 'Ορτὰνς δὲν βαστοῦσαν πολύ. Στὸ τέλος συγχωροῦσε τὸν «ἄπιστο» καὶ τὸν «ἄστατο» φίλο της. «Ξέρεις, τοῦ ἔγραφε, ὅταν ἕνας ἄντρας φάνηκε σὲ μιὰ γυναῖκα πολὺ ἀξιαγάπητος, ὅταν τῆς εἶπε πολλὲς φορὲς ἕνα πλῆθος χαριτωμένα πράγματα, καὶ ὅταν ὁ ἄντρας αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐχάριστους, τοὺς πιὸ σπουδαίους, καὶ τοὺς πιὸ φημισμένους συγγραφεῖς τῆς ἐποχῆς, ξέρεις ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ τὸν βγάλη ἀπὸ τὴν καρδιά της ἡ γυναῖκα αὐτή ;»

Καὶ πραγματικὰ ἡ 'Ορτὰνς ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τὸν Σαὶντ-Μπέβ, ἢ τοὐλάχιστον, ἂν δὲν τὸν ἀγαποῦσε ὅπως ἄλλοτε, ἐξακολούθησε, ὡστόσο, νὰ αἰσθάνεται γι' αὐτὸν μιὰ μεγάλη τρυφερότητα. Μὰ ὁ Σαὶντ-Μπὲβ τὴν εἶχε βγάλει πειὰ ἀπὸ τὴν καρδιά του. 'Αλλά, μολονότι δὲν αἰσθανόταν πειὰ καμμιὰ ἀγάπη γιὰ τὴν 'Ορτὰνς 'Αλλάρ, τὴν χρειαζόταν ἀκόμη γιὰ τὴν ἐργασία του. 'Η 'Ορτὰνς, πρὶν γίνει φίλη του, εἶχε χρηματίσει γιὰ καιρὸ φίλη τοῦ Σατωμπριάν, γιὰ τὸν ὁποῖον ἤξερε ἕνα πλῆθος μυστικά. Τὰ μυστικὰ λοιπὸν αὐτὰ προσπαθοῦσε νὰ τῆς ἀποσπάση ὁ Σαὶντ-Μπέβ, ὁ ὁποῖος ἀντιπαθοῦσε βαθύτατα τὸν Σατωμπριάν.

Μισοῦσε τρομερὰ τὸν περίφημο συγγραφέα, γιατὶ δὲν ἦταν οὔτε μεγάλος ποιητής, οὔτε ὡραῖος ὅσο αὐτός. Καὶ οἱ δυὸ τόμοι ποὺ ἔγραψε γιὰ τὸν Σατωμπριάν, ξεχειλίζουν ἀπὸ τὸ ἀσυγκράτητο αὐτὸ μῖσος.

Ὅταν λοιπὸν ἡ 'Ορτὰνς ἄρχισε νὰ τοῦ ἀποκαλύπτη τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς του, ὁ Σαὶντ-Μπὲβ ἐνθουσιάστηκε. Θὰ μάθαινε ἐπὶ τέλους ἕνα σωρὸ πράγματα, ποὺ δὲν τὰ ἤξερε καὶ ποὺ θὰ ἦσαν, ἴσως, εἰς βάρος τοῦ Σατωμπριάν. Ὅταν τἄμαθε, ὅμως, δὲν τοῦ χρειαζόταν πειὰ ἡ 'Ορτάνς. Καὶ καθὼς δὲν αἰσθανόταν πειὰ γι' αὐτὴν κανένα ἐρωτικὸ αἴσθημα καὶ τὸν ἐνοχλοῦσε κιόλας, τὴν ἔδιωξε, ὅπως θὰ ἔδιωχνε μιὰ ὑπηρέτρια...

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΑ ΠΕΤΙ

Ο ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟΣ

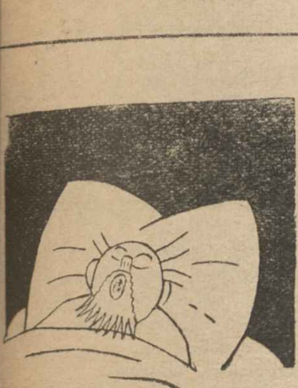

.... 'Ετοιμοθάνατος !....

'Εκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ γιατρὸς κ. Μαρτὲν εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὰ χαράματα νὰ πάη νὰ ἰδῆ τὸ φίλο του Ζοζὲφ Ντυράν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκάλεσε, γιατὶ ἦταν ἄρρωστος βαρειά. 'Η γυναῖκα τοῦ ἀρρώστου, ἡ καϋμένη ἡ κυρία Ντυράν, ἐπερίμενε τὸ γιατρὸ στὸ κεφαλόσκαλο.

—Γιατρέ μου, τοῦ εἶπε κλαίγοντας, ὁ ἄντρας μου, αὐτὴ τὴ φορὰ εἶνε πολὺ ἄσχημα. Κάνετε ὅ,τι μπορεῖτε, σῶστε τον, γιατρέ μου!...

'Ο γιατρὸς ἐπῆρε ὕφος συμπονετικό, ὅπως ἁρμόζει σὲ τέτοιες θλιβερὲς περιστάσεις, καὶ τῆς ἀπάντησε :

—Κουράγιο, ἀγαπητὴ κυρία! Μὴν ἀπελπίζεστε! Δὲν ἐχάθηκε κάθε ἐλπίδα. Κι' ὅταν ἀκόμα ἡ ἐπιστήμη δὲν μπορεῖ νὰ δώση καμμιὰ βοήθεια, μένει ἡ φύσι, ποὺ πολλὲς φορὲς κάνει θαύματα...

Μὰ ὅταν ὁ γιατρὸς εἶδε τὸν ἄρρωστο, ὡμολόγησε μέσα του, πὼς ἡ κατάστασί του ἦταν ἀπελπιστική. Γιὰ νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ Ζοζὲφ Ντυρὰν βρισκότανε στὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Μέσα στὸν ἀδυνατισμένο του ὀργανισμό, ἐζοῦσαν ὅλα τὰ μικρόβια ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ. 'Εν τούτοις, ἔχοντας πολλὲς ἀρρώστειες μαζὺ ὁ εὐλογημένος αὐτὸς καί... μὴ ξέροντας προφανῶς ἀπὸ ποιὰν νὰ πεθάνη, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψη αὐτὸν τὸ μάταιο κόσμο.

'Ο γιατρὸς ἐκύτταξε ἀπορῶντας τὸν ἄτυχο πελάτη του. Μὰ ἐπειδὴ πολλὲς φορὲς ὥς τώρα τὴν εἶχε πάθει, δὲν ἐρριψοκινδύνευσε ὡρισμένη διάγνωσι, γιατὶ φοβότανε πὼς μὲ τέτοιον ὀργανισμὸ ἐννενῆντα τοῖς ἑκατὸ ἡ διάγνωσίς του θὰ ἔβγαινεν ἐσφαλμένη. 'Αρκέστηκε λοιπὸν νὰ καθήση στὸ κρεββάτι καὶ νὰ δίνη κουράγιο στὸν ἄρρωστο μὲ λόγια. Πίσω ἀπὸ τὸ γιατρό, ἡ κυρία Ντυράν, μὲ κόπο ἐκρατοῦσε τὰ δάκρυά της.

Ἄξαφνα ὁ ἄρρωστος τῆς εἶπε μὲ σβυσμένη φωνή:

—Ἔβγα μιὰ στιγμὴ ἔξω, ἀγαπητή μου. Ἔχω κάτι ἐμπιστευτικὸ νὰ πῶ στὸ γιατρό, πρὶν πεθάνω...

'Η κυρία Ντυρὰν ἐπέρασε στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Τότε ὁ ἄρρωστος, πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ, τοῦ εἶπε:

—'Αγαπητέ μου φίλε, εἶσαι πολὺ εὐγενικός, θέλοντας νὰ μοῦ δώσης ἐλπίδες... Μὰ εἶνε περιττόν... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ τὸν ξεγελάσω τὸ θάνατο. Τετέλεσται, θὰ πεθάνω, τὸ καταλαβαίνω...

—Σῶπα, ἀδερφέ! Τί ἰδέες εἶν' αὐτές; τὸν διέκοψε μὲ προσποιητὴ ζωηρότητα ὁ γιατρός.

—Τετέλεσται, τὸ καταλαβαίνεις καὶ σύ, τόσο καλά, ὅσο κι' ἐγώ. Μὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ τώρα. Δὲν μιλάω στὸ γιατρό, μιλάω στὸν παληὸ φίλο...

'Ο γιατρὸς μὲ συγκίνησι ἔσκυψε ν' ἀκούση τὴν ἐξομολόγησι τοῦ φίλου του.

—Φίλε μου, ἐσυνέχισεν ὁ ἄρρωστος, μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγόταν, μιὰ χάρι θὰ σοῦ ζητήσω, καὶ μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῆς. Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαΐ, ἂν σοῦ μένει καιρός, κάνε μου τὴ χάρι καὶ πέρνα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ρόζας, ἐκείνης δὰ τῆς ψηλῆς κοπέλλας, ξέρεις, ποὺ μ' ἔχεις ἰδῆ πολλὲς φορὲς μαζύ της. Νὰ τῆς πῆς πὼς μὲ μεγάλη μου λύπη, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ μὴν πάω τὸ βράδυ στὸ τραπέζι ποὺ δίνει γιὰ τὴ γιορτή της, ὅπως τῆς ὑποσχέθηκα. Θὰ τῆς δώσης νὰ καταλάβη πὼς δὲν φταίω καθόλου γι' αὐτό. Μὲ λίγα λόγια θὰ τῆς πῆς τί μοῦ συμβαίνει, ἀλλὰ μὲ τρόπο, σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴν πάθη τίποτε ἡ κοπέλλα, γιατὶ μ' ἀγαπάει πολύ, εἶμαι βέβαιος. 'Υποσχέσου μου, ἀγαπητέ μου φίλε, πὼς θὰ μοῦ κάνης αὐτὴ τὴ χάρι, γιὰ νὰ πεθάνω ἥσυχος.

'Ο γιατρὸς ἐκύτταξε τὸν ἄρρωστο, μὴ ξέροντας τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ κάμη. 'Εδίστασε μερικὲς στιγμές, μὰ ὕστερα, παίρνοντάς το ἀπόφασι, τοῦ εἶπε :

—Θὰ σοῦ κάμω τὴ χάρι αὐτή. 'Αναπαύσου ἐν εἰρήνῃ!...

—Σ' εὐχαριστῶ πολύ! εἶπεν ἀνακουφισμένος ὁ ἄρρωστος κι' ἔκλεισε τὰ μάτια του, θέλοντας νὰ δείξη πὼς ἦταν ἕτοιμος πειὰ νὰ πεθάνη.

Στὸ διάδρομο ὁ γιατρὸς συνήντησε τὴν κυρία Ντυρὰν δακρυσμένη. 'Η φτωχὴ γυναῖκα τὸν ρώτησε γιὰ τὴν κατάστασι τοῦ ἀνδρός της, περιμένοντας νὰ τῆς δώση κάποιαν ἐλπίδα.

—'Αγαπητὴ κυρία, εἶπε στενοχωρημένος ὁ γιατρός, θάρρος! Καμμιὰ φορὰ γίνονται καὶ θαύματα.

'Η κυρία Ντυρὰν ἄρχισε νὰ κλαίη, λέγοντας:

—Ἄχ, τὸν φτωχό μου τὸν ἀντρούλη! ποὺ μ' ἀγαποῦσε τόσο, ποὺ μοῦ ἦταν τόσο πιστός!...

Στενοχωρημένος ὁ γιατρός, ἐμουρμούρισε μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια, κι' ἔφυγε.

Εἶχε πολλὲς ἐπισκέψεις νὰ κάνη ἀκόμα, καὶ τὸ βράδυ ἐγύρισε κουρασμένος στὸ σπίτι του. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ γδυνόταν γιὰ νὰ πέση νὰ κοιμηθῆ, θυμήθηκε τὴν παραγγελία τοῦ ἀρρώστου — θἄταν τάχα ζωντανὸς ἀκόμα ὁ καϋμένος; — κι' εὐσυνείδητος ἄνθρωπος, ὅπως ἦταν, ἐντύθηκε πάλι, γιὰ νὰ πάη νὰ ἐκπληρώση τὸ θλιβερὸ φιλικὸ καθῆκον. Ἐπῆρε ἕνα ἁμάξι κι' ἐπῆγε στὸ σπίτι τῆς Ρόζας. Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ, ἄκουσε ἀπὸ τὸ σπίτι μιὰ γυναικεία φωνὴ νὰ τραγουδάη εὔθυμα τραγούδια. Μιὰ ἀνδρικὴ χοντρὴ φωνὴ τῆς ἔκανε σεγκόντο.

—Δυστυχισμένε φίλε Ντυράν, μουρμούρισε ὁ γιατρός, ἐσένα ἡ τελευταία σου σκέψι, πρὶν κλείσης τὰ μάτια σου, ἦταν ἡ Ρόζα, κι' αὐτὴ τὸ ἴδιο βράδυ βρῆκε κιόλας τὸν ἀντικαταστάτη σου. Κι' ἂν ἀκόμα δὲν ἐπέθανες — φτωχέ μου! — ἐσὺ ψυχομαχᾶς, κι' αὐτὴ ἐδῶ γλεντάει!...

Συγχρόνως ἐσκέφθηκε πὼς θἄταν περιττὸ νὰ εἰδοποιήση τὴ Ρόζα, μὰ ἡ συνείδησί του τὸν ἐπρόσταξε νὰ ἐκπληρώση ὥς τὸ τέλος τὴν τελευταία θέλησι τοῦ φίλου του. Κι' ἐχτύπησε τὸ κουδοῦνι. Τοῦ ἄνοιξε ἡ ἴδια ἡ Ρόζα :

—Μπᾶ! μπᾶ! καλῶς τὸ γιατρό!... Πῶς ἦταν αὐτὸ καὶ μᾶς θυμήθηκες, γιατρέ; τοῦ φώναξε ἡ Ρόζα, ψευδίζοντας λίγο, γιατὶ κι' ἀπὸ τὸ ξαναμένο της πρόσωπο φαινόταν πὼς ἦταν λίγο στὸ κέφι.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία μου, ποὺ σᾶς ἀνησυχῶ τέτοιαν ὥρα, ἀπάντησε ὁ γιατρός... Μὰ εἶχα μιὰ σοβαρὴ ἐντολὴ νὰ ἐκτελέσω. Μόνον δὲν ξέρω, ἂν ἡ στιγμὴ εἶνε κατάλληλη...

—Δηλαδή... δηλαδὴ εἶχες ὑποχρέωσι νὰ πεθάνης!...

—Καλέ, τί λέτε, γιατρέ. Περάστε μέσα. Δὲν μᾶς ἀνησυχεῖτε καθόλου. Δικός μας ἄνθρωπος εἶστε. Οἱ φίλοι τῶν φίλων μας εἶνε καὶ δικοί μας φίλοι. Μὰ περάστε μέσα...

Καὶ τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, σέρνοντάς τον, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, στὴν τραπεζαρία.

'Ο γιατρὸς ἐπειράχτηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν οἰκειότητα, μὰ δὲν θέλησε νὰ κάμη σκάνδαλο.

—Τὸ κάτω-κάτω, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του, τόσο τὸ χειρότερο. 'Εγὼ θὰ πῶ ὅ,τι ἔχω νὰ πῶ, καὶ ἂς γίνει ὅ,τι θέλει. Ἄλλως τε, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ ξαναπατήσω ἐδῶ πέρα...

Μὰ μόλις ἡ Ρόζα ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας καὶ τὸν ἔσπρωξε μαλακὰ πρὸς τὰ μέσα, ὁ γιατρὸς ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό...

Μπροστά του, κατάχλωμος, μὲ ὄψι ἐλεεινή, ἀλλὰ χαρούμενος, εὔθυμος, κεφάτος, στεκόταν ὁ φίλος του, ὁ ἄρρωστός του, ὁ ἑτοιμοθάνατος, ὁ Ζοζὲφ Ντυράν, μ' ἕνα ποτῆρι σαμπάνια στὸ χέρι, τραγουδῶντας ἕνα χαρούμενο σκοπό.

Χωρὶς νὰ ταραχτῆ καθόλου, μόλις εἶδε τὸ γιατρό, τοῦ εἶπε :

—Εὖγε, φίλε πιστέ! Ἔτσι σὲ θέλω! Καλῶς ὥρισες... Μὰ καθὼς βλέπεις, τὴν ἐγλύτωσα κι' αὐτὴ τὴ φορά. Τοῦ τὴν ἔσκασα πάλι τοῦ χάρου...

Καὶ γεμίζοντας ἕνα ποτῆρι σαμπάνια, τὸ ἔδωσε στὸ γιατρό, προσθέτοντας :

—Κι' ἦρθες, γιατρέ μου, πάνω στὴν ὥρα. Πάρε λοιπὸν αὐτὸ τὸ ποτῆρι κι' ἔλα νὰ τσουγκρίσουμε καὶ νὰ πιῆς στὴν ὑγεία μου, νὰ πιῆς γιὰ τὴ νεκρανάστασί μου... Τρὰ λὰ λὰ — τρὰ λὰ λὰ λό!...

Μὰ ὁ γιατρὸς ἦταν ἔξω φρενῶν.

—Ἄκουσε, φίλε μου, εἶπε στὸν Ντυράν, μπορεῖς ν' ἀπατᾶς τὴ γυναῖκα σου, δικαίωμά σου, ν' ἀπατᾶς τοὺς φίλους σου, χαλάλι σου κι' αὐτό, ν' ἀπατᾶς καὶ τὸ θάνατο, μὲ γειά σου μὲ χαρά σου, ἀλλὰ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω ν' ἀπατᾶς καὶ τὴν 'Επιστήμη...

—Δηλαδή; τραύλισε ὁ Ντυράν.

—Δηλαδή... δηλαδὴ εἶχες ὑποχρέωσι... νὰ πεθάνης!

Κι' ἔφυγε, χτυπῶντας πίσω του τὴν πόρτα, ἔτσι ποὺ τραντάχτηκε ὅλο τὸ σπίτι.

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΡΟΦΗ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Τὸ ρόδο τὸ ὑπέροχο, τί τὸ πειράζει
ἂν ὁ ἀγέρας χάμου τὸ μαδᾶ!
Τὸν ἀστραπόματον ἀητὸ τί τὸν πειράζει
τὸ βόλι, ποὺ στὸ αἷμα τὸν κυλᾶ;
Τῆς λύρας μου τοὺς ἤχους τί τοὺς νοιάζει
τὸ παραμίλημα τὸ ὑβριστικό,
κι' ἀκόμα ἡ ζωή μου τί πειράζει
ἂν πῆρε πέταγμα τόσο κακό!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GABRIEL MOUREY

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ

Ἕνα πρωῒ περπατοῦσα, σὰν πάντα, στὸν μεγάλο ἐξοχικὸ δρόμο, μόνος, μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη ἀπὸ μιὰν ἀόριστη καὶ γλυκειὰ μελαγχολία.

Ἄξαφνα συναντήθηκα μὲ ἕνα ὅμιλο καταδίκων. Οἱ δυστυχισμένοι!... Ἐμοιαζαν μὲ μιὰ ζωντανὴ ἀνθρώπινη ἀλυσσίδα, καθὼς ἦσαν δεμένοι ἀπὸ τὰ χέρια, ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, μὲ χοντρὰ σχοινιά, μισοσαπισμένα ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῶν φυλακῶν.

Κι' ὅμως, τραγουδοῦσαν καθὼς ἐβάδιζαν. Ἀπὸ ποῦ ἐρχόντουσαν; Ποῦ πήγαιναν; Ἀπὸ ποιὸ φοβερὸ κάτεργο ἄραγε τοὺς μετέφεραν, σ' ἕνα ἄλλο φοβερώτερο; Ἢ μήπως τοὺς πήγαιναν πρὸς τὴν ἐλευθερία, πρὸς τὴν ἀπολύτρωσι, πρὸς τὸν μικρὸ σταθμὸ τοῦ ὁποίου ἡ στέγη ἔλαμπε ἐκεῖ κάτω, ἀνάμεσα στὰ δένδρα;

Θὰ ἦσαν διακόσιοι ὥς τριακόσιοι, ἴσως καὶ τετρακόσιοι. Πήγαιναν μὲ τὸ ἴδιο κανονικὸ καὶ βαρὺ βῆμα στὸν ἦχο τοῦ μονότονου τραγουδιοῦ των.

Τὸ τραγοῦδι τους αὐτὸ μιλοῦσε γιὰ πουλιὰ καὶ γιὰ λουλούδια, γιὰ ἐρωτικὰ χάδια καὶ φιλιά, καὶ τὰ χλωμὰ χείλη τῶν καταδίκων καθὼς τὸ τραγουδοῦσαν, ἔπαιρναν μιὰ ἔκφρασι σχεδὸν ἁγνή.

Στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, ἦσαν χτισμένα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μερικὰ σπίτια.

Στὸ παράθυρο κάποιου σπιτιοῦ πρόβαλλε ἄξαφνα μιὰ νέα κόρη μὲ μιὰ βεντάγια στὸ χέρι, τραβηγμένη ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τῶν καταδίκων.

Μόλις ὅμως εἶδε ποιὰ χείλη τραγουδοῦσαν, χλώμιασε, καὶ ἕνα αἴσθημα οἴκτου ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό της.

Οἱ κατάδικοι, ἀπορροφημένοι ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τους, δὲν ἀντελήφθησαν τὴν ὤμορφη νέα, ἡ ὁποία τοὺς κύτταζε μὲ θλιμμένο ὕφος, καὶ ἔρριχνε στὸ πέρασμά τους λουλούδια, σὰν μιὰ μυρωμένη συγγνώμη καὶ συμπόνια.

Μόνο ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τὴν εἶδε, ὁ τελευταῖος ἀπ' ὅλους, ὁ ὁποῖος περνοῦσε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπὸ πολὺ κοντά μου.

Αὐτὸς μόνο ξεχώριζε ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ἦταν τόσο διαφορετικὸς ἀπὸ τοὺς συναδέλφους του, κοντὸς καὶ παράξενα ξανθὸς, μὲ μαλλιὰ τόσο ξανθά, ὥστε φαινόντουσαν σχεδὸν ἄσπρα, καὶ τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται πρόωρα γερασμένος.

Μέσα στὰ μάτια του, ἔλαμπε μιὰ φλόγα μίσους, μιὰ φλόγα κολάσεως. Κύτταζε πότε τὸν οὐρανὸ ποὺ ἔλαμπε γαλάζιος, πότε τὰ δένδρα καὶ πότε τὸ ποτάμι ποὺ κυλοῦσε λίγο πιὸ πέρα, λαμπερὸ σὰν ἀπὸ ἀναλυτὸ ἀσῆμι.

Κι' ἄξαφνα ὁ κατάδικος σήκωσε τὰ μάτια του, κι' ἀντίκρυσε τὴν νέα κόρη στὸ παράθυρο. Καὶ τότε τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα, καὶ ἡ φλόγα τοῦ μίσους ἔσβυσε μονομιᾶς μέσα τους.

Κι' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὴν στολὴ τοῦ καταδίκου, μοῦ φάνηκε τότε ὡραῖος. Ναί, μοῦ φάνηκε ὡραῖος, καθὼς χύθηκε ἄξαφνα μιὰ ἔκφρασις ἁγνότητος στὴ μορφή του, καὶ τὸ μαλλιά του ἔλαμψαν σὰν χρυσᾶ στὸν ἥλιο.

Οἱ ἄλλοι κατάδικοι ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμο τους, μηχανικά, τραγουδῶντας πάντα μὲ σκυμμένα κεφάλι. Μὰ ὁ ξανθὸς κατάδικος, εἶχε σταματήσει, γιατὶ εἶχε κατορθώσει νὰ σπάση τὰ δεσμά του, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς. Ἔτσι ἔμεινε πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους. Καὶ κύτταζε τώρα, κύτταζε τὴν κόρη στὸ παράθυρο...

Ἐκείνη τοῦ ἔρριξε ἕνα λουλοῦδι κι' ἀποτραβήχτηκε μέσα τρομαγμένη. Ὁ κατάδικος ἔσκυψε, πῆρε τὸ λουλοῦδι καὶ τὸ φίλησε.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν. Καὶ μοῦ εἶπε τότε ὁ παράξενος ξανθὸς κατάδικος, μὲ μιὰ φωνὴ βαθειὰ καὶ βραχνή:

—Μὲ φοβᾶσθε; Ὦ, μὴ μὲ φοβᾶσθε... Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βλάψω. Κι' ἐσεῖς μὴ μὲ προδώσετε. Σώθηκα.... Ἔφυγα! Εἶνε κι' ὅλας πολὺ μακρυὰ οἱ ἄλλοι. Εἶμαι μόνος, ἐλεύθερος... Ἄχ, μὲ ξετρέλλανε σήμερα τὸ φῶς, τὸ γαλάζιο φῶς!... Μὲ ξετρέλλαναν τὰ δένδρα, τὸ ποτάμι... Καὶ ἡ κόρη στὸ παράθυρο... Τὴν εἴδατε; Μοῦ ἔρριξε ἕνα λουλοῦδι. Αὐτὸ ἐδῶ... Καί... δὲν ξέρετε τί ἔπαθα μόλις τὴν εἶδα ξαφνικά. Μοιάζει πολὺ μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα, καὶ ποὺ τὴν σκότωσα ὕστερα, γιατὶ ἦταν ἄπιστη, γιατὶ μὲ πρόδωσε. Ἦταν ἐκείνη τόσο ὤμορφη καὶ φαινόταν τόσο ἁγνή! Δὲν πρέπει νὰ πιστ στὴν ἁγνότητα τῶν γυναικῶν. Τάχα κι' αὐτὴ ποὺ μοῦ ἔρ λουλοῦδι νὰ εἶνε τόσο ἁγνὴ ὅσο φαίνεται; Ἔτσι μοῦ ἔ ν' ἀνέβω στὸ σπίτι της καὶ νὰ τὴν σκοτώσω κι' αὐτή. Χω λο κάποιον ἐπρόδωσε; κάποιον θὰ προδώση κι' αὐτή...

Εἶδα τώρα ν' ἀνάβη πάλι μέσα στὰ μάτια τοῦ κατάδ φλόγα τοῦ μίσους. Κι' ἐξακολούθησε:

— Δέκα ὁλόκληρα χρόνια δὲν εἶχα χύσει οὔτε ἕνα Καὶ σήμερα ἔκλαψα, μόλις εἶδα τὴν κόρη στὸ παράθυ λος... εἶμαι ἐλεύθερος... Ἐλεύθερος!.. Πῶς τὸ κατόρθω ξεφύγω; Εὐτυχῶς ἦσαν ὅλοι μεθυσμένοι σήμερα. Εἶχαν πολύ, γιατὶ ἦταν ἡ γιορτὴ τοῦ διευθυντοῦ τῶν κατέργ τοὺς ἔδωσαν ἄφθονο κρασί. Εἶμαι ἐλεύθερος... ἐλεύθερος!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ κόρη πρόβαλλε πάλι στὸ παράθυρο καὶ τ τια τοῦ καταδίκου ξανάγιναν πάλι ἥμερα καὶ γλυκά.

— Εἶνε ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν κόρη ποὺ ἀγαποῦσα, εἶπε ὁ δ σμένος, ἀπαράλλαχτη!

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἄνοιξε ἄξαφνα. Ἕνας ἄνδρας βγῆ καί, χωρὶς νὰ μᾶς προσέξη καθόλου, τράβηξε πρὸς τὴν πόλι.

Ἡ κόρη, ἀφοῦ τοῦ χαμογέλασε γλυκά, μπῆκε πάλι μέσα.

Ὁ κατάδικος τότε ἀναστέναξε καὶ εἶπε:

— Ἔτσι παιχνιδιάρα ἦταν κι' ἐκείνη. Μὰ θέλουν σκότωμα γυναῖκες, ὅλες! Παίζουν μὲ τὶς καρδιές μας, ὅπως μ' ἕνα τοὺ μαδοῦνε...

— Καὶ τώρα ποῦ θὰ πᾶτε; τόλμησα νὰ τὸν ρωτήσω.

— Ποῦ θὰ πάω; Δὲν ξέρω... Εἶμαι ἐλεύθερος, κι' ὅμως δὲν ρῶ νὰ πάω ὅπου θέλω... Θὰ τραβήξω πέρα πρὸς τὸ φῶς, γαλάζιο φῶς, ποὺ τὸ λαχτάρησα τόσο!... Μπορεῖ καὶ νὰ μὲ συλ πάλι, ποιὸς ξέρει; Καὶ τότε θὰ μὲ καρφώσουν στὸν τοῖχο, ἀλυσσίδα. Καὶ θὰ εἶνε φοβερὸ νὰ μὲ ξαναπᾶνε στα κάτεργα, μὲ δέσουν μὲ μιὰν ἀλυσσίδα, ἐνῶ εἶνε ἔξω τόσο γαλάζιος ὁ οὐ τόσο διάφανο τὸ ποτάμι, καὶ τόσο ὤμορφη ἡ κόρη αὐτή, ποὺ εἶδ παράθυρο!... Ἀλλὰ γιατὶ μοῦ ἔρριξε τὸ λουλοῦδι; Γιατὶ μοῦ γέλασε; Τί θέλει ἀπὸ μένα, ἕναν ἄθλιο κατάδικο; Μὲ λυπήθη θὰ μὲ λυπήθηκε, ὅσο κι' ἂν μὲ φοβᾶται... Δὲν ξέρει πόσο μ' ξε... Δὲν ξέρει καὶ πόσο μοιάζει μὲ κάποια...

Ἄξαφνα, δυὸ ἄνδρες φάνηκαν στὸν δρόμο. Προχώρησαν [illegible] πρὸς τὸ μέρος μας, κι' ἀπότομα καν στὸν κατάδικο, τὸν ἅρπαξαν σφιχτά, κα ἔδεσαν τὰ χέρια. Ἐκεῖνος δὲν πρόφτασε ν' σταθῆ.

Ἡ κόρη πρόβαλλε πάλι στὸ παράθυρο τώρα. Ὁ κατάδικος τὴν κύτταξε, καὶ τὰ μάτια πάλι γέμισαν φλόγες.

— Ἐσὺ μ' ἐπρόδωσες, φώναξε, ἐσύ! ἄλλος δὲν μὲ εἶδε. Ἐσὺ ἔστειλες καὶ εἶδο πὼς ἐδραπέτευσε ἕνας κατάδικος. Καταρα Τῆς μοιάζεις σ' ὅλα ἐκείνης... Εἶσαι προδότ πως ἐκείνη. Μαγεύεις μὲ τὸ χαμόγελό σου κα τὰ λουλούδια σου, καὶ προδίνεις ἔπειτα. πρῶτα, κι' ὕστερα σκοτώνεις, ὅπως ὅλες γυναῖκες. Γιατὶ δὲν ἀνέβηκα νὰ σὲ σκοτώσω; τὶ σὲ πίστεψα; Γιατὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὲ σ τώρα; Γιατί;... Μὲ τράβηξες μὲ τὸ λουλούδ μὲ τὰ μάτια σου, μὲ τὸ χαμόγελό σου.. Δὲν ροῦσα νὰ φύγω μακριά σου. Καὶ νὰ τί ἔπα ρα... Γιὰ δεύτερη φορὰ μὲ καταστρέφει μ ναῖκα. Ἄ, νὰ μποροῦσα νὰ σᾶς σκοτώσω ὅλες!...

— Φτάνει πειά! Ἐμπρὸς πᾶμε, φώναξε ἀπὸ τοὺς ἄνδρες ποὔπιασαν τὸν κατάδικο, ἔσυρε, μαζὺ μὲ τὸν ἄλλο, πέρα, πρὸς τὸ φῶς... πρὸς τὴ σκλαβιά!...

Πρόβαλε μιὰ νέα κόρη, μὲ μιὰ βεντάγια στὸ χέρι!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

Μιὰ μέρα, ἡ περίφημη κόμησσα Ἐμμα Ναρμπόν, μπῆκε μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ γυι — ἑνὸς χαριτωμένου μικροῦ ἔξη ἐτῶν — καὶ τὸν βρῆκε νὰ προσ ται, γονατισμένος μπρὸς στὸ εἰκονοστάσι.

— Γιὰ ποιὸν προσεύχεσαι μὲ τόση ἀφοσίωσι, μικρέ μου, τὸν τησε.

— Γιὰ τὸ διάβολο, μαμᾶ, ἀπάντησε ἀφελέστατα ὁ μικρός.

— Πῶς! Γιὰ τὸ διάβολο;

— Ναί, μαμᾶ!

— Καὶ πῶς σοὔρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—Ὦ, μαμᾶ, εἶνε τόσο δυστυχισμένος ὁ κακομοίρης! Κανένας τὸν ἀγαπάει, κανένας δὲν ἐνδιαφέρεται γι' αὐτόν!... Παρα λοιπόν, τὸν Θεὸ νὰ τὸν προστατεύη!....

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ G. A. TREMENT

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΖΑΝ, 35 χρόνων, ΑΛΙΚΗ, 27 χρόνων, χλωμή, μὲ ὡραῖα μαλλιὰ καὶ μάτια.

(Στὸ σπίτι τοῦ Ζάν, σ' ἕνα δωμάτιο στολισμένο μὲ κίτρινα τριαντάφυλλα. Ὁ Ζὰν πηγαινοέρχεται μόνος μέσα στὸ δωμάτιο).

ΖΑΝ. — Γιατὶ ἀργεῖ τόσο νἄρθη; Μήπως δὲν ἔρθει καθόλου; Κι' ἐγὼ τὴν περιμένω μὲ τόση ἀγωνία! Γιατὶ παίζει ἔτσι μὲ τὴν καρδιά μου, ἀφοῦ ξέρει πόσο τὴν ἀγαπῶ; Εἶνε τώρα τόσος καιρὸς ποὺ τὴν ἱκετεύω νἄρθη νὰ μὲ βρῆ μιὰ μέρα ἐδῶ... Δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νἄρθη... Ἐπὶ τέλους θέλησε, δέχτηκε νἄρθη. Μοῦ εἶπε πὼς θἄρθη στὶς πέντε, καὶ εἶνε κιόλας ἡ ὥρα ἔξη. Δὲν θἄρθη οὔτε σήμερα... Μὰ γιατί, γιατί; Τί ἔγινε; Τί τῆς συνέβη; Μήπως μετάνοιωσε ἄξαφνα; Κι' ἐγὼ στόλισα τὸ δωμάτιο μὲ κίτρινα τριαντάφυλλα, τ' ἀγαπημένα της λουλούδια. Ὅταν τὴν πρωτοεῖδα, φοροῦσε ἕνα φόρεμα κίτρινο, κι' εἶχε καρφωμένα δυὸ κίτρινα τριαντάφυλλα στὰ μαῦρα της μαλλιά. Ἀλίκη!... Ἀγάπη μου!... Δὲν θἄρθης οὔτε σήμερα; Δὲν θὰ σὲ ἰδῶ οὔτε σήμερα νὰ μπαίνης ἐδῶ μέσα, δὲν θὰ σὲ σφίξω οὔτε σήμερα στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ δὲν θὰ φιλήσω τὰ μάτια σου οὔτε σήμερα; Μὰ εἶσαι λοιπὸν κι' ἐσὺ μιὰ γυναῖκα φιλάρεσκη, ὅπως ὅλες, καὶ παίζεις μὲ τὴν ζωὴ αὐτῶν ποὺ σ' ἀγαποῦνε; Ἀλλ' ὄχι... Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω αὐτό. Εἶσαι ἡ πιὸ ἁγνή, ἡ πιὸ τέλεια γυναῖκα τοῦ κόσμου! Καὶ θἄρθης... Θἄρθης ἀπόψε... Ναί... Σὲ λίγο θὰ εἶσαι ἐδῶ...

(Ἀκούεται ἕνα δειλὸ χτύπημα στὴν πόρτα. Ὁ Ζὰν τρέχει, ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα ἡ Ἀλίκη).

ΖΑΝ, (φιλῶντας τὰ χέρια της) — Ἦρθες!... Ἦρθες, ἀγάπη μου!... Κι' ἐγὼ φοβόμουν τόσο μήπως δὲν ἔρθεις...

ΑΛΙΚΗ, (χαμογελῶντας θλιμμένα). — Ἦρθα.

ΖΑΝ. — Μὰ γιατὶ ἄργησες, λατρεία μου;

ΑΛΙΚΗ, (ἀφηρημένη). — Ἄργησα;

ΖΑΝ. — Εἶπες πὼς θἄρθης στὶς πέντε, καὶ εἶνε τώρα ἡ ὥρα ἔξη.

ΑΛΙΚΗ, (κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ κυττάζει γύρω της). — Τί ὡραῖα τριαντάφυλλα!

ΖΑΝ, (παίρνει μερικὰ τριαντάφυλλα ἀπὸ ἕνα βάζο καὶ τ' ἀκουμπάει στὰ γόνατα τῆς Ἀλίκης). — Τ' ἀγαπημένα σου λουλούδια.

ΑΛΙΚΗ, (παίρνει ἕνα τριαντάφυλλο καὶ τὸ μυρίζει). — Εὐχαριστῶ... Μοῦ ἄρεσαν πολὺ πάντα τὰ κίτρινα τριαντάφυλλα. Δὲν ἔχουν μεθυστικὸ ἄρωμα, ἀλλ' εἶνε τόσο ὡραῖα!

ΖΑΝ. — Ταιριάζουν τόσο μὲ τὴν μελαχροινή σου ὀμορφιά! Ἀλλ' εἶσαι πολὺ χλωμὴ ἀπόψε, ἀγάπη μου. Εἶσαι χλωμὴ σὰν τ' ἀγαπημένα σου ρόδα.

ΑΛΙΚΗ. — Λοιπὸν ἔτσι, νόμιζες πὼς δὲν θὰ ἐρχόμουν;

ΖΑΝ. — Ναί. Κι' ἀνησυχοῦσα, κι' ἀγωνιοῦσα. Μὰ ἦρθες... Σ' εὐχαριστῶ. Πρέπει νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος, πολὺ εὐτυχισμένος. (Θέλει νὰ τὴν ἀγκαλιάση).

ΑΛΙΚΗ, (σπρώχνοντάς τον). — Μή... μή... ὄχι!

ΖΑΝ. — Γιατί; Δὲν θέλεις νὰ σὲ φιλήσω; Δὲν μ' ἀγαπᾶς;

ΑΛΙΚΗ.—Σ' ἀγαπῶ πολύ. Ἀλλά...

ΖΑΝ. —Ἀλλά;

ΑΛΙΚΗ.—Τίποτε... Τίποτε... Μοῦ δίνεις κι' ἄλλα τριαντάφυλλα;

ΖΑΝ, (τῆς προσφέρει κι' ἄλλα τριαντάφυλλα).— Εἶνε ὅλα δικά σου, ἀγάπη μου.

ΑΛΙΚΗ, (βγάζει τὸ καπέλλο της καὶ στολίζει μὲ δυὸ κίτρινα τριαντάφυλλα τὰ μαλλιά της). — Θυμᾶσαι; Ὅταν μὲ πρωτοεῖδες, εἶχα στολισμένα τὰ μαλλιά μου μὲ κίτρινα τριαντάφυλλα. (Βγάζει τὸ ἐπανωφόρι της). — Καὶ φοροῦσα αὐτὸ τὸ κίτρινο φόρεμα. Κι' εἶχα ἐδῶ στὸ στῆθος μου μιὰ δέσμη ἀπὸ κίτρινα τριαντάφυλλα. (Καρφώνει μιὰ δέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα στὸ κορσάζο της).

ΖΑΝ. —Ἀγάπη μου! Τί ὡραία ἰδέα εἶχες νἄρθης ἐδῶ μὲ τὸ φόρεμα αὐτό! Τὸ ἀξέχαστο αὐτὸ φόρεμα....

ΑΛΙΚΗ, (κυττάζοντάς τον γλυκά). — Μ' ἀγαπᾶς;

ΖΑΝ, (παράφορα).— Σὲ λατρεύω! (Τὴν ἀγκαλιάζει, ἀλλ' ἐκείνη καὶ πάλι τὸν ἀπομακρύνει, στενάζοντας). Θεέ μου! Γιατὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς, ὅσο σ' ἀγαπῶ ἐγώ;

ΑΛΙΚΗ, (δακρύζοντας). — Σ' ἀγαπῶ πολὺ περισσότερο ἀκόμα, πολὺ περισσότερο.

ΖΑΝ.— Γιατὶ λοιπὸν δὲν μ' ἀφίνεις νὰ σ' ἀγκαλιάσω;

ΑΛΙΚΗ. — Τί ὥρα εἶνε;

ΖΑΝ.—Τί σὲ νοιάζει γιὰ τὴν ὥρα;

ΑΛΙΚΗ, (ἀποφασιστικά). — Εἶνε μετρημένες ἡ ὧρες τῆς ζωῆς μου.

ΖΑΝ, (τρομαγμένος). — Τί θέλεις νὰ πῆς, ἀγάπη μου;

ΑΛΙΚΗ. — Ζάν, πρέπει νἄχης θάρρος. Πές μου, θὰ ἤθελες νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου;

ΖΑΝ, (πολὺ ταραγμένος) — Νὰ πεθάνης; Ὄχι. Θέλω νὰ ζήσης, νὰ ζήσης μέσα στὴν ἀγκαλιά μου. (Τὴν ἀγκαλιάζει σφιχτά).

ΑΛΙΚΗ, (λιποψυχῶντας). — Θεέ μου!... Πεθαίνω!...

ΖΑΝ. — Μὰ τί ἔχεις, τί ἔχεις, ἀγαπημένη μου; Λέγε μου, ἐπὶ τέλους;

ΑΛΙΚΗ, (δείχνοντας τὸ στῆθος της). — Ἔχω τὸν θάνατο ἐδῶ... ἐδῶ...

ΖΑΝ.— Τὸ θάνατο! Τί θέλεις νὰ πῆς;

ΑΛΙΚΗ. — Ἐδῶ, στὸ στῆθος μου... Ἐδῶ... Εἶνε ἕνας μικρὸς ὄγκος, ποὺ πονάει πολύ. Γι' αὐτὸ στενάζω ὅταν μ' ἀγκαλιάζεις. Εἶνε ἕνας ὄγκος μικρὸς ἀκόμα, μὰ θὰ μεγαλώση, ἂν τὸν ἀφήσω. Ἐξώρκισα τὸν γιατρὸ νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια. Κι' ἐγχείρησι νὰ κάνω, μοῦ εἶπε, δὲν θὰ γιατρευτῶ. Τὰ ἤξερα ὅλα αὐτά, ὅταν σοῦ ὥρισα ραντεβοῦ. Μὰ θέλησα νὰ πεθάνω ἐδῶ, σιμά σου.

ΖΑΝ, (ἀγκαλιάζοντάς την τώρα ὅσο μπορεῖ πιὸ ἀπαλά). — Δὲν θὰ πεθάνης, ἀγάπη μου. Θὰ γίνης καλά.

ΑΛΙΚΗ. — Ὄχι, ὄχι... Ἡ ἀρρώστεια μου εἶνε ἀγιάτρευτη. Καὶ ὅσο θὰ περνάη ὁ καιρὸς, οἱ πόνοι μου θὰ γίνωνται φοβερώτεροι. Καί, θὰ πεθάνω μέσα σὲ φριχτὴ ἀγωνία. Γιατὶ λοιπὸν νὰ ζήσω πολὺν καιρὸ ἀκόμα, σπαράζοντας ἀπὸ τοὺς πόνους; Δὲν εἶνε προτιμώτερο νὰ πεθάνω ἀπὸ τώρα, ὤμορφη καὶ ποθητὴ, ὅπως εἶμαι ἀκόμα, μέσα στὴν ἀγκαλιά σου;

ΖΑΝ. — Ἀλίκη! Εἶνε φοβερό!...

ΑΛΙΚΗ. — Δὲν εἶνε τόσο φοβερὸ γιὰ μένα, ἀφοῦ μ' ἀγαπᾶς κι' ἀφοῦ μπορῶ νὰ πεθάνω στὴν ἀγκαλιά σου.

ΖΑΝ. — Μὰ μπορεῖ νὰ γίνης καλά, ἀγάπη μου.

ΑΛΙΚΗ.— Ἡ ἀρρώστεια μου εἶνε ἀνίατη, σοῦ τὸ εἶπα. Λοιπόν, πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς. Θέλω νὰ τ' ἀκούσω ἀκόμα μιὰ φορά.

ΖΑΝ.— Σὲ λατρεύω!...

ΑΛΙΚΗ.— Πές μου το, πές μου το πάλι....

ΖΑΝ.— Σ' ἀγαπῶ!... Σὲ λατρεύω!... Σὲ ποθῶ!... Καὶ τώρα ποὺ εἶσαι πονεμένη, σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ πρίν.

ΑΛΙΚΗ.— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα πάντα. Σ' ἀγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ σὲ εἶδα. Μὰ ἡ προλήψεις καὶ ἡ κοινωνικὲς συνθῆκες δὲν μ' ἄφιναν νἄρθω κοντά σου. Δὲν ἤθελα ν' ἀπατήσω ἕνα σύζυγο ἀνάξιό μου, ποὺ μὲ προδίδει κάθε τόσο... Ἤθελα νὰ μείνω ἀνώτερή του μέχρι τέλους. Μὰ ὅταν βεβαιώθηκα πὼς ἔχω τὸν θάνατο μέσα μου, ἀποφάσισα νἄρθω σ' ἐσένα. Ὁ κίνδυνος τοῦ θανάτου μ' ἐλευθέρωσε ἀπὸ κάθε δισταγμό, κι' ἦρθα κοντά σου.

ΖΑΝ. — Θὰ σὲ σώσω ἐγὼ ἀπὸ τὸ θάνατο...

ΑΛΙΚΗ.— Δὲν μπορεῖς, ἀγαπημένε μου.

ΖΑΝ.— Ἡ ἀγάπη μου θὰ νικήση τὸν θάνατο...

ΑΛΙΚΗ.— Ἀλλοίμονο, Ζάν! Οὔτε ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ μὲ σώση πειά. Εἶνε μετρημένες ἡ στιγμές μου. Πρὶν ἔρθω ἐδῶ, πῆρα ἕνα δηλητήριο, τὸ ὁποῖο φέρνει σιγὰ-σιγὰ τὸ θάνατο... Καὶ σὲ λίγο θἄχω πεθάνει...

ΖΑΝ.— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Ἀλίκη!... Πές μου τί δηλητήριο εἶνε αὐτό. Πρέπει νὰ φωνάξω ἀμέσως ἕναν γιατρό.

—ΑΛΙΚΗ.— Ὄχι, δὲν θέλω.

ΖΑΝ.— Ἀλίκη!... Λατρεία μου!... (Ξεσπάει σὲ λυγμούς).

ΑΛΙΚΗ.— Μὴν κλαῖς... Τὰ μάτια μου θολώνουν κιόλας... Ἔρχεται ὁ θάνατος!... Ζάν, ἀγαπημένε μου, ἄφησέ με νὰ γείρω στὴν ἀγκαλιά σου. Ἔτσι... Τί γλυκὰ ποὺ εἶνε ἔτσι!... Τί ὡραῖα!... Τί γλυκὸς ποὺ εἶνε ὁ θάνατος μέσα στὴν ἀγκαλιά σου!...

ΖΑΝ, (φιλῶντας ἀπελπισμένα τὰ μαλλιά της, τὰ μάτια της, τὸ στόμα της). — Ἀλίκη, ζωή μου!... Τί θὰ γίνω, χωρὶς ἐσένα;

ΑΛΙΚΗ.— Θέλω νὰ θυμᾶσαι πόσο σ' ἀγάπησα. Καὶ νὰ σοῦ δίνη δύναμι καὶ θάρρος ἡ ἀνάμνησίς μου... Τὰ φρόντισα ὅλα... Ἐδῶ μέσα στὴν τσάντα μου ἔχω ἕνα γράμμα καὶ λέω πὼς αὐτοκτονῶ... Ἔτσι, δὲν θὰ σ' ἐνοχλήση κανείς... Ἀγκάλιασέ με, ἀγκάλιασέ με πιὸ σφιχτά... Τώρα δὲν πονῶ πειά... Τί περίεργο!... Δὲν πονῶ καθόλου... Δὲν νοιώθω πειὰ κανένα πόνο, παρὰ μόνο μιὰ θεία εὐδαιμονία... Εἶμαι εὐτυχισμένη... Κανεὶς δὲν θὰ μάθη πόσο εὐτυχισμένη πεθαίνω, καὶ πόσο ἦταν ἁγνὴ ἡ ἀγάπη μας!... Ζάν... Φεύγω... Φεύγουμε... Φεύγουμε μαζύ, δὲν εἶνε ἔτσι; Φεύγουμε ἐπάνω σὲ χρυσᾶ σύννεφα... Χρυσοφτέρουγα ἀγγελούδια μᾶς ραίνουν μὲ κίτρινα τριαντάφυλλα... Τί ὡραῖα, τί ὡραῖα, καλέ μου!...

(Ἄξαφνα μένει ἀσάλευτη μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζάν, μὲ τὰ μάτια κλειστὰ καὶ μ' ἕνα ἐκστατικὸ χαμόγελο στὰ χείλη).

ΖΑΝ, (σὰν τρελλός).—Ἀλίκη!... Ἀλίκη!... Ἀγάπη μου!... (Ρίχνεται ἐπάνω της καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα).

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΑΡΟΖΕ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Χρόνια ἔχουν περάσει... Στὸ ἀγρόκτημα τοῦ δὸν Αὐγουστίνου ζῆ τώρα ὁ δὸν Φάβιος μαζὺ μὲ τὴν κόρη του Ροζάριο, τῆς ὁποίας ἡ μητέρα, ἡ ὡραία Ροζαρίτα, ἔχει πεθάνει. Ὁ δὸν Φάβιος λείπει ἀπὸ ἡμέρες στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ ὅπου ἔχει πάει νὰ ἐποπτεύση τὴν ἀποστολὴ ἑνὸς φορτίου χρυσαφιοῦ. Μὰ ἡ μέρες περνοῦν κι' ἡ ἀποστολή, ἡ ὁποία ἔπρεπε νὰ ἔχη ἐπιστρέψει, δὲν φαίνεται πουθενά. Ἡ Ροζάριο ἀνησυχεῖ τρομερὰ γιὰ τὸν πατέρα της καὶ στέλνει τὸν ἐπιστάτη τοῦ κτήματος Ματαζιέτε μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄνδρες, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ προχωρήση ὥς ἕνα σημεῖο τῆς ἐρήμου καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως συναντήση πουθενὰ τὸν πατέρα της... Στὸ τέλος, ἐπειδὴ κι' ὁ Ματαζιέτε ἀργεῖ νὰ γυρίση, μὴ μπορῶντας πειὰ νὰ συγκρατήση τὴν ἀγωνία της, παίρνει τὸ γενναῖο Βουαροζέ, τὸ θετὸ πατέρα τοῦ δὸν Φάβιο καὶ ξεκινοῦν μαζὺ γιὰ νὰ ἰδοῦν, τί ἔχει συμβῆ. Καθὼς ὅμως προχωροῦν στὶς ἐρημιές, βρίσκονται ἔξαφνα μπροστὰ σὲ τέσσερες Ἰνδούς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν περικυκλώσει ἕναν ἔφιππο ὁμόφυλό τους καὶ προσπαθοῦν νὰ τὸν σκοτώσουν. Τὸν σώζουν, κι' ὁ Βαχιτὰχ — ἔτσι λέγεται ὁ Ἰνδὸς — νοιώθει ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ τὸν πλημμυρίζη ἕνα βαθὺ αἴσθημα γιὰ τὴν ὡραία Ροζάριο. Ἐπειδὴ τοὺς πιάνει στὸ δρόμο μπόρα, ἐπιστρέφουν στὸ ἀγρόκτημα, ὅπου ξαναγυρίζει σὲ λίγο κα ὁ Ματαζιέτε, χωρὶς νὰ ἔχη συναντήσει πουθενὰ τὴν ἀποστολή. Τέλος, φτάνει στὴν ἀγροικία ὁ Πέπε, ὁ γενναῖος σύντροφος τοῦ δὸν Φάβιο, ὁ ὁποῖος τοὺς διηγεῖται ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ροζάριο κι' οἱ σύντροφοί του βρίσκονται ἀποκλεισμένοι ἀπ' τοὺς Ἐρυθροδέρμους στὴν Κοιλάδα τοῦ Χρυσοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Εἴμαστε πειὰ πολὺ ἀνήσυχοι, ἐξακολούθησε ὁ Πέπε, καὶ τὴν ἀνησυχία μας αὐτὴ τὴ μεγάλωσαν ἀκόμα περισσότερο τὰ λόγια ἑνὸς Ἰνδοῦ, ποὺ τὸν εἴχαμε πιάσει αἰχμάλωτο κι' ὁ ὁποῖος μᾶς εἶπε:

»—Θὰ ξαναγυρίσουν σὲ λίγο οἱ δικοί μας καὶ πάλι, ἀκόμα πιὸ πολλοί... Οἱ Ἰνδοὶ δὲν θέλουν τοὺς Λευκοὺς τόσο κοντά τους! Ὁ Οὐ' Σακάμε θέλει τὶς κόμες τους κι' ὁ Μπαντέρας τὸ χρυσάφι τους.

—Ὁ Οὐ' Σακάμε; ἀκούστηκε ἔξαφνα μιὰ δυνατὴ φωνή.

Ἦταν ὁ Βαχιτάχ, ὁ ὁποῖος εἶχε μπῆ μέσα στὴν αἴθουσα τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Πέπε ἔλεγε τὰ τελευταῖα του λόγια.

—Ναί, σίγουρα ὁ Οὐ' Σακάμε ὠργάνωσε τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ, εἶπε τότε ὁ Βουαροζέ, κατσουφιάζοντας. Τώρα, ἔπειτ' ἀπ' ὅσα διηγήθηκε ὁ Πέπε, εἶμαι σίγουρος γι' αὐτό...

Ὁ Πέπε, ἀναγνωρίζοντας τὸν Βαχιτάχ, τὸν χαιρέτησε φιλικά. Κατόπιν ὁ πρῶτος ἐξακολούθησε:

—Ἡ κατάστασί μας λοιπὸν ἦταν ἐξαιρετικὰ κρίσιμη... «Ἀκοῦστε — εἶπα τότε στὸ δὸν Φάβιο — πρέπει νὰ πάω στὴν ἀγροικία γιὰ νὰ πῶ τὴν κατάστασί μας στὴν οἰκογένειά σας καὶ στὸ Βουαροζέ... Μᾶς χρειάζονται γρήγορα ἐνισχύσεις, τρόφιμα, πολεμοφόδια... Ὅσο λίγοι κι' ἂν εἴμαστε τώρα, ἡ Κοιλὰς τοῦ Χρυσοῦ μπορεῖ ἀκόμα ἕνα μῆνα ν' ἀνθέξη στὶς ἐπιθέσεις τῶν Ἰνδῶν...» Ὁ δὸν Φάβιος βρῆκε τὴ σκέψι μου καλὴ καὶ μοῦ εἶπε: «Πήγαινε, Πέπε, μὰ ἔχε ὑπ' ὄψει σου ὅτι ἡ σωτηρία μας κι' ἡ διατήρησι τῆς Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἔγκαιρη ἄφιξί σου στὴ βίλλα καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ γρήγορο ἐρχομὸ τῶν ἐνισχύσεων ποὺ θὰ στείλουν...» Ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ὁ δὸν Φάβιος μ' ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ πρόσθεσε μὲ συγκίνησι:

»—Φίλησε γιὰ λογαριασμό μου τὴ Ροζάριο... Καὶ πές της νὰ μὴ φοβᾶται, γιατὶ ὁ Θεὸς προστατεύει τὸν πατέρα της...

»Κατόπιν ἔφυγα ἀμέσως — εἶπε τελειώνοντας ὁ Πέπε. Στὸ δρόμο μου δὲν εἶχα δυσάρεστες συναντήσεις, ὁ καιρὸς ἦταν καλὸς κι' ἔτσι ἔφτασα ὥς ἐδῶ.

V

Η ΑΠΟΦΑΣΙ ΤΗΣ ΡΟΖΑΡΙΟ

Ὁ Πέπε σώπασε, ἀφίνοντας τοὺς ἀκροατάς του βαθειὰ ταραγμένους ἀπὸ τὰ λόγια του. Ἡ Ροζάριο τότε σηκώθηκε κι' ἐπῆγε κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ Πέπε, καθὼς τῆς ἔδινε στὸ μέτωπο τὸ φίλημα τοῦ πατέρα της, ἔννοιωσε νὰ τὸν πλημμυρίζη μιὰ ἀπέραντη τρυφερότης, καὶ τὰ μαῦρα παιγνιδιάρικα μάτια του δάκρυσαν.

Τότε ὁ Βουαροζὲ εἶπε μ' ἐμψύχωσι:

— Πρέπει νὰ ὀργανώσουμε ἀμέσως μιὰ ἀποστολὴ ποὺ θὰ φύγη γιὰ νὰ ἐνισχύση τὸ δὸν Φάβιο καὶ τοὺς ὑπερασπιστὰς τῆς Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ.

— Ὁ Ματαζιέτε ἂς διαλέξει — πρόσθεσε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος — τοὺς πιὸ γενναίους ἀπ' τοὺς κυνηγούς μας, ὅλους ὅσους ἡ παρουσία τους δὲν εἶνε ἀναγκαία ἐδῶ...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ νεαρὸς Βαχιτάχ, ὁ ὁποῖος ἔμενε σιωπηλός, χώρησε μὲ σοβαρότητα καὶ εἶπε, κυττάζοντας τὴ Ροζάριο:

—Ὁ Βαχιτὰχ θ' ἀκολουθήση τοὺς λευκοὺς ἀδελφούς του στὸ νοπάτι τοῦ πολέμου. Δὲν ξεχνάει πὼς τὸ Ἄνθος τῆς Ἐρήμου τοῦ σωσε τὴ ζωὴ καὶ δὲν θέλει νὰ τὴ δῆ νὰ θρηνῆ γιὰ τὸ θάνατο τοῦ τέρα της.

—Μπράβο, παλληκάρι μου! φώναξε ὁ Πέπε.

—Ὁ γυιός μου Βαχιτὰχ μιλάει κι' ἐνεργεῖ σὰν ἀρχηγός! ἐπρόσ σε πιὸ εὐγενικὰ ὁ Βουαροζέ, δίνοντας τὸ στιβαρὸ χέρι του στὸ Ἰνδό, ὁ ὁποῖος τοῦ τὸ ἔσφιξε μ' ἀγάπη καὶ σεβασμό, λέγοντας:

—Ὁ Βαχιτὰχ διψάει καὶ γιὰ τὸ αἷμα τοῦ ἐχθροῦ του Οὐ' Σα καὶ θέλει τὴν κόμη του γιὰ τρόπαιο!

Ἡ τόσο αὐθόρμητη αὐτὴ ἀπόφασι τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τὰ μεγαλό λόγια του, συγκίνησαν τὴν καρδιὰ τῆς Ροζάριο, ἡ ὁποία τοῦ ἔρ ἕνα βλέμμα γεμᾶτο εἰλικρινῆ εὐγνωμοσύνη... Ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησ ἕνα σοβαρὸ χαμόγελο, ἐνῶ μιὰ ἔκφρασι χαρᾶς φώτιζε τὰ μπρούτ χαρακτηριστικά του.

Σὲ λίγο ὁ Πέπε πῆγε ν' ἀναπαυθῆ ἔπειτ' ἀπὸ τὸ τόσο κουραστ ταξεῖδι του, ἐνῶ ὁ Βουαροζὲ κι' ὁ δὸν Αὐγουστῖνος εἶχαν προσκ σει τὸν ἐπιστάτη Ματαζιέτε γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μαζύ του γιὰ τ ὀργάνωσι τῆς ἀποστολῆς.

Ἡ εἴδησις τοῦ κινδύνου ποὺ διέτρεχε ὁ δὸν Φάβιος κι' οἱ σ τροφοί του, εἶχε προκαλέσει ζωηρὴ συγκίνησι μεταξὺ τοῦ προσωπ τοῦ ἀπέραντου ἀγροκτήματος, ποὺ λάτρευε τοὺς κυρίους του. Ἐπ Βουαροζὲ θὰ μποροῦσε νὰ διαλέξη εὔκολα τοὺς πενῆντα ἄνδρες το προωρισμένους νὰ ἀποτελέσουν τὴν ἐνίσχυσι ποὺ θὰ πήγαινε νὰ βο θήση τὸν δὸν Φάβιο.

Ζητωκραυγὲς καὶ φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ, ὑποδέχτηκαν τὸ Ματαζιέ τε, ὅταν πῆγε νὰ τοὺς ἀνακοινώση τὶς διαταγὲς τοῦ δὸν Αὐγουστί νου. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ὑποστατικοῦ, στοὺς ὁποίους εἶχε ξεσπ τὸ κληρονομικὸ μῖσος ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν, διαμφισβητοῦσαν τὴ μὴ νὰ μετάσχουν τῆς ἀποστολῆς.

Ἀπὸ τὴν αὐγὴ ὥς τὴ νύχτα ὅλοι βρισκόντουσαν σὲ κίνησι στὴν γροικία καὶ στὰ ὑποστατικά της.

Τὰ κάρρα, ποὺ θὰ μετέφεραν τὰ τρόφιμα, τὰ ὅπλα καὶ τ' ἄλ ἀντικείμενα, ἐπιδιορθωνόντουσαν βιαστικά. Τὰ ἄλογα καὶ τὰ μου ρια ποὺ θὰ τὰ ἔσερναν ξαναπεταλωνόντουσαν.

Διαλεγμένοι μεταξὺ τῶν καλυτέρων καβαλλάρηδων καὶ τῶν ἐπιδέξιων σκοπευτῶν, οἱ πενῆντα ἄνδρες ποὺ θὰ ἔφευγαν, καθάρ γρήγορα τὰ ὅπλα τους κι' ἑτοίμαζαν τὰ πάντα. Ἡ ἐνεργητικότης ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων φανέρωνε τὴν ἀφοσίωσί τ πρὸς τὸν δὸν Φάβιο καὶ τὴ μεγάλη ἐπιθυμία τους νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἐρυθροδέρμους.

Ἐνῶ γινόντουσαν ὅλ' αὐτά, ἡ Ροζάριο, ἀποτραβηγμένη στὸ δω μάτιό της, εἶχε πέσει σὲ βαθειὰ συλλογή.

Κατασκήνωσις Ἰνδῶν

(Ἀπ' τὸ βιβλίο τοῦ Γαβριὴλ Φερρὺ)

Ὅταν, ἔπειτ' μερικὲς ὧρες, καὶ κάθησε στὸ τοῦ δὸν Αὐγουστ γιὰ τὸ πρωϊνὸ γευμα, στὴ χλωμ πὸ τὴν ἀνησυχία της καὶ στὰ της μαῦρα μάτια γραφιζόταν μιὰ νήθιστη ἔκφρασι βαρότητος.

Μὰ ὁ παπποῦς τῆ ἀπορροφημένος ἦταν κι' αὐτὸς τὶς σκέψεις του, πρόσεξε τὴ μετα αὐτὴ τῆς Ροζάριο. Συλλογιζόταν τὸ Φ βιο, ποὺ τὸν ἀγαπ σε σὰν παιδί του ποὺ βρισκόταν τώρα ἀπομονωμένος σὲ γωνιὰ τοῦ Νέου Μ ξικοῦ, περικυκλωμένος ἀπὸ ἄγριους Ἰνδούς. Τὸ παληὸ πολεμ μένος του ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν εἶχε πνήσει... Πόσο λ ταν ποὺ ἡ ἡλικία του δὲν τοῦ ἐπέτρεπε συνοδεύση τὴν ἀποστολή.

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἡ Ροζάριο σηκώθηκε καί, μὲ τόνο στοργικό, μὰ σταθερό, εἶπε:

—Πατέρα μου, θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχω τὴ συγκατάθεσί σας...

—Τί θέλεις νὰ πῆς, παιδί μου; τὴ διέκοψε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, ξαφνιασμένος κάπως. Ἐξηγήσου...

—Ἀποφάσισα νὰ φύγω κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀποστολὴ ποὺ πάει νὰ βοηθήση τὸν ἀγαπητό μου πατέρα...

Ἡ ἔκπληξι τοῦ δὸν Αὐγουστίνου, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἔμεινε γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἄφωνος. Ἔπειτα φώναξε:

—Βέβαια, παιδί μου, ἔχω συνηθίσει στὶς ἰδιοτροπίες σου... Μὰ αὐτὴ ξεπερνάει ὅλες τὶς προηγούμενες... Ἡ ἀγάπη σου πρὸς τὸν πατέρα σου σὲ κάνει νὰ μὴν ξέρης τί λές...

Ἡ Ροζάριο ἔκανε μιὰ κίνησι διαμαρτυρίας καὶ εἶπε:

—Δὲν μπορῶ νὰ περιμένω ἐδῶ!... Ἡ καρδιά μου δὲν θὰ μπορέση ν' ἀνθέξη στὴν ἀγωνία ὥς ὅτου νὰ μάθω ἂν ὁ πατέρας μου σώθηκε ἢ ὄχι....

—Ἡ θέσις μιᾶς γυναίκας δὲν βρίσκεται σὲ περιπέτειες γεμᾶτες κινδύνους κάθε εἴδους, παρατήρησε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος.

—Οἱ κίνδυνοι δὲν μὲ τρομάζουν! ἀπάντησε παράφορα ἡ νέα.

—Ἀδιάφορο! Ἐγὼ πάντως δὲν μπορῶ, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιδοκιμάσω ἕνα τέτοιο σχέδιο!

Ἡ Ροζάριο, μὲ τὸ πεῖσμα ζωγραφισμένο στὸ μέτωπό της καὶ στὰ μάτια της, ἄκουγε χωρὶς ν' ἀπαντάη τὶς παρατηρήσεις τὶς ὁποῖες τῆς ἔκανε ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν ἄρνησί του.

Μὰ κι' ὁ ἴδιος ἔβλεπε ὅτι τὰ λόγια του δὲν ἔφερναν κανένα ἀποτέλεσμα. Γι' αὐτό, κουρασμένος πειὰ νὰ μιλάη, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή:

—Ἔ λοιπόν, ἂς βάλουμε κριτὴ τὸ Βουαροζέ...

Ὁ Βουαροζὲ ὅμως, ὅταν ἔμαθε περὶ τίνος πρόκειται, ξαφνιάστηκε λιγώτερο ἀπὸ τὸ δὸν Αὐγουστῖνο, γιατὶ ἤξερε καλύτερα τὸν ἐνεργητικὸ χαρακτῆρα τῆς Ροζάριο. Ὡστόσο, στὴν ἀρχὴ ἀντέταξε κι' αὐτὸς τὴν ἴδια ἄρνησι μὲ τὸ γέρο.

Μὰ ἡ νέα κόρη τοῦ περιέγραψε μὲ τόση δύναμι τὴν **ἀγωνία** καὶ τὴν ἀνησυχία ποὺ θὰ τὴν βασάνιζαν κατὰ τὸ διάστημα ποὺ θὰ βρισκόταν σὲ ἀβεβαιότητα, γιὰ τὴν τύχη τοῦ πατέρα της, τὸν παρακάλεσε τόσο θερμὰ νὰ τὴ γλυτώση ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρτύριο ποὺ ἦταν χειρότερο κι' ἀπ' τοὺς πιὸ τρομεροὺς κινδύνους, ὥστε στὸ τέλος ὁ παλαιὸς κυνηγὸς τῶν δασῶν ἐπεδοκίμασε τὴν ἀπόφασί της.

Ἦταν ἄλλως τε περήφανος γιὰ τὸ θάρρος αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ ποὺ τὸ εἶχε μεγαλώσει ὁ ἴδιος καὶ τὸ λάτρευε σὰν δικό του...

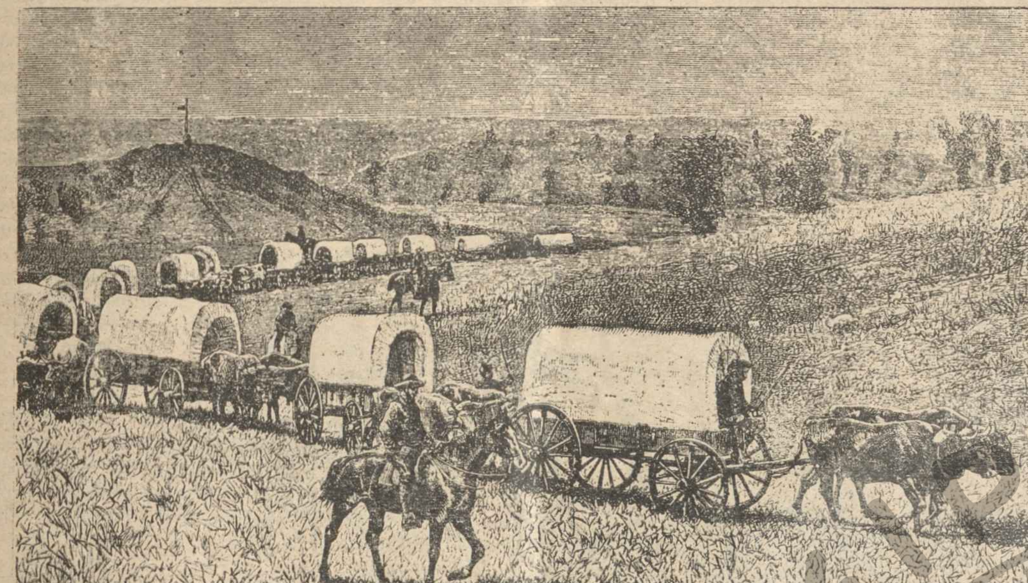

Μὲ τίς πρωτες λάμψεις τῆς αὐγῆς, τὸ καραβάνι ξεκίνησε...

Τὴ φίλησε μὲ τρυφερότητα, καὶ τῆς φώναξε:

—Μπράβο, παιδί μου, εἶσαι καλύτερη ἀπὸ ἄνδρας!

Ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν δὸν Αὐγουστῖνο, πρόσθεσε:

—Πρέπει νὰ ὑποχωρήσουμε στὴν θέλησι τῆς Ροζάριο... Μὲ ἔπεισε!

Ὁ δὸν Αὐγουστῖνος, ἀνίκανος πειὰ ν' ἀντισταθῆ περισσότερο, ἔδωσε τὴ συγκατάθεσί του γιὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς ἀγαπημένης του ἐγγονῆς.

Ὅταν ὁ ἥλιος βασίλευε, ὅλα τὰ μέλη τῆς ἀποστολῆς ἦσαν πειὰ ἕτοιμα νὰ ξεκινήσουν τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

Τότε καθένας πῆγε νὰ κοιμηθῆ μερικὲς ὧρες.

Μὲ τὶς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς, τὸ καραβάνι, ἀποτελούμενο ἀπὸ ἄνδρες ἀποφασιστικούς, καβάλλα σὲ ἀνυπόμονα ἄλογα, ξεκινοῦσε ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸ τοῦ Λὰς Ἄγκας, ἐνῶ ὁ δὸν Αὐγουστῖνος τοὺς ἀποχαιρετοῦσε μὲ τὸ μαντῆλι του...

VI

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΙΝΔΟΥΣ

Ἂς προχωρήσουμε τώρα δώδεκα μέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῶν ἡρώων μας κι' ἂς μεταφερθοῦμε σ' ἕνα μέρος τῶν μεξικανικῶν λειμώνων, ἀπ' τὸ ὁποῖο φαίνονται μακρυὰ ἡ γαλαζωπὲς κορυφὲς τῶν ἰσχυρῶν βουνῶν Λὰς Κουέρβας.

Κοντὰ σ' ἕνα ποτάμι ποὺ κυλοῦσε ἥσυχα τὰ νερά του, βρισκόντουσαν στρατοπεδευμένοι καμμιὰ ἑκατοστὴ Ἰνδοὶ πολεμισταί.

Ἡ θέσις ποὺ εἶχαν διαλέξει γιὰ νὰ σταθμεύσουν μερικὲς ὧρες, εἶχε ὄψι ἄγρια καὶ πένθιμη, ἁρμονισμένη μὲ τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ διαδραματιζόταν σὲ λίγο ἐκεῖ.

Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοὶ ἦσαν εὔρωστα καὶ μὲ ἀθλητικὸ παράστημα παλληκάρια, μὲ βλέμματα ἀπειλητικὰ καὶ μὲ φυσιογνωμίες ἄγριες.

Ὅλοι τους ἦσαν καλὰ ὡπλισμένοι. Μερικοὶ μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς εἶχαν καὶ καραμπῖνες. Γερὰ καὶ ζωηρὰ ἀμερικανικὰ ἄλογα — κλεμένα, χωρὶς ἄλλο, ἀπὸ διάφορα ὑποστατικὰ — δεμένα, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὰ δέντρα, φανέρωναν τὴ λαμπρὴ ὀργάνωσι τῶν πολεμιστῶν αὐτῶν.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔδειχναν μιὰ τρομακτικὴ χαρά. Κι' ἡ ἀφορμὴ αὐτῆς τῆς χαρᾶς ἦταν τὸ θέαμα ἑνὸς Λευκοῦ δεμένου χειροπόδαρα στὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου.

Ὁλόγυρά του, οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν στήσει ἕναν καταχθόνιο χορό, ποὺ θἄλεγε κανεὶς πὼς τὸν χόρευαν οἱ ἴδιοι οἱ δαίμονες τῆς κολάσεως.

Ἔξαφνα, ὁ χορὸς σταμάτησε, κι' ἕνας ἀπ' τοὺς Ἰνδούς, προχωρῶντας πρὸς τὸ θῦμα, τὸ προωρισμένο γιὰ τὸ μαρτύριο, εἶπε τ' ἀκόλουθα λόγια:

—Οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλῆς σου, οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ χλωμὰ πρόσωπα, γίνονται φλύαροι σὰν παπαγάλοι ὅταν εἶνε πολυάριθμοι. Μά, ὅταν βρίσκονται δεμένοι στὸν πάσσαλο τοῦ μαρτυρίου, γίνονται ἄφωνοι σὰν ψάρια. Θὰ τολμήσης ἐσύ, Λευκέ, νὰ τραγουδήσης τὸ τραγοῦδι τοῦ θανάτου σου;

Ἕνας βαθὺς στεναγμὸς τοῦ αἰχμαλώτου ἦταν ἡ μόνη του ἀπάντησι.

Ἕνας ἄλλος Ἰνδὸς τότε ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὸν ὅμιλο τῶν χορευτῶν καί, πλησιάζοντας τὸ Λευκό, χάραξε μὲ τὸ δάχτυλό του μιὰ γραμμὴ ἀπ' τὸ μέτωπο ὥς τὸ σαγόνι του.

—Ὅλη αὐτὴ μεριὰ τοῦ προσώπου, εἶπε, τὸ μισὸ μέτωπο, τὸ μάτι καὶ τὸ μάγουλο, εἶνε δικά μου... Τὰ σημαδεύω ἀπὸ πρὶν γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Μονάχα ἐγὼ θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τ' ἀποσπάσω ἀπὸ τὸ Λευκό, ὅσο θὰ εἶνε ζωντανὸς ἀκόμα...

Ὁ Λευκὸς κατάλαβε τὴν τρομερὴ ἀπειλὴ κι' ἀνατρίχιασε σύγκορμος.

Τότε κι' ἕνας τρίτος Ἰνδὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ σατανικὸ κύκλο ποὺ περιστοίχιζε τὸ θῦμα καὶ εἶπε:

—Ἡ κόμη του εἶνε γιὰ μένα!

— Τότε ἐγὼ θὰ ἔχω τὸ δικαίωμα — πρόσθεσε ἕνας τέταρτος — νὰ χαράξω μὲ τὴν πυρωμένη μύτη τοῦ μαχαιριοῦ μου τὸ κρανίο τοῦ λευκοῦ.

Συγχρόνως οἱ ἄλλοι ἐρυθρόδερμοι ἔκαναν ἄγριες χειρονομίες καὶ τὰ μάτια τους πετοῦσαν ἀστραπὲς μανίας.

Βυθισμένος σ' ἕνα εἶδος ἀποναρκώσεως, ὁ Λευκὸς ἔρριχνε γύρω του ματιὲς βλοσυρὲς καὶ γεμᾶτες τρόμο...

Ἂν δὲν τὸν συγκρατοῦσαν τὰ δεσμά του, θὰ σωριαζόταν χωρὶς ἄλλο κάτω, ἀπὸ τὸν ἀπερίγραπτο φόβο τῶν βασανιστηρίων στὰ ὁποῖα θὰ τὸν ὑπέβαλαν σὲ λίγο....

Καὶ πράγματι, οἱ βασανισταὶ περίμεναν μὲ ἀγωνία νὰ δώση ὁ ἀρχηγός τους τὸ σύνθημα τῆς πένθιμης ἑορτῆς.

Ἔξαφνα, ἕνας Ἰνδὸς νεοφερμένος μπῆκε μέσα στὸν κύκλο ποὺ σχημάτιζαν οἱ ἄλλοι καὶ τοὺς εἶπε:

—Οἱ ἀδελφοί μου ἂς κάνουν τὸ Λευκὸ αἰχμάλωτο ὅ,τι τοὺς ἀρέσει. Ἐγώ, ὁ Οὐ' Σακάμε, τοὺς τὸ ἐπιτρέπω!...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε προφέρει αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ πρὸς τὸν ὁποῖο εἶχαν γυρίσει τὰ βλέμματα τῶν Ἰνδῶν, παρουσίαζε θέαμα ἀποκρουστικό: ἦταν ὁ ἀρχηγός τους, ὁ τρομερὸς καὶ φοβερὸς Οὐ' Σακάμε!

Νέος σχεδὸν ἀκόμα, ψηλός, στεγνός, μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν καὶ ποὺ φαινόντουσαν σὰν σημαδεμένα ἀπὸ μικρὲς κηλῖδες αἵματος, μὲ μύτη λοξὰ τοποθετημένη σ' ἕνα πρόσωπο γωνιῶδες, μ' ἐπιδερμίδα βαμμένη, ὁ Οὐ' Σακάμε προκαλοῦσε τὴ φρίκη μὲ τὴν [illegible] ἀγριότητα τῶν κακοφτιαγμένων του χαρακτηριστικῶν.

Τὰ μακρυὰ μαῦρα του μαλλιά, ἦσαν ἀνασηκωμένα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ δεμένα μὲ δερμάτινες λουρίδες. Ροῦχα ἀπὸ δέρμα ζαρκαδιοῦ κάλυπταν τὸ εὔρωστο σῶμα του. Ἀπὸ μιὰ πέτσινη κόκκινη ζώνη κρεμόντουσαν ἕνας κεφαλοθραύστης, ἕνα μακρὺ μαχαῖρι χωρὶς θήκη καὶ μιὰ πίπα.

Οἱ ἑκατὸ Ἰνδοὶ ποὺ περιστοίχιζαν τὸν Οὐ' Σακάμε ἦσαν ὑπὸ τὶς διαταγές του. Τοὺς εἶχε στρατολογήσει γιὰ ν' ἀντικαταστήση ἐκείνους ποὺ εἶχαν σκοτωθῆ στὶς ἐπιθέσεις κατὰ τῆς Κοιλάδος τοῦ Χρυσοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΓΡ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ

ΤΥΛΙΓΜΕΝΗ σ' ἕνα μαῦρο μανδύα ποὺ ἔκρυβε τὸ λυγερὸ κορμί της, ἡ κόμησσα Λίλιαν μπῆκε ἄξαφνα, μαζὺ μὲ τὸν σύντροφό της, στὴν ἀγροικία κι' ἔκλεισε ἀπότομα τὴν πόρτα, σὰν νὰ τὴν ἀπειλοῦσε κάποιος κίνδυνος.

—Ἀλλοίμονό σου, ἂν ἀνοίξεις! εἶπε ἀπειλητικὰ στὴν ὤμορφη κόρη τοῦ ἐπιστάτη. Κι' ἔχε τὸ νοῦ σου! Ἂν σὲ ρωτήσει κανεὶς γιὰ μένα, θὰ πῆς πὼς δὲν εἶδες κανένα καὶ δὲν ξέρεις τίποτα!

Ἡ Ρόζα δὲν πρόφτασε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα της. Ἡ πεντάμορφη πυργοδέσποινα κι' ὁ σύντροφός της, εἶχαν γίνει κιόλας ἄφαντοι. Εἶχαν ἀνέβει τὴ στενὴ σκάλα κι' εἶχαν χωθῆ μέσα στὴ σοφίτα. Ἡ κόρη τοῦ ἐπιστάτη, σαστισμένη, βιάστηκε νὰ περάση τὴ διπλῆ ἀμπάρα στὴν πόρτα καὶ νὰ σβύση τὸ φῶς. Ἀπὸ τὶς γρίλλιες τοῦ παραθύρου ἔμπαιναν κάθε τόσο ἡ λάμψεις τῶν ἀστραπῶν καὶ νόμιζε κανεὶς πὼς ἡ ἀκατάπαυστες βροντὲς θὰ γκρεμίζανε τὰ οὐράνια...

Χίλιες δυὸ σκέψεις τότε ἄρχισαν νὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ρόζας. Θυμότανε τὰ ἡλιόλουστα λειβάδια καὶ τὰ πρῶτα λουλούδια τοῦ Ἀπρίλη. Θυμόταν ἀκόμα τὸ γλυκὸ ὅραμα ἑνὸς ὤμορφου καβαλλάρη: ἀπάνω σ' ἕνα κατάμαυρο ἄτι περνοῦσε μακρυά, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνθισμένη δενδροστοιχία τῆς ἀγρεπαύλεως. Κι' ἡ Ρόζα τότε εἶχε νοιώσει τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίζη ἀπὸ ἕνα παράξενο καὶ τρυφερὸ αἴσθημα. Τὰ μάτια της εἶχαν θαμπώσει ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς. Τὸ ροδαλὸ πρόσωπο τοῦ μυστηριώδη καβαλλάρη εἶχε ἀπομείνει στὸ νοῦ της μ' ὅλα τὰ χρώματα ἐκείνης τῆς ἀνοιξιάτικης ἡμέρας. Εἶχε περάσει ἕνας χρόνος ἀπὸ τότε κι' ἡ Ρόζα δὲν τὸν εἶχε ξαναϊδῆ παρὰ δυὸ-τρεῖς φορὲς ἀκόμα, μὰ τὸν συλλογιζόταν πάντα...

Ἡ Ρόζα ζοῦσε μονάχη, μὲ τὸν πατέρα της σ' ἐκείνη τὴν ἀπέραντη ἐρημιά. Ἀπὸ τὸν πύργο δὲν ἐρχότανε κανείς. Ἤξερε μόνο ὅτι ἡ κόμησσα ἦταν πολὺ ὤμορφη κι' ὅτι τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ ὁ κόμης Ρόμπερτ, ὁ ἄντρας της. Κι' ἀκόμη, ὅτι ὁ πρόσφατος γάμος της δὲν τὴν εἶχε κάνει ν' ἀλλάξη τὶς συνήθειές της γιὰ τὶς τρελλὲς γιορτὲς καὶ τὰ κυνήγια...

Ἄξαφνα, ἡ καρδιὰ τῆς Ρόζας πῆγε νὰ σπάση ἀπὸ τὸν τρόμο: κάποιος καβαλλάρης ἐρχόταν μέσα στὴν ἄγρια θύελλα. Τὴν ἴδια στιγμὴ τ' ἄλογο στάθηκε μπροστὰ στὸ σπίτι.

Ἡ Ρόζα, λίγο ἀκόμη καὶ θἄχανε τὶς αἰσθήσεις της. Ἄχ! Γιατί εἶχε φύγει ὁ πατέρας της γιὰ νὰ πάη στὸν πύργο καὶ τὴν εἶχε ἀφήσει ὁλομόναχη μιὰ τέτοια νύχτα;... Καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο:

—Μητέρα μου! ψιθύρισε δίχως πνοή.

—Ἄνοιξε γρήγορα! τῆς φώναξε μιὰ φωνὴ ἐπιτακτικά.

Ἡ Ρόζα δάγκωσε τὰ χείλη της, γιὰ νὰ πνίξη μιὰ κραυγὴ τρόμου.

—Ἐμπρός, ἄνοιξε! οὔρλιαξε ὁ ἄγνωστος, κι' ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν πόρτα. Ἂν δὲν ἀνοίξης, θὰ βάλω φωτιὰ στὸ σπίτι. Πρόσεξε: δὲν μποροῦν νὰ μοῦ ξεφύγουν! Τοὺς εἶδε ὁ πατέρας σου! Παίζεις τὴ ζωή σου! Τέσσερες ὧρες τώρα τοὺς κυνηγάω μὲ τ' ἄλογο καὶ δὲν θὰ τοὺς ἀφήσω νὰ μοῦ γλυστρήσουν μέσα ἀπ' τὰ χέρια μου!...

Ἡ κόρη τοῦ ἐπιστάτη τράβηξε τὶς ἀμπάρες.

Ὁ καβαλλάρης — ἦταν ὁ κόμης Ρόμπερτ — ἔδεσε τ' ἄλογο στὴν εἴσοδο, κάτω ἀπὸ τὴν περιπλοκάδα κι' ὅρμησε μέσα στὸ σκοτεινὸ δωμάτιο.

—Ποῦ εἶνε κρυμμένοι; τὴ ρώτησε ἀπειλητικός.

Ἡ Ρόζα, τρομοκρατημένη, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ ψιθύρισε:

—Δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ πέρα...

Κι' ἐπειδὴ ὁ νεαρὸς κόμης ἔκανε νὰ τὴ σπρώξη γιὰ νὰ περάση, ἐπρόσθεσε:

—Ξαπόστασαν μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα ἔφυγαν πάλι... Ἔφυγαν ἀμέσως!

—Κατὰ ποῦ τράβηξαν; Κατὰ τὸ ποτάμι;

—Μάλιστα... Κατὰ τὸ ποτάμι... εἶπε ψέμματα ἡ Ρόζα. Μὰ θ' ἀναγκαστοῦν νὰ γυρίσουν γρήγορα, γιατὶ τὸ ποτάμι ἔχει ξεχειλίσει!

Ὁ νέος ἔτρεξε στὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου.

—Ἀλήθεια... ἔκανε, κυττάζοντας τὴν πλημμύρα στὸ φῶς τῶν ἀστραπῶν.

—Θὰ εἴσαστε κουρασμένος... Μήπως θέλετε τίποτα... τὸν ρώτησε ἡ Ρόζα μὲ τὴ χαϊδευτικὴ φωνή της.

—Εὐχαριστῶ! Δὲν θέλω τίποτα... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος, σὰν νὰ εἶχε ἡμερώσει.

Ἡ Ρόζα ἄναψε τὴ λάμπα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μόλις πρόφτα πνίξη μιὰ ξαφνικὴ κραυγή. Στὸ χλωμὸ καὶ κουρασμένο πρόσω ἀγνώστου, ἀνεγνώρισε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὥμορφου καβα ποὺ εἶχε ταράξει τὴν καρδιά της.

Μὰ κι' ὁ κόμης Ρόμπερτ ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν ξανθὴ κόρ ζοῦσε ὁλομόναχη σ' ἐκείνη τὴν ἀγρέπαυλι. Τὴν εἶχε δῆ δυὸ-τρεῖς ρὲς κατὰ τοὺς πρωϊνοὺς περιπάτους του μὲ τ' ἄλογό του. Γιὰ μιὰ μὴ λοιπὸν ξέχασε τὸ δρᾶμα καὶ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι του μ' ἕνα μόγελο. Ἡ Ρόζα τὸ γέμισε φιλιά, κλαίγοντας ἀπὸ τὴν συγκίνη

—Μὴ τοὺς κάνετε κακό! τὸν παρακάλεσε. Μὴ τοὺς κάνετε Κι' ἔπειτα, μ' αὐτὸν τὸν ἄγριο καιρό, πῶς θὰ μπορέσετε νὰ τοὺς σετε;...

Τὰ μάτια τοῦ νέου πῆραν πάλι τὴ σκληρή τους ἔκφρασι.

—Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

—Ρόζα!

—Ἔ, λοιπόν, Ρόζα, τῆς ξαναεῖπε ὁ κόμης, θὰ περιμένω νὰ ματήση ἡ καταιγίδα. Πονοῦν τὰ κόκκαλά μου ἀπὸ τὴν κούρασ Ἂν ἤξερες πόσο ὑποφέρω!...

—Ξεκουρασθῆτε λιγάκι... τοῦ εἶπε παρακλητικὰ ἡ Ρόζα. Θὰ σέχω ἐγώ...

Ὁ κόμης Ρόμπερτ ἔβγαλε τὸ μανδύα του ποὺ εἶχε μουσκέψ τὴ βροχὴ καὶ ξαπλώθηκε ἀπάνω στὸ ντιβάνι, κοντὰ στὸ μεγάλο Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅπως ἦταν ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀγωνί τὴν κούρασι, ἀποκοιμήθηκε βαρειά.

Ἡ Ρόζα, δίχως νὰ ξέρη τί πῆγε τότε κοντά του, πατῶντας μύτες τῶν ποδιῶν καὶ στάθηκε νὰ κύτταζε σὰν μαγεμένη. Μὲ τὴ της χάϊδευε τὸ ἀριστοκρατικό του σωπο, τὸ ὤμορφο στόμα, τὸ πλατ τωπο καὶ τὰ γυαλιστερὰ καὶ μετα μαλλιά του. Ἡ καρδιά της εἶχε μυρίσει ἀπὸ ἔρωτα καὶ σιγά-σιγὰ ψε πειὰ νὰ εἶνε κυρία τοῦ ἑαυτοῦ

Ἡ κινήσεις ἔγιναν μηχανικές. σβυσε τὸ φῶς, γύρισε πάλι ἀθό κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της, ἔσκυψ πὸ πάνω του καὶ τὸν ἐφίλησε στὰ χείλη.

Ὁ κόμης, σὰν νὰ ξύπνησε, σε τὰ χέρια του. Ἦταν ἄραγε ἡ τεία ἑνὸς ὀνείρου; Θαμπωμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο του, τὴν ἔσφιξε στὴν καλιά του κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῆ φορα στὸ στόμα, στὰ μάτια, στὰ λιά...

Ἡ Ρόζα, μὲ μιὰ κραυγὴ τινάχτηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ στηρί κε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ πέση ἀπ ζάλη της.

—Λίλιαν! Λίλιαν! φώναξε ὁ Ρόμπερτ, μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη πισία.

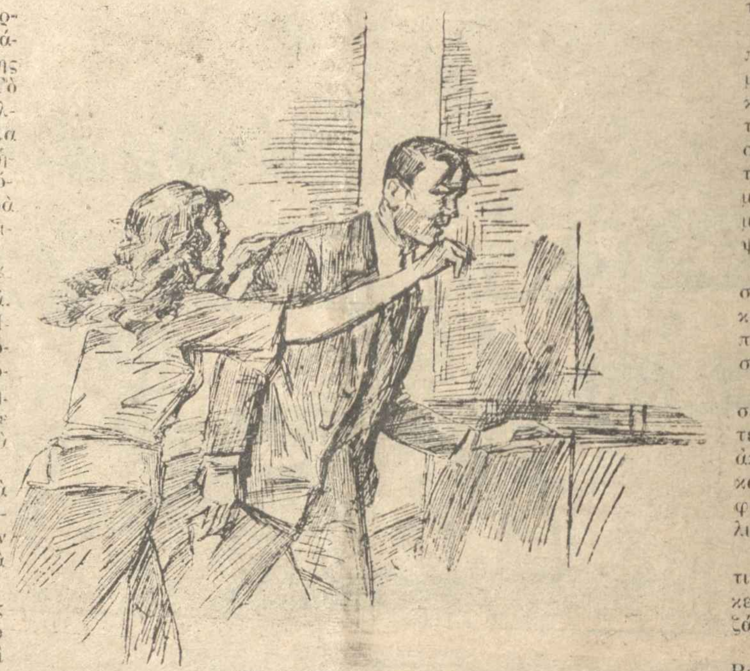

—Ὄχι! Ὄχι!... Μὴ φύγετε!...

Τ' ὄνομα ποὺ πρόφερε κατὰ λάθος, τὸν ξύπνησε ὁλότελα καὶ ἐπανέφερε στὴν πραγματικότητα. Πετάχτηκε ὄρθιος καὶ φώναξε:

—Θὰ σὲ ξαναβρῶ! Θὰ σὲ σκοτώσω! Δὲν θὰ μοῦ ξεφύγης!

Ἡ Ρόζα ἔσφιγγε μὲ τὰ χέρια τὸ λαιμό της, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ξη τ' ἀναφυλλητὰ ποὺ φούσκωναν τὸ στῆθος της.

—Λίλιαν!... ψιθύρισε, μὲ χαμένα μάτια, ποὺ ἄστραφταν ἀπὸ τὸ σος. Νόμιζε ὅτι ἦταν ἡ Λίλιαν!...

Ὁ κόμης ἔβγαλε τὴν ἀμπάρα, ἕτοιμος ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Τὴ ἴδια στιγμὴ ἕνας κεραυνὸς τράνταξε ὅλο τὸ σπίτι. Ἡ Ρόζα τότε, λὴ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ τοῦ νέου:

—Ὄχι! Ὄχι! Μὴ φεύγετε! τοῦ φώναξε ἱκετευτικά.

Τὰ νεῦρα της, μέσα στὸ ἀνάλαφρο καὶ λεπτοκαμωμένο κορμί της, εἶχαν γίνει ἀτσάλινα. Ὁ κόμης θέλησε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὰ της μ' ἀπότομο τρόπο. Τέλος, ἔξαλλος ἀπὸ τὸ θυμό του, τὴν ἔσπρωξε μακρυά του κι' ὅρμησε γιὰ νὰ φύγη. Μὰ πρὶν προφτάσει νὰ περά τὸ κατῶφλι, ἡ Ρόζα, μ' ἕνα τραγικὸ γέλιο, τοῦ φώναξε, δείχνοντας στενὴ καὶ σκοτεινὴ σκάλα.

—Εἶν' ἐδῶ! Εἶνε κρυμένοι στὴ σοφίτα!

Κι' ἔπειτα χάθηκε μέσα στὸ ζοφερὸ σκοτάδι. Ὁ κόμης Ρόμπερτ σαστισμένος, δὲν πρόφτασε νὰ τὴν κρατήση. Μιὰ στιγμὴ μόνο, λάμψη μιᾶς ἀστραπῆς, τὴν εἶδε νὰ τρέχη ἀπελπισμένα μέσα στὴ χὴ κατὰ τὸ ποτάμι...

Ξέχασε τότε τὴν ἐκδίκησί του καὶ μπροστὰ στὸ ξαφνικὸ ἐκεῖνο σπασμα τοῦ τρυφεροῦ ἔρωτος τῆς Ρόζας, ἔννοιωσε τὴν καρδιά του σφίγγεται ἀπὸ τὸν πόνο...

Μὰ δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ τὴ βρῆ. Τοῦ φάνηκε μόνο, τὴ στιγμὴ ἔφτανε κοντὰ στὴ μεγάλη γέφυρα, ὅτι τὴν εἶδε, στὴν κόκκινη λάμψη νὸς κεραυνοῦ, νὰ πέφτη στὸ ποτάμι...

ΠΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙΓΡΑΥ

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΑΚ ΟΡΛΑΝ

Ο ΟΡΓΑΝΩΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Ο Μάριος Κλίμπ, Μαρσεγέζος γέννημα καὶ θρέμμα, διηγόταν ἕνα βράδυ, σ' ἕναν κύκλο συμπατριωτῶν του, τί μπορεῖ νὰ κατορθώση ἕνας ἄνθρωπος, ὅταν ἔχει ὀργανωτικὸ μυαλὸ κι' εἶνε ἔξυπνος:

—Εἶχα ἕνα φίλο, ἔλεγε, Ἀλφόνσο τὸν ἔλεγαν, ποὺ μὴ ἔχοντας δουλειά, ἐζήτησε καὶ διωρίστηκε ἐπιστάτης - διοικητὴς ἑνὸς νησιοῦ κοντὰ στὴν παραλία τῆς Ἀφρικῆς. Τὸ νησὶ αὐτό, ἦταν ἰδιοκτησία ἑνὸς πλουσίου Ἄγγλου, καὶ ὁ Ἀλφόνσος ἐπῆρεν ἐξουσιοδότησι νὰ κάνη ὅ,τι θέλει σ' αὐτό, ἀρκεῖ ν' αὐξήση τὰ εἰσοδήματά του.

Πραγματικῶς, μόλις ἐπῆγε ἐκεῖ, ἐφάνηκε πὼς εἶχε μυαλὸ ποὺ ἐγεννοῦσεν ἰδέες. Τὸ νησὶ ἦταν ἀνεκμετάλλευτο, γεμᾶτο ζοῦγκλες καὶ θηρία. Πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἀλφόνσος παρατήρησε πὼς ὑπῆρχαν ἐκεῖ πολλὲς μέλισσες. Μὰ τὸ μέλι ἦταν φτηνὸ καὶ δὲν ἔδινε πολὺ εἰσόδημα. Τί νὰ κάνη τότε; Παραγγέλνει καὶ τοῦ στέλνουν γάλα τοῦ κουτιοῦ κι' ἀρχίζει νὰ ἀλείβη μὲ γάλα τὰ λουλούδια, ὅπου ἐπήγαιναν κι' ἐρροφοῦσαν τὸ νέκταρ ἡ μέλισσες. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποιὸ ἦταν, λέτε; Ἀντὶ γιὰ μέλι, ἡ μέλισσες ἄρχισαν νὰ κάνουν βούτυρο, ὡραιότατο, κι' ὕστερα ἐσυνήθισαν κι' ἔφτιαναν διάφορα γλυκίσματα βουτύρου, ποὺ τἄστελνε ὁ Ἀλφόνσος στὴν Εὐρώπη καὶ μοσχοπουλιόντουσαν.

—Μπράβο ἐφεύρεσι! φώναξαν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Μαρίου, βέροι Μαρσεγέζοι κι' αὐτοί, ὅπως εἴπαμε.

—Αὐτὸ δὲν ἦταν τίποτε, μπρὸς στἄλλα κατορθώματα τοῦ Ἀλφόνσου, ἐσυνέχισεν ὁ Μάριος. Γιατὶ μετὰ τὶς μέλισσες, ἐκμεταλλεύτηκε τὶς ἀράχνες. Μάλιστα, τὶς ἀράχνες. Ἔπαιρνε δηλαδὴ κουκουλόσπορο, τὸν ἐπώαζε κι' ἔβγαζε μεταξοσκώληκες. Κι' ἀντὶ νὰ κάθεται νὰ τοὺς τρέφη καὶ νὰ ἔχη φασαρίες, τοὺς ἔδινε καὶ τοὺς ἔτρωγαν ἡ ἀράχνες, ἡ ὁποῖες ἄρχισαν ἔτσι νὰ ὑφαίνουν ὡραιότατα μεταξωτά, χιλιάδες πῆχες σ' ὅλο τὸ νησί. Λογαριάστε λοιπὸν τί εἰσόδημα εἶχε κάθε χρόνο...

—Σπουδαῖος ἄνθρωπος! Μεγάλος ἐφευρέτης!

—Μεγάλος; Δὲν λέτε μοναδικός; Στὸ νησὶ αὐτὸ ἐφύτρωναν ἐπίσης μόνες τους χιλιάδες νεροκολοκυθιές, ἐκτάσεις ὁλόκληρες. Μὰ τί νὰ τὰ κάνη τὰ νεροκολόκυθα ὁ Ἀλφόνσος; Δὲν ἔχουν καμμιὰ ἀξία, ἐκτὸς ἂν βρίσκονται ἀπάνω στὸ λαιμὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ φοροῦν καπέλλο. Σκέπτεται λοιπὸν ὁ φίλος μου ὁ Ἀλφόνσος, ξανασκέπτεται, καὶ σοῦ σκαρώνει μιὰ ἐφεύρεσι πρώτης γραμμῆς. Παίρνει καὶ κάνει διασταύρωσι τῆς νεροκολοκυθιᾶς μὲ τὸ κλῆμα τῶν σταφυλιῶν. Ἐμβόλιαζε δηλαδὴ νεροκολοκυθιὲς μὲ κεντρὶ ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν κλήματα καὶ τὸ καλοκαῖρι ἐκάρπισαν κι' ἔκαναν νεροκολόκυθα γεμᾶτα θαυμάσιο κρασί. Κρασὶ νέκταρ, περίφημο, μποτιλλιαρισμένο σὲ φλασκιά, ἕτοιμο γιὰ ἐξαγωγή. Τὸ ἴδιο ἔκαμε ὁ Ἀλφόνσος καὶ μὲ τὰ φροῦτα. Ὀπωροφόρα δέντρα εἶχε ἀμέτρητα τὸ νησί, μὰ ἡ ἀποστάσεις ἦσαν μεγάλες καὶ δὲν μποροῦσαν νὰ συντηρηθοῦν τὰ φροῦτα. Ἐσάπιζαν. Τί κάνει λοιπὸν ὁ καλός σου ὁ Ἀλφόνσος; Μπολιάζει ὅλα τὰ ὀπωροφόρα δέντρα μὲ ζαχαροκάλαμο, κι' ἔτσι τὰ δέντρα ἔκαναν πειά, ἀντὶ γιὰ φροῦτα, φρουΐ-γλασέ, ποὺ κι' εὔκολα συντηροῦνται καὶ τιμὴ μεγάλη ἔχουν.

Ἡ μέλισσες ἔφτιαναν διάφορα γλυκίσματα, μὲ βούτυρο!...

—Μωρ' εἶχες τέτοιον ἐφευρέτη φίλο, Μάριε! ρώτησαν οἱ φίλοι του.

Ὁ Μάριος ἐχαμογέλασε μὲ αὐταρέσκεια, κουνῶντας τὸ κεφάλι του μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ δὲν εἶπε ἀκόμα τὰ σπουδαιότερα ἀπ' ὅσα ἤξερε.

—Ὁ λόρδος ἰδιοκτήτης τοῦ νησιοῦ, συνέχισε ὁ Μάριός μας, παίρνοντας χιλιαπλάσια πειὰ εἰσοδήματα ἀπ' τὸ νησί του, δὲν ἤξερε πῶς νὰ εὐχαριστήση τὸν Ἀλφόνσο. Τοῦ ἔκανε αὔξησι μισθοῦ, μὰ ὁ Ἀλφόνσος δὲν ἐδέχτηκε κι' ἐζήτησε νὰ τοῦ δώση ὁ λόρδος τὴν ἐκμετάλλευσι τῶν θηρίων, τῶν ζώων καὶ τῶν ψαριῶν. «Μπράβο! Πολὺ εὐχαρίστως!» ἀπάντησε ὁ λόρδος, συλλογιζόμενος πὼς ἀπὸ τὰ θηρία δὲν εἶχε νὰ χάση τίποτα. Ζημιὲς ἔκαναν μόνο. Πιάνει λοιπὸν ὁ φίλος μου ὁ Ἀλφόνσος μιὰ μέρα ἕναν ἐλέφαντα, μὲ χίλιες δυσκολίες, τὸν δένει, τὸν βάζει χάμω, τοῦ βγάζει τὰ δυὸ χαυλιόδοντα καὶ στὴ θέσι τους τοῦ βάζει δυὸ μακρυὰ δόντια σιδερένια. Ὁ ἐλέφας ἔφυγε φυσομανῶντας ἀπὸ τὸ θυμό του, μὰ σὲ τρεῖς μέρες ἄρχισαν ὅλοι οἱ ἐλέφαντες τοῦ νησιοῦ νὰ τὸν ζηλεύουν γιὰ τὰ σιδερένια του χαυλιόδοντα. Πήγαιναν λοιπὸν στὸ κατάλυμα τοῦ Ἀλφόνσου καὶ φυσοῦσαν καὶ μούγκριζαν ἄγρια, σὰν κάτι νὰ ἐγύρευαν.

—Ἤθελαν νὰ τὸν ποδοπατήσουν γιὰ ἐκδίκησι; ρώτησαν οἱ φίλοι τοῦ Μαρίου.

—Ὄχι δά... Ὁ ἐλέφας εἶνε ἔξυπνο ζῶο... Οἱ ἐλέφαντες λοιπὸν τοῦ νησιοῦ, βλέποντας τὰ σιδερένια δόντια τοῦ συναδέλφου τους, ἐκατάλαβαν πὼς γιὰ τὴ δουλειά τους τὸ σίδερο ἦταν πιὸ καλὸ ἀπὸ τὸ ἐλεφαντόδοντο, κι' ἐπήγαιναν νὰ τοὺς ἀλλάξη ὁ Ἀλφόνσος τὰ δόντια. Τί νὰ κάνη λοιπὸν κι' αὐτός, ἀναγκάστηκε ν' ἀνοίξη ἐπίτηδες... ὀδοντοϊατρεῖο γιὰ τοὺς ἐλέφαντες. Κι' ἔτσι ἐξασφάλισε, χωρὶς πολὺν κόπο, χιλιάδες ὀκάδες ἐλεφαντόδοντο, ποὺ ἔχει τιμὴ ἴσια μὲ τὸ χρυσάφι σχεδόν...

—Αὐτὸ θὰ πῆ νἄχη κανεὶς θηλυκὸ μυαλό! συνεφώνησαν οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Μαρίου. Ἡμέρευσε ὡς καὶ τοὺς ἐλέφαντες!...

—Τοὺς ἐλέφαντες; εἶπε μὲ περιφρόνησι ὁ Μάριος. Οἱ ἐλέφαντες εἶνε σχετικῶς ἥμερα ζῶα. Νὰ ἰδῆτε τί ἔκανε μὲ τὰ λιοντάρια καὶ τὶς τίγρεις ὁ Ἀλφόνσος. Πιάνει δυὸ-τρία λιοντάρια καὶ τίγρεις καὶ τὰ στέλνει στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου γιὰ ἕνα χρόνο. Μετὰ ἕνα χρόνο τὰ ἐζήτησε πάλι πίσω, τοῦ τἄστειλαν, καὶ τ' ἀπόλυσε στὸ νησί. Καὶ νὰ σὲ λίγες μέρες ξεκίνησαν ὅλα τὰ θηρία τοῦ νησιοῦ κι' ἐπῆγαν στὴν παραλία ποὺ καθότανε ὁ Ἀλφόνσος...

—Γιατί;

—Αἵ, ποῦ νὰ τὸ καταλάβετε! Πρέπει νἄχη κανεὶς μυαλὸ ἐφευρέτη, σὰν τοῦ Ἀλφόνσου, γιὰ νὰ νοιώθη ἀπὸ τέτοια... Γιατί, λέει; Γιατί, φίλοι μου, τὰ θηρία ποὺ ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ Ζωολογικὸ Κῆπο, διηγήθηκαν στ' ἄλλα τί χρυσῆ ζωὴ ἐπέρασαν στὸ Λονδῖνο. «Κάθεσαι, τοὺς εἶπαν, μέσα σ' ἕνα σιδερένιο κλουβί, τὸ χειμῶνα σοῦ στρώνουν ἄχυρα, νὰ μὴν κρυώνης, ἔχεις καθαριότητα, περιποίησι, τροφὴ τακτικὴ καθεμέρα, ζωὴ καὶ κόττα καὶ κάθε ἀπόγευμα ἔχεις καὶ τὰ τυχερά σου ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτες. Ὁ ἕνας σοῦ δίνει κουλοῦρι, ὁ ἄλλος γλυκό, βλέπεις καὶ κόσμο, ἂν ἀρρωστήσεις σὲ κυττάζει ὁ κτηνίατρος, ἅμα σοῦ γουστάρει ἀγριεύεις, μουγκρίζεις, κάνεις καὶ τὸ θηρίο καὶ σὲ τρέμουν. Ζωὴ εἶνε αὐτὴ ποὺ κάνουμε τώρα μέσα στὴ ζούγκλα;» Μόλις τἄκουσαν αὐτὰ τἄλλα θηρία, ἐδημιουργήθη στὸ νησὶ ἕνα κῦμα μεταναστεύσεως. Ὁ Ἀλφόνσος δὲν ἄδειαζε νὰ κόβη εἰσιτήρια καὶ νὰ εἰσπράττη παρᾶ μὲ οὐρά, πουλῶντας τὰ θηρία στοὺς διαφόρους ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης...

—Μωρέ, δὲν τοῦ γράφεις, Μάριε, τοῦ Ἀλφόνσου, νὰ μᾶς στείλη κι' ἐδῶ τίποτε θηρία ν' ἀνοίξουμε θηριοτροφεῖο καὶ νὰ κόβουμε μονέδα;

Ὁ Μάριος ἐπῆρε ὕφος περίλυπο:

—Ποῦ νὰ τοῦ γράψω, στὸν ἄλλον κόσμο;

— Πέθανε; ἀνέκραξαν μὲ ἀπορία οἱ ἄλλοι Μαρσεγέζοι. Τέτοιος σπουδαῖος ἄνθρωπος!...

—Πέθανε.

—Ἀπὸ τί;

—Τὸν ἔφαγε ἡ ἐφευρετικότητά του. Τὰ ἐκμεταλλευόταν ὅλα. Ἔβαζε σιδερένια κουτιὰ καὶ κάδους στ' ἀκρογιάλια καὶ τὰ ψάρια ἐπήγαιναν κι' ἐγεννοῦσαν ἐκεῖ μέσα τ' αὐγά τους. Καὶ καθὼς ξέρετε, βέβαια, αὐγὰ ψαριῶν εἶνε ὁ ταραμᾶς, τὸ αὐγοτάραχο, τὸ χαβιάρι. Ὁ Ἀλφόνσος δὲν εἶχε παρὰ νὰ σφραγίζη τὰ κουτιὰ καὶ τοὺς κάδους καὶ νὰ τὰ ἐμπορεύεται... Νὰ ἰδῆτε ὅμως τί σοφίστηκε γιὰ τὰ γουρούνια. Σφάζεις τὸ γουροῦνι, κάνεις δυὸ χοιρομέρια, κι' ὕστερα δὲν ἔχει ἄλλο. Ἔτσι δὲν εἶνε; Ὁ Ἀλφόνσος ὅμως διέδωσε μὲ τρόπο στὸ νησὶ τὴ μόδα τῆς ἀδυναμίας, κι' ἄνοιξε ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, στὸ ὁποῖο ἐπήγαιναν τὰ γουρούνια γιὰ ν' ἀποκτήσουν καλλιτεχνικὲς γραμμὲς στὸ σῶμα τους. Ἔκοβε λοιπὸν ὁ Ἀλφόνσος ἀπὸ τὰ μπούτια τους μεγάλα κομμάτια καὶ τἄκανε χοιρομέρια. Ἐννοεῖται πὼς τὰ γουρούνια ἐπάχαιναν πάλι καὶ ξαναπήγαιναν στὸ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς κι' ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἄφινε στὸν Ἀλφόνσο μεγάλα κέρδη.

—Μὰ τέλος πάντων, πῶς ἐπέθανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

—Τοῦ τὴν ἔφτιασαν τὰ φείδια τοῦ νησιοῦ, τὰ ὁποῖα ἀγγάρευε ἀγρίως. Ἕνας βόας λοιπὸν —φεῖδι τεράστιο— σήκωσε ἐπανάστασι μπολσεβικική. «Σύντροφοι, εἶπε στοὺς ἄλλους βόας, δὲν ὑποφέρεται αὐτὴ ἡ κατάστασι. Προλετάριοι ὅλου τοῦ νησιοῦ ἑνωθῆτε! Κάτω ἡ ἄτιμη μπουρζουαζία ποὺ μᾶς ἀπομυζάει τὸν ἱδρῶτα μας καὶ μᾶς γδέρνει». Τὰ φείδια ἐπαναστάτησαν τότε, κι' ἔφαγαν τὸν Ἀλφόνσο!

—Κρῖμα!

—Νὰ σᾶς πῶ, συνεπέρανεν ὁ Μάριος. Τὄχε παρακάνει κι' ὁ Ἀλφόνσος, γιὰ νὰ πῶ τὴ μαύρη ἀλήθεια. Γιατὶ ξέρετε τί τοὺς ἔκανε τῶν φειδιῶν; Ἐπειδὴ ἐζεσταίνονταν πολὺ ἀπὸ τὴ δουλειά, ἔβγαζαν τὸ δέρμα τους—ξέρετε πὼς τὰ φείδια ἀλλάζουν κάθε τόσο πουκάμισο—ἔβγαζαν λοιπὸν τὸ δέρμα τους γιὰ νὰ μὴν ἱδρώνουν. Ὁ καλός μας λοιπὸν ὁ Ἀλφόνσος ἔπαιρνε τὸ δέρμα τους καὶ τὸ μοσχοπουλοῦσε γιὰ παπούτσια πολυτελείας, πορτοφόλια, τσάντες κλπ. Μεγάλος ἐφευρέτης, ἔξυπνος ὀργανωτής, ἀλλὰ ἐκμεταλλευτὴς φοβερός. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἔπαθε!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στὸν πύργο τοῦ μαρκησίου Κάϋλους - Ταρρίντες φιλοξενεῖται ὁ Φίλιππος τῆς Μάντουας, πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, τὸν ὁποῖον ὁ πυργοδεσπότης πρόκειται νὰ παντρέψη μὲ τὴν κόρη του Αὐγή. Μὰ ἡ Αὐγὴ ἔχει παντρευτῆ μυστικὰ πρὸ τετραετίας μὲ τὸν δοῦκα Φίλιππο τοῦ Νεβέρ, φίλο στενὸ τοῦ πρίγκηπος τῆς Γκονζάγκας, μὲ τὸν ὁποῖον ἔχει ἀποκτήσει καὶ παιδί. Ὁ πρίγκηψ τῆς Γκονζάγκας, ὁ ὁποῖος τὸ ξέρει αὐτό, ἔχει ἀναθέσει στὸν ἔμπιστό του Πεϋρὸλ νὰ συγκεντρώση τοὺς καλυτέρους σπαθιστὰς τῆς Γαλλίας γιὰ νὰ δολοφονήσουν τὸν Νεβέρ, γιατὶ ἔτσι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, θὰ τὸν κληρονομήση, ἐπειδὴ εἶνε ξάδελφός του. Ὅλοι οἱ σπαθισταὶ βρίσκονται συγκεντρωμένοι σ' ἕνα πανδοχεῖο, κοντὰ στὸν πύργο, κι' ἐκεῖ συζητοῦν γιὰ τὸν θρυλικὸ ἱππότη Λαγκαρντέρ, ἕνας δὲ ἀπ' αὐτούς, ὁ Κοκαρντάς, τοὺς διηγεῖται τὴν ἱστορία τοῦ Λαγκαρντέρ. Σὲ λίγο φτάνει στὸ πανδοχεῖο κι' ἕνας ὅμιλος ἀπὸ ὀχτὼ ἐθελοντὲς τοῦ βασιλέως, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς εἶνε ὁ Λαγκαρντέρ. Γίνεται τότε μιὰ παρεξήγησις καὶ οἱ ἐθελονταὶ κι' οἱ σπαθισταὶ ἔρχονται στὰ χέρια, μὰ οἱ τελευταῖοι ὑποχωροῦν μόλις μαθαίνουν ὅτι οἱ ἀντίπαλοί τους εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Λαγκαρντὲρ κι' ἔτσι συμφιλιώνονται καὶ συνεχίζουν τὸ γλέντι τους μαζύ. Τέλος ἐμφανίζεται κι' ὁ Λαγκαρντὲρ ὁ ἴδιος, ὡραῖος, λεβέντης, ὑπέροχος... Δίνει ἕνα καλὸ μάθημα σὲ ὅλους γιατὶ θέλησαν νὰ κακομεταχειριστοῦν ἕνα ἀπροστάτευτο παιδὶ κι' ἔπειτα τοὺς συγκεντρώνει γύρω του καὶ τοὺς διηγεῖται ὅτι πῆγε ἐκεῖ γιὰ νὰ μονομαχήση μὲ τὸ δοῦκα τοῦ Νεβέρ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μόλις εἶδα τὸν Νεβὲρ νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ παλάτι — ἐξακολούθησε ὁ Λαγκαρντὲρ — τὸν πλησίασα καὶ τοῦ εἶπα : «Κύριε δοὺξ, ἔχω μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὴν εὐγένειά σας. Ἦρθα ν' ἀλλάξουμε μερικὲς σπαθιὲς στὸ σεληνόφως καὶ νὰ μοῦ διδάξετε, μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, τὴν περίφημη «μυστικὴ σπαθιά» σας... Ἐκεῖνος μὲ κύτταξε σὰν νὰ ἤμουν τρελλός. Ὅταν ὅμως τοῦ εἶπα τὄνομά μου, κατέβηκε ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Ἆ ! εἶσθε ὁ ὡραῖος Λαγκαρντέρ; Ἀκούω νὰ γίνεται πολὺς λόγος γιὰ σᾶς κι' αὐτὸ μ' ἐνοχλεῖ. Δέχομαι εὐχαρίστως τὴν πρόκλησί σας.

Τραβήξαμε μαζὺ πρὸς τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Μὲ τὶς πρῶτες σπαθιὲς ποὺ ἀνταλλάξαμε εἶδα τὸ σπαθὶ τοῦ Νεβέρ, γρήγορο σὰν ἀστραπή, νὰ ἔρχεται νὰ καρφωθῆ ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δυό μου μάτια ! Ἂν δὲν ἔκανα ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, θὰ βρισκόμουν ἀκόμα ἐκεῖ.

— Νὰ ἡ μυστικὴ σπαθιά μου, μοῦ εἶπε τότε ὁ Νεβέρ.

Τὸν εὐχαρίστησα κι' ἑτοιμαζόμουν νὰ τοῦ ἀνταποδώσω τὰ ἴσα, ὅταν ἔξαφνα παρουσιάστηκε μιὰ περίπολος. Τότε ἀναγκασθήκαμε καὶ χωρίσαμε, ἀφοῦ προηγουμένως δώσαμε τὴν ὑπόσχεσι νὰ ξανασυναντηθοῦμε γιὰ ν' ἀποτελειώσουμε τὴν μονομαχία μας. Μόλις μ' ἐξώρισαν ἀπὸ τὸ Παρίσι, τοῦ ἔγραψα καὶ τοῦ ἔδινα ραντεβοῦ ἐδῶ. Ὁ μικρός, ποὺ θέλατε πρὸ ὀλίγου νὰ ξυλοφορτώσετε, παλληκαράδες μου, μοῦ φέρνει τὴν ἀπάντησι. Ὁ Νεβὲρ θὰ βρίσκεται ἀπόψε, μόλις βραδυάσει, ἐδῶ, καὶ θὰ μὲ περιμένη νὰ μονομαχήσουμε κοντὰ στὶς τάφρους τοῦ πύργου τοῦ Κάϋλους.

Γενικὴ σιωπὴ ἐπακολούθησε. Ὁ Πασπουὰλ ἔφερε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα του. Οἱ ἄλλοι σπαθισταὶ δὲν ἤξεραν τί στάσι νὰ κρατήσουν καὶ τί νὰ ποῦν,

— Καὶ γιατὶ διαλέξατε αὐτὸ τὸ μέρος νὰ μονομαχήσετε; τόλμησε τέλος καὶ ρώτησε ὁ Κοκαρντάς.

— Ἆ ! αὐτὸ εἶν' ἄλλη ἱστορία, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Λαγκαρ Σᾶς εἶπα προηγουμένως ὅτι πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν Γαλλία, θέλω ν νω μιὰ μονομαχία καὶ μιὰ ἀπαγωγή... Γιὰ τὴ μονομαχία σᾶς μ θὰ σᾶς μιλήσω τώρα καὶ γιὰ τὴν ἀπαγωγή. Ξέρω ἀπὸ καιρὸ τώ ὁ γέρο μαρκήσιος ντὲ Κάϋλους, ὁ «Σύρτης», ὅπως τὸν λένε ὅλ ὁ πιὸ λαμπρὸς δεσμοφύλακας τοῦ κόσμου... Ἔχει φυλακισμένη στὸν πύργο του τὴν κόρη του, ὅπως εἶχε ἄλλοτε φυλακισμέν γυναῖκες του... Τὴν κόρη του αὐτή, τὴν ὡραία Αὐγή, τὴν εἶδα γι στιγμὴ τὸν περασμένο μῆνα στὶς ἑορτὲς τοῦ Ταρμπ... Μὰ τὴν μου, δὲν εἶνε ἁπλῶς ὡραία, ἀλλὰ πραγματικῶς πεντάμορφη!... πόν, ἀφοῦ θ' ἀλλάξω πρῶτα μερικὲς σπαθιὲς μὲ τὸν κ. Νεβέρ, θὰ κατόπιν νὰ παρηγορήσω λίγο στὴ μοναξιά της τὴν γοητευτικὴ αὐτὴ λακισμένη...

— Ἔχετε, λοιπόν, τὸ κλειδὶ τῆς φυλακῆς της, καπετάνιο; ὁ Καρρίγκ, δείχνοντάς του τὸν πύργο.

—Κυρίευσα ἐξ ἐφόδου ἄλλα φρούρια, πολὺ πιὸ ὀχυρά... Θὰ ἀπὸ τὴν πόρτα, ἀπ' τὸ παράθυρο, ἀπ' τὴν καπνοδόχο, δὲν ξέρω γὼ ἀπὸ ποῦ, μὰ θὰ μπῶ...

Ἀπὸ ὥρα τώρα, ὁ ἥλιος εἶχε χαθῆ πίσω ἀπ' τὶς φυτεῖες τοῦ Ἡ νύχτα ἁπλωνόταν πειά... Δυὸ - τρία φῶτα εἶχαν ἀνάψει στὰ παράθυρα τοῦ πύργου... Κι' ἔξαφνα μιὰ σκιὰ γλύστρησε στὸν ποὺ ἔρριχναν τὰ πανύψηλα τείχη του. Ἦταν ὁ μικρὸς ἀκόλουθος ρισσόν, ὁ ὁποῖος, χωρὶς ἄλλο, ἔφευγε, ἀφοῦ ἔδωσε πρῶτα τὴν λὴ τοῦ Νεβὲρ στὴν δεσποινίδα Αὐγή. Ἀπομακρύνθηκε, τρέχοντας, πῆρε τὸ μονοπάτι ποὺ ὁδη στὸ δάσος, χαιρετῶντας ἀπὸ κρυὰ μὲ τὸ καπέλλο του τὸν καρντέρ, τὸν σωτῆρα του.

Τὰ δάχτυλα τοῦ Λαγκαρντὲρ τὸν ἔσφιξαν σὰν τανάλια!

— Λοιπόν ! φώναξε ὁ τελευ ος, βλέποντας τοὺς σπαθιστὰς λὺ σκεφτικοὺς τώρα. Γιατί δὲν λᾶτε πειά, ἀστεῖοι μου; Μήπως τὸ ποὺ σκοπεύω νὰ κάνω δὲν βρίσκετε χαριτωμένο;

— Πολὺ χαριτωμένο μάλισ ἀπάντησε ὁ Πασπουάλ.

Θὰ ἤθελα νὰ μάθω, εἶπε τε σοβαρὰ ὁ Κοκαρντάς, ἂν στ ἐπιστολή σας πρὸς τὸν Νεβὲρ νατε λόγο καὶ γιὰ τὴν δεσποιν Αὐγή ;...

Διάβολε, ναί !... Τοῦ τὰ ἔγρ ὅλα... Δὲν μποροῦσα στὰ καλὰ θούμενα νὰ κουβαλήσω τόν... θρωπο ἐδῶ κάτω... Χρειαζόταν δικαιολογία.

Οἱ σπαθισταὶ ἄλλαξαν βλέμμα.

Μπᾶ! Γιατί γελᾶτε; Λαγκαρντέρ, ξαφνιασμένος.

Σκεφτόμαστε! ἀπάντησ Πασπουάλ. Εἴμαστε εὐτυχεῖς βρισκόμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ σᾶς θήσουμε...

— Ναί !... Ναί !.. εἶπε κι' ὁ Κο καρντάς. Στὴν ἀνάγκη μπορεῖτε πατήσετε ἀπάνω στοὺς ὤμους μας γιὰ νὰ σκαρφαλώσετε στὸν πύ

Ὁ Λαγκαρντὲρ ἔσκασε στὰ γέλια, τόσο ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ φάνη ἀστεία... Μὰ ὁ Κοκαρντὰς ἐπρό θεσε :

— Θὰ πάψετε νὰ γελᾶτε, ἱππότα, ὅταν θὰ μάθετε πὼς ὁ Νε βὲρ δὲν θᾶρθη μόνος του στὸ ρα

τεβού...

— Μπᾶ ; Καὶ γιατί ;

— Γιατί, ἔπειτ' ἀπ' ὅσα τοῦ γράψατε γιὰ τὴν δεσποινίδα Αὐγή, ἡ μονομαχία σας δὲν θὰ εἶνε παιγνίδι... Ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυό σας πρέπει νὰ πεθάνη ἀπόψε.. Ὁ δοὺξ τοῦ Νεβὲρ εἶνε σύζυγος τῆς δεσποινίδος ντὲ Κάϋλους...

Ὁ Κοκαρντὰς εἶχε πέσει ἔξω, νομίζοντας πὼς ὁ Λαγκαρντὲρ θὰ ἔπαυε νὰ γελάη, γιατὶ τὰ γέλια του διπλασιάσθηκαν τώρα.

— Μπράβο ! φώναξε. Ἕνας μυστικὸς γάμος !... Ἕνα ἐρωτικὸ ρομάντσο !... Μὲ αὐτὸ μ' ἐνθουσιάζει...

V

ΤΟ ΧΑΜΗΛΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ

Ἡ νύχτα εἶχε πέσει πειὰ σκοτεινὴ κι' ὁ σκοτεινὸς ὄγκος τοῦ πύργου τοῦ Κάϋλους μόλις ξεχώριζε ἀπ' τὸν οὐρανό. Ὁ Λαγκαρντὲρ σηκώθηκε κι' ἔσφιξε τὴ ζώνη του. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ Κοκαρντὰς τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἀκοῦστε, ἱππότα... Δεχθῆτε τὶς ὑπηρεσίες μας γι' αὐτὴ τὴ μονομαχία ποὺ θὰ εἶνε ἄνιση.

Ὁ Λαγκαρντὲρ ὕψωσε τοὺς ὤμους του περιφρονητικὰ κι' ἀπάντησε :

— Διάβολε ! Συνηθίζω νὰ κάνω τὶς δουλειές μου μόνος μου κι' αὐτὸ τὸ ξέρετε πολὺ καλά... Νύχτωσε πειά... Πιῆτε ἕνα τελευταῖο ποτῆρι καὶ ξεκουμπισθῆτε... Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ὑπηρεσία ποὺ ζητάω ἀπὸ σᾶς.

Τότε ὁ Κοκαρντὰς πῆρε τὸν Λαγκαρντὲρ ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἱππότη, ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι θὰ σκοτωνόμουν σὰν σκυλὶ γιὰ σᾶς, μά... μά...

— Τί μὰ καὶ ξεμά ;

— Καθένας ἔχει τὴ δουλειά του. Ἔτσι δὲν εἶνε ; ἐξακολούθησε ὁ Κοκαρντάς. Μὰ δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ...

— Ἆ ! Ἆ ! Καὶ γιατί, παρακαλῶ ;

— Γιατὶ περιμένουμε κάποιον...

— Ἀλήθεια ;... Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτός ;

— Μὴ θυμώσετε. ἱππότα μου... Εἶνε ὁ δοὺξ Φίλιππος τοῦ Νεβέρ.

Ὁ Μικρὸς Παρισινὸς ἀνασκίρτησε. Καὶ μὲ φωνὴ κάπως σκληρή, ρώτησε :

— Καὶ γιατὶ τὸν περιμένετε ;

— Γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουμε γιὰ λογαριασμὸ κάποιου ἄξιου εὐπατρίδη...

Ὁ Κοκαρντὰς δὲν πρόφτασε ν' ἀποτελειώση τὴν φράσι του. Τὰ δάχτυλα τοῦ Λαγκαρντὲρ τὸν ἔσφιξαν σὰν τανάλια.

— Ὥστε τοῦ ἔχετε στήσει ἐνέδρα ἐδῶ ; φώναξε. Καὶ τὸ λὲς σὲ μένα αὐτό !...

Καὶ γυρίζοντας πρὸς ὅλους, φώναξε :

— Ἡσυχία, ἀστεῖοι μου !... Σᾶς ἀπαγορεύω — ἀκοῦτε; δὲν εἶν' ἔτσι; — σᾶς ἀπαγορεύω ν' ἀγγίξετε καὶ μιὰ τρίχα τοῦ Νεβέρ !... Ἀλλοιῶς, θάχετε νὰ κάνετε μὲ μένα ! Ὁ Νεβὲρ μοῦ ἀνήκει !... Ἂν πρόκειται νὰ πεθάνη, θὰ πεθάνη ἀπὸ τὸ χέρι μου σὲ τίμια μονομαχία !... Μὰ ἀπὸ δικό σας, ὄχι... Ὅσο ἐγὼ εἶμαι ζωντανός...

Προσπαθοῦσαν μὲ τὸ βλέμματά τους νὰ τρυπήσουν τὰ σκοτάδια τῆς τάφρου

Εἶχε στηλωθῆ σ' ὅλο του τὸ ὕψος. Ἦταν ἀπ' αὐτοὺς ποὺ, ὅταν ὀργίζονται, ἡ φωνή τους δὲν τρέμει, ἀλλὰ ἀντηχεῖ ἀκόμη πιὸ δυνατή... Οἱ σπαθισταὶ τὸν εἶχαν περικυκλώσει ἀναποφάσιστοι.

—Ἆ! γι' αὐτό, ἐξακολούθησε, θέλατε νὰ σᾶς μάθω τὴ «μυστικὴ σπαθιὰ» τοῦ Νεβέρ;....

Καί, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ἀρχηγὸ τῶν ὑπὸ τὰς διαταγάς του ἐθελοντῶν τοῦ βασιλέως, ἐπρόσθεσε :

— Καρρίγκ ! Εἶνε ντροπή μας ποὺ ἤπιαμε κρασὶ μ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους... Ἐσὺ θὰ πάρης ἀμέσως τοὺς ἄνδρες σου καὶ θὰ φύγης... Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ κανένα γιὰ νὰ κανονίσω τοὺς ἀστείους αὐτούς...

Ὁ Καρρίγκ κι' οἱ ἄνθρωποι του, ποὺ εἶχαν γνωρισθῆ κιόλας μὲ τὰ σπαθιὰ τοῦ Κοκαρντὰς καὶ τῶν συντρόφων του, δὲν ζητοῦσαν τίποτε καλύτερο, παρὰ νὰ πᾶνε λίγο μακρύτερα ν' ἀναπνεύσουν τὴ νυχτερινὴ δροσιά. Γι' αὐτὸ συμμορφώθηκαν ἀμέσως μὲ τὴν διαταγὴ τοῦ Λαγκαρντέρ...

— Ὅσο γιὰ σᾶς — ἐξακολούθησε ὁ τελευταῖος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς σπαθιστάς — ἀδειᾶστε μου γρήγορα τὴν γωνιά... Γιατί, μὰ τὸν θάνατο τοῦ Θεοῦ, θὰ σᾶς δώσω ἕνα μάθημα πιὸ καλὸ ἀπ' τὸ πρῶτο!...

Καὶ ξιφούλκησε. Ὁ Κοκαρντὰς κι' ὁ Πασπουὰλ τράβηξαν πίσω τοὺς σπαθιστάς, οἱ ὁποῖοι, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὸν ἀριθμό τους, φαινόντουσαν διατεθειμένοι γ' ἀμυνθοῦν,

— Στὸ κάτω - κάτω, εἶπε ὁ Πασπουὰλ στοὺς συντρόφους του πονηρά, ἀφοῦ ὁ καπετάνιος ἀναλαμβάνει νὰ κανονίση μόνος του τὴ δουλειά μας, δὲν ἔχουμε νὰ παραπονεθοῦμε τίποτε...

Ἡ γνώμη του ἦτανε πολὺ λογική.

— Πᾶμε ! εἶπαν τότε κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι...

Εἶνε ἀλήθεια πὼς ἦταν καιρὸς πειὰ νὰ φύγουν, γιατὶ τὸ σπαθὶ τοῦ Λαγκαρντὲρ σφύριζε καὶ μαστίγωνε τὸν ἀέρα.

—Καπετάνιο, φεύγουμε γιατὶ σᾶς ἀγαπᾶμε! εἶπε δειλὰ ὁ Κοκαρντάς, βγαίνοντας ἔξω.

—Χαῖρε, καπετάνιο! πρόσθεσε κι' ὁ Πασπουάλ.

— Στὸν διάβολο ! φώναξε ὁ Λαγκαρντέρ.

Ὅταν ὁ Μικρὸς Παρισινὸς ἔμεινε μόνος, φώναξε τὴν ψυχοκόρη τοῦ πανδοχείου καὶ τῆς εἶπε :

— Ἔ, κοπέλλα μου, κλεῖσε τὰ παντζούρια καὶ βάλε τὶς ἀμπάρες ! Κλεῖστε τ' αὐτιά σας καὶ κοιμηθῆτε ὅλοι καλὰ ἐδῶ μέσα... Ὅ,τι κι' ἂν ἀκούσετε ἀπόψε ἔξω, δὲν σᾶς ἐνδιαφέρει...

Κι' ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, πλήρωσε καὶ βγῆκε ἔξω.

Ἡ νύχτα ἦταν κατασκότεινη, χωρὶς φεγγάρι καὶ ἄστρα.

— Ὀχτὼ ἐναντίον ἑνός, οἱ ἄθλιοι ! μουρμούρισε ὁ μικρὸς Παρισινός, παίρνοντας τὸν δρόμο ποὺ ὁδηγοῦσε στὴν τάφρο τοῦ πύργου. Τί δολοφόνοι! Τί λησταί! Εἶνε νὰ σιχαίνεται κανεὶς τὸ σπαθί του, ὅταν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦν ἔτσι...

Ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθοῦσε κατέβαινε ὥς τὸ βάθος τῆς τάφρου κι' ἔκανε τὸν γύρο της. Ἔτσι, ὅσο κατηφόριζε, ὁ Λαγκαρντέρ, τόσο καὶ τὸ σκοτάδι γινόταν καὶ πιὸ πυκνό.

— Μὰ τὸν οὐρανό, φοβᾶμαι κάτι ! μουρμούρισε σὲ λίγο ὁ ἱππότης. Αὐτὸς ὁ μικρὸς ἀκόλουθος θὰ εἰδοποιήση τὸν Νεβὲρ ὅτι βρίσκεται ἐδῶ μιὰ σπεῖρα δολοφόνων κι' ὁ Νεβὲρ δὲν θᾶρθῆ κι' ἔτσι θὰ χάσω τὴν ὡραιότερη μονομαχία μου... Διάβολε ! Ἂν γίνη αὐτό, θὰ τοὺς σκοτώσω αὔριο καὶ τοὺς ὀκτώ !...

Εἶχε φθάσει πειὰ κάτω ἀπ' τὴ γέφυρα ποὺ ἕνωνε ἀπὸ πάνω τὴν τάφρο καὶ βρισκόταν μπρὸς σ' ἕνα χαμηλὸ παράθυρο τοῦ πύργου. Κύτταξε εὐχαριστημένος γύρω του, ἐνῶ ἡ ἰδέα νὰ μπῆ μέσα σ' αὐτὸν τὸν ἀπροσέγγιστο πύργο, τὸν κυρίευε ὁλοένα καὶ πιὸ πολύ. Τείχη, ἀμπάρες, φύλακες, ὅλ' αὐτὰ ὁ ὡραῖος Λαγκαρντὲρ δὲν τὰ λογάριαζε καθόλου, προκειμένου νὰ ἱκανοποιήση μιὰ ἰδιοτροπία του...

Ὁ πύργος ὄρθωνε κάθετα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὸν πελώριο ὄγκο του. Νὰ σκαρφαλώση σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο μὲ τὴν βοήθεια τοῦ μαχαιριοῦ του, θὰ ἦταν μιὰ δουλειὰ ποὺ θὰ τὸν ἀπασχολοῦσε ὁλόκληρη τὴ νύχτα. Ἔξαφνα τὸ χέρι τοῦ Λαγκαρντέρ, καθὼς ψαχούλευε στὸν τοῖχο, συνάντησε τὸ χαμηλὸ παράθυρο.

— Μπράβο ! φώναξε. Μὰ τί θὰ πῶ στὴν περήφανη κι' ὡραία δεσποινίδα Αὐγή, ὅταν θὰ μπῶ μέσα ;... Βλέπω κιόλας τὰ ὡραῖα της μαῦρα μάτια νὰ βγάζουν φλόγες ὀργῆς καὶ τὰ ἀετίσια φρύδια της νὰ κατσουφιάζουν... Ὑπέροχα ! Ὑπέροχα ! Θὰ τῆς πῶ λοιπόν... Θὰ τῆς πῶ... Μὰ τί εἶν' αὐτό ;

Διέκοψε ἔξαφνα τὸν μονόλογό του γιὰ ν' ἀφουγκρασθῆ. Θόρυβος βημάτων εἶχε φθάσει ὥς τ' αὐτιά του, θόρυβος βημάτων εὐπατριδῶν, γιατὶ ἀκουγόταν ὁ ἦχος ποὺ ἔκαναν τ' ἀσημένια σπηρούνια τους.

Ὢ ! Ὢ ! σκέφθηκε ὁ Λαγκαρντέρ. Μήπως ὁ Κοκαρντὰς ἔχει δίκηο... Μήπως ὁ κύριος δοὺξ ἦλθε μὲ συντροφιά ;

Ὁ θόρυβος τῶν βημάτων ἔπαψε. Τὸ φανάρι ποὺ ἦταν τοποθετημένο ἐπάνω στὴν γέφυρα φώτισε δυὸ ἄνδρες τυλιγμένους στοὺς μανδύες τους κι' ἀκίνητους, σὰν νὰ προσπαθοῦσαν μὲ τὰ βλέμματά τους νὰ τρυπήσουν τὰ σκοτάδια τῆς τάφρου.

— Δὲν βλέπω κανένα, εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ σιγανὴ φωνή.

— Νά, ἀπάντησε ὁ ἄλλος, εἶνε κάποιος ἐκεῖ κάτω, κοντὰ στὸ παράθυρο...

Καὶ φώναξε μὲ προφύλαξι :

— Κοκαρντάς !

Μὰ ὁ Λαγκαρντὲρ οὔτε κουνήθηκε.

— Πασπουάλ ! ξαναφώναξε ὁ δεύτερος ἀπ' τοὺς μανδυοφόρους. Εἶμ' ἐγώ... ὁ κ. ντὲ Πεϋρόλ,

— Μοῦ φαίνεται πὼς ξέρω τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου... σκέφθηκε ὁ Λαγκαρντέρ, ὁ ὁποῖος οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ κουνήθηκε.

('Ακολουθεῖ)

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Τὸ φύλλο τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενείας» τιμᾶται παντοῦ δρχ. 4. Ἡ αὐθαίρετος ὑπερτίμησις των παρὰ τῶν ὑποπρακτορείων ἀπαγορεύεται.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστας, ὁσάκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψίν των τοιοῦτόν τι, νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματόσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνῶσται μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθοῦν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἔκδοσιν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, Ἡμερολογίων κλπ., εἰς γραμματόσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἱασδήποτε τιμῆς.

Ρ. Ζ., Πολύδροσον (Χαλάνδρι). — Μᾶς γραφετε καὶ μᾶς ζητᾶτε νὰ σᾶς ποῦμε τὴν διεύθυνσι τοῦ Γάλλου ἠθοποιοῦ Βίκτωρος Φρανσέν. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὴν ξέρουμε; Κυττάχτε, πάντως, στὸ Γαλλικὸ περιοδικὸ «Σινὲ Μιρουάρ», στὸ ὁποῖο δημοσιεύονται ἑβδομαδιαίως διευθύνσεις ἠθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου ἢ γράψτε ἀπ' εὐθείας στὴ διεύθυνσι τοῦ περιοδικοῦ αὐτοῦ.

Δημ. Σταματιάδην. — Τὸ διήγημά σας «Ἡ Τριανταφυλλιά» ὄχι ἐπιτυχές. Μιὰ προσπάθεια καὶ τίποτε περισσότερο. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ γράφετε ἀνεπιτυχῶς, διαβάστε πρῶτα πολὺ καὶ ὕστερο ἔχετε καιρὸ νὰ δημιουργήσετε κάτι δικό σας, κάτι τὸ ἄμεμπτον βέβαια.

Ὑπογραφὴν «Τελος»!, Βλαχοκερασιάν. — Καὶ τὸ δικό σας ποίημα μὲ τὸν τίτλο «Ἄχ! Θεέ μου τ' ἔχω δὲν μπορῶ», ὄχι καλό. Νὰ τὰ δυὸ του πρῶτα τετράστιχα:

Ἄχ! Θεέ μου τ' ἔχω δὲν μπορῶ
Κάτι τὰ στήθη μου βαραίνει
Κάτι στὰ μάτια ποὺ δὲν φαίνεται
Κάτι μὲ πνίγει στὸ λαιμὸ
Στὴν ὄψι του κρυφό.

Κάτι ποὺ μοιάζει μὲ φωτιὰ
Κάτι ποὺ ἡ φλόγα του ξεφεύγει
Μὲ τὴν πνοή μου ποὺ ξεσπᾶ,
Κομμένη μὲς σ' ἀναστενάγματα
Μὲ κτύπους στὴν καρδιά.

Διαβάστε Ἕλληνας ποιητάς. Θὰ δῆτε ἔτσι τί εἶνε ποίησις.

Φι — Φι. Θεσσαλονίκην. — Μᾶς γράφετε στὴν φιλικὴν ἐπιστολήν σας:

«Δίδω στὴ κρίση σου τὸ ποιηματάκι μου αὐτό, ποὺ μονάχο, ἔτσι ὁλάκερο, βγῆκε ἀπ' τὸ εἶναι μου καὶ θέλησε νἆρθη νὰ θρονιάση σὲ καμμιά σου σελίδα. Μὰ πόσο ἡ προσπάθειά του πέτυχε δὲν ξεύρω. Περιμένω ἀπὸ σένα τὴν ὁλόχαρη εἴδηση».

Ἀλλὰ τὸ ποίημα ποὺ στέλνετε δὲν εἶνε καλό. Πρωτόλειον, χωρὶς τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν, τίποτε τὸ ἄξιον λόγου. Ἰδού:

Σὲ μιὰν πλαγιὰ ἀπόμερα στὴν ἄκρη
ξεφύτρωσα μιὰ μέρα μέσ' στ' ἀγ-
(κάθια.
Μονάχα ἔρημα κι' ἄγρια πάθια
τριγύρω μου παντοῦ μονάχα δάκρυ.
Σὰν τ' ἀγέρι φυσοῦσ' ἁπαλᾶ,
σὰν τ' ἀϊδόνια γλυκὰ κελαϊδοῦσαν,
καθόλου ποτὲ δὲ συγκινοῦσαν

τὴ θλιμμένη ψυχή μου τρανά.
Μ' ὅταν τὴν αὐγούλα ἔνοιωσα σιγά,
τὸ φῶς νὰ μὲ χαϊδεύη ἐρωτικὰ
εἶπα «θὰ ζήσω ἡ ζωὴ ναι γλυκειά».
Φῶς καὶ λουλούδι πλέξανε στεφάνι
σκορπίσαν μυρουδιὰ σὰν τὸ λιβάνι
μαγέψανε τὸ τόπο ἀπ' τὸ βοτάνι.

Διαβάστε καὶ σεῖς Ἕλληνας ποιητάς. Σᾶς συνιστῶμεν μάλιστα σχετικῶς τὴν τελευταίως ἐκδοθεῖσαν «Ἀνθολογίαν» τοῦ κ. Η. Ἀποστολίδη, στὴν ὁποία ὑπάρχουν ποιήματα Ἑλλήνων ποιητῶν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς 18ης ἑκατονταετηρίδος καὶ ἐντεῦθεν.

Γ. Κατεβάτην, Π. Κοκκινιάν. — Μᾶς γράφετε στὴν ἐπιστολή σας:

«Ἀγαπητὸ καὶ πολυπόθητο
«Μπουκέτο»,

Πρῶτον σᾶς ζητῶ συγνώμην διὰ τὸ θάρρος τὸ ὁποῖον λαμβάνω νὰ σᾶς ἀπασχολήσω λίγα λεπτὰ στὴν μικρήν μου σινάμα καὶ φιληκήν μου ἐπιστολὴ ἡ ὁποία δὲν συνοδεύετε μὲ δικαίωμα κρίσεως.

Μὴν νομίζετε ἀγαπητὸ «Μπουκέτο» ὅτι ἔχω τὴν ἀπαίτησι τοῦ κ. Δελαπατρίδη. Ἐγὼ ἁπλῶς ὥς ἀναγνώστης σας ἐθεώρησα καλὸ νὰ σᾶς στείλω τὸ διήγημά μου νὰ μοῦ δόσετε τὴν συμβουλή σας.

«Καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ».

Ἀλλὰ ἀφ' ἑνὸς μὲν μοῦ γράφετε ὅτι τὸ διήγημά μου δὲν εἶναι καλὸ ἀφ' ἑτέρου μοῦ λέτε ὅτι τὸ ξαναμαγείρεψα, τὸ ξετρύπωσα κλπ. ἄρα γιὰ νὰ ξαναμαγερευτεῖ ἕνα πρᾶμα πὰ νὰ πῇ ὅτι δὲν ἔχει χάση τὴ οὐσία του. «ΟΧΙ» μὰ τὸν «Δία» δὲν συμβαίνει κανένα ἀπὸ αὐτά, ἀφοῦ εἶσθε ἥδυμων νὰ τὸ ἐξακριβώσετε.

Μὲ καταλαβαίνετε τὶ θέλω νὰ πῶ;»

Ἀλλοίμονον, ὄχι, δὲν καταλαβαίνουμε τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀγαπητὲ φίλε. Γιὰ νὰ σᾶς γράψουμε ὅτι τὸ διήγημά σας δὲν εἶνε καλό, θὰ πῆ πὼς πραγματικῶς ἦτο ἀνεπιτυχές. Ἐπίσ ἔχετε δίκηο νὰ γράφετε ὅτι τὸ ξαναμαγειρευμένο φαγητὸ δὲν χάνει τη σία του. Τὴν χάνει, φίλτατε. Τὴν χάνει καὶ στὴν μαγειρικὴ καὶ στὴ... γία. Ἀκοῦτε λοιπὸν τὶς καλὲς συμβουλὲς καὶ μὴν ἐξανίστασθε. Ἔτσι θὰ θοδηγηθῆτε καὶ θὰ γράψετε κάτι τὸ τέλειο.

Π. Μαρκίδην, Ξάνθην. — Θὰ σᾶς γράψουμε, διὰ τοῦ ταχ ου, φυσικά.

Φοιτητήν, Ἐνταῦθα. — Ἀπαντᾶμε εἰλικρινῶς στὸ γράμμα σας, τὸ ζητᾶτε ἄλλως τε. Τὸ διήγημά σας δὲν ἔχει παρὰ μόνον στοιχειώδη τὸ γράψιμο. Τίποτε πέραν τούτου. Ὑπάρχουν μάλιστα μερικά του σημεῖα καταντᾶ κωμικό. Ἰδού, ἐπὶ παραδείγματι:

«Ἀλλὰ δὲν ἔχω ἄδικο: περιμένω ἀνυπομόνως τὸν ἀγαπημένο περιμένω τὸ μελαχροινὸ ἐκεῖνο ἀγοράκι, τὸ ντυμένο μὲ ὅλην τὴν ψότητα καὶ γοῦστο ποῦ διακρίνει τοὺς ἀριστοκράτας νέους τῆς τευούσης μας εἶνε τὸ πρῶτο μας ραντεβοῦ· πλησιάζει ἡ ὥρα ἐννοθοῦν ἡ ψυχές μας, γιὰ νὰ ξεχάσουν τὴν συνηθισμένη πορεία ζωῆς· θὰ ἀνέβουν πιὸ ψηλά· θὰ σκεφτοῦν πιὸ ἰδανικά· ἴσως ἕνωσίν μας.

Μισὴ ὥρα ἀκόμη καὶ ἔφθασε ὁ ἀγαπημένος μου Μικρούλης γνώρισα χθὲς βράδυ στὸ συνεμὰ ποὺ θεία τύχη μὲ ἔφερε κοντὰ παιζόταν ἕνα ἔργο τοῦ Τολστόϊ ποῦ ἐξυψοῦτο τόσον πολὺ ἡ σὲ μιὰ στιγμή, χωρὶς νὰ ξεύρω πῶς, γύρισα τὸ κεφάλι μου στερά· δυὸ μαῦρα μάτια ἔπεφταν ἀδιάκριτα ἐπάνω μου, χωρὶς κινοῦνται· δὲν ξεύρω, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἡ καρδιά μου σε δυνατά, τὰ μάτια μου ἀνταπέδωσαν τὴν ματιά του ἐκείνη φλογερή, κτλ. κτλ.»

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὅμως καὶ ἡ γλῶσσα σας εἶνε φρικωδῶς μικτὴ λαίσθητος, καθὼς καὶ τὸ ὕφος σας. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἀρκεῖ ἡ κάπως ὀρθὴ ταξις, γιὰ νὰ εἶνε καλὸ ἕνα διήγημα, μὴ γράφετε πλέον. Αὐτό, κατὰ τὴν μη μας, εἶνε τὸ πιὸ φρόνιμο.

Σπῦρον Μήλιον. — Ἀπ' τὰ τρία ποιήματά σας, καλύτερο «Βράδυ». Μὰ κι' αὐτὸ εἶνε ἀτελὲς στὴ στιχουργία του. Τελειώνει ὅμως καλά. Ἂν θέλετε τὸ διορθώνετε καὶ μᾶς τὸ ξαναστέλνετε.

Δ. Ι. Μακρῆν, Λαγκάδια. — Τὸ διήγημα ποὺ μᾶς στέλνετε δημοσιογράφησιν», ὅπως γράφετε, πολὺ βιασμένο, πρὸ πάντων στὸ τέλος.

Ἕκτορα Κοτσώνην, Ἐνταῦθα. — Ἡ στιχουργία τῶν μάτων σας ἀποτυχημένη. Καταντᾶνε ἔτσι πεζολογία. Νά, π. χ., ἓν τῶν ποιημάτων σας:

Θέλω, αὐτὴ ποὺ ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμί μου,
σύντροφος πιστός, παντοτεινός, νὰ γείνη τῆς ζωῆς μου
κι' εὐτυχισμένα ὅλα τὰ χρόνια νὰ περάσωμε μαζύ,
ὥσπου, ἀπάνω στὴ χαρά, γιὰ πάντα νὰ πετάξη ἡ ψυχή μου.
Αὐτὴ τὴ χάρι, Θεουλάκι μου, θέλω ἀπὸ Σένα
κι' ἂς ζήσω λίγα χρόνια μὰ εὐτυχισμένα.

Σταῦρον Βότσαλην, Χανιά. — Τὸ ποίημά σας ἔχει κοὺς καλοὺς στίχους, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, μὰ στὸ σύνολό του — πρὸ πάντων χουργικῶς — εἶν' ἀποτυχημένο.

Α. Πηγήν, Πάργαν (Ἠπείρου). — Ὄχι κατάλληλα. Εὐχαριστοῦμε.

Νίκ — αν. — Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Ὑστερεῖ πολὺ στὴ στιχουργία.

Μαρίαν Κ. Κ., Ἐνταῦθα. — Μά, δεσποινίς — καὶ μὴ πρὸς κακονισμόν σας — δὲν εἶνε ποίημα αὐτό. Γιὰ ἰδέστε, πρὸς Θεοῦ!

Ξέρω πῶς γερνᾶς τὶς Νύχτες
Δὲν εἶν' ἡ καρδιά μου γρανίτης
Ἀλλὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ
Διόλου δὲν σ' ἀγαπῶ.

Γιατὶ ἔχεις κακίες μεγάλες
Κυττάζεις, σκληρέ, καὶ τὶς ἄλλες
Καὶ μία κόρη δὲν ἀγαπᾶ
Ἐκεῖνον ποὺ καὶ τὰ λοιπά

Παρασαλείτω τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα
Γιατὶ ὅπου πολλὰ λαλούμενα
Ἀργεῖ νὰ ξημερώση
Κι' ὁ Θεὸς φώτισι νὰ σοῦ δώση
κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Λοιπόν; Εἶνε αὐτὸ ποίημα, δεσποινίς; Καὶ φταῖμε ἐμεῖς, ὅταν ὅτι ἡ ποίησις δὲν εἶνε στιφάδο, τὴν παρασκευάζη ὁ καθεὶς θνητός. αὐτὸ τὸ στιφάδο, θέλει κάποιο ταλέντο Ναί, ναί, ταλέντο μαγειρικό. Τσελεμεντέ. Ἀφῆστε λοιπὸν τὶς Μούσες καὶ ἀσχοληθῆτε στὴν οἰκοκυρική. εἶνε ἡ εἰλικρινὴς συμβουλή μας.

·ΜΠΟΥΚΕΤΟ·
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 ‖ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 ‖ Ἀμερικῆς » 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδὰν ὁ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ ὁ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo — Belge.
ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

πρέπει νὰ ἔχετε ρυτίδες οὔτε κουρασμένη ὄψι. Χωρὶς λόγο φαίνεσθε ἔτσι μαρασμένη καὶ κακοκεφη. Ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk καθαρίζει βαθειὰ τοὺς πόρους, βοηθεῖ τὴν ἄδηλο ἀναπνοή, προλαμβάνει τὸν μαρασμὸ τοῦ δέρματος καὶ ἐξαλείφει τὰ μπιμπίκια. Λίγες σταγόνες σ' ἕνα βαμβάκι καὶ μ' αὐτὸ τρίβετε τὸ δέρμα σας τακτικὰ πρωὶ καὶ βράδυ. Τὸ πρόσωπο σας γρήγορα θὰ γείνη ὡραιότερο καὶ πολὺ πιὸ νεανικό.

Πούδρα Mystikum ἡ φημισμένη Πούδρα τοῦ Scherk
κουτὶ Δρ 80 Μικρότερο Δρ 50

ἀποστέλλουσα 5δραχμον γραμματόσημον εἰς τὴν δ/σιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, 10, λαμβάνει ἕνα δεῖγμα τῆς Λοσιὸν

Λοσιὸν προσώπου Scherk μόνον τὰ γνωστὰ φιαλίδια μὲ τὸ σῆμα Scherk.

SCHERK

μέγεθος Δρ 90 Μικρότερον Δρ 55

ΔΕΟ

ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΜΕΘΟΔΩΝ Η ΜΙΑ ΚΑΛΗ

Τὸ νὰ μεταχειρίζεσθε διὰ τὸν καλλωπισμὸν τοῦ προσώπου σας τὴν πρώτην τυχοῦσαν-Κρέμαν, εἶναι χαμένος καιρός.

Ἡ χρῆσις μόνον τῆς Κρέμας ΣΙΜΟΝ διατηρεῖ τὴν φυσικὴν δροσερότητα καὶ τὸ βελοῦδινον τοῦ προσώπου σας.

Δύο μέθοδοι ......
Δύο Κρέμαι ......
Δύο ἀποτελέσματα...

Μὴ χρονοτριβῆτε διὰ τὴν ἐκλογήν: χρησιμοποιήσατε τὴν δευτέραν μέθοδον τὴν καλλιτέραν τὴν πλέον ὑγιεινὴν καὶ ἀποτελεσματικωτέραν μὲ τὴν

CRÈME SIMON

ὡς καὶ τὴν ἀρωματικὴν Πούδρα SIMON καὶ τὸν ἀρωματικὸν Σάπωνα SIMON.

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

Ἀπαραίτητον καλλωπιστικὸν διὰ κάθε Κυρίαν. Διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ προσώπου. Καθαρίζει τὸ δέρμα. Ἐξαλείφει τὰς ρυτίδας. Προφυλάσσει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰς καιρικὰς μεταβολάς. Ἐκτὸς τῆς λιπαρᾶς κρέμας, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται τὸν χειμῶνα, δύνασθε νὰ ζητήσετε καὶ

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στεγνὴ διὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας.
Πωλεῖται παντοῦ

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῆ νὰ ράψη τὰ φορέματά της. Ἂς ἐπισκεφθῆ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς διπλωματούχου μοδίστας.

Δ^ΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ Συνοικισμοῦ Βύρωνος
Ὁδὸς Ἀδαμαντίου Κοραῆ 65

Θὰ εὕρη ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γοῦστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ
Ο "ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγάς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 3, παραπλεύρως θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ λουτρὰ τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρὰ τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἰατρικαὶ συμβουλαὶ δωρεάν. Τελεία ἀνακαίνισις
Ὧραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 μ. μ.

ILON
θεραπεύει
Ἐμπυήσεις πάσης φύσεως
Ἀποστήματα, Ἄνθρακας.
Δοθιῆνας Κιρσώδη ἕλκη
Φλεγμονὰς Πληγὰς Ἐκζέματα.
Ἐπιότε καὶ Εὐρύμμα
θεραπεία ἀνώδυνος, ταχίστη.
Δοκιμάσατε, θὰ πεισθῆτε.
Πωλεῖται φαρμακεῖα
ἐργοστ. ILON S. A. FREIBURG-ZURICH
Γενική Ἀντιπροσωπεία ILON Ρόμβη 18 Ἀθῆναι

Καλλίτερα ἀπὸ κάθε ρεκλάμα πείθει μιὰ δοκιμή. Ζητήσατε ἀπὸ τὸν προμηθευτήν σας ἕνα δεῖγμα πούδρας

NOVINA

Βάψατε τὰ περσινά Σας φορέματα μὲ Βαφὰς

ARTI

καὶ θὰ γίνουν καινούργια καὶ μοδέρνα. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεῖα.

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ
ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙΔΟΣ

Τὸ καλύτερον φάρμακον διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως καὶ ἀρθρίτιδος ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε ἡ Arteriovaccine Dr Cilimbaris. Ἡ ἀρτηριοσκλήρωσις θεραπεύεται ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριοβαξίνης Τσιλιμπάρη, ἄνευ διαίτης καὶ ἀφαιμάξεων, ἐπίσης καὶ ἡ ἀρθρῖτις ἄνευ λουτρῶν.

Τὴν συνιστοῦν οἱ διαπρεπέστεροι ἰατροὶ τῆς Εὐρώπης.

Εἶνε ἐγκεκριμένη ὑπὸ τοῦ Ἰατροσυνεδρίου τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἰατροσυνεδρίου τῆς Βέρνης. Εὑρίσκεται εἰς τὰ φαρμακεῖα.

Ἀντιπρόσωπος
Σ. ΒΟΣΥΝΙΩΤΗΣ
Φαρμακοποιός, Ἁγίου Κωνσταντίνου 15, Ἀθῆναι.

ΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
στοκλέους 1 — Ἀθῆναι
λαμβάνει ὑποθέσεις πάσης
φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23060.

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑφηγητοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Μενάνδρου 37—Ἀθῆναι. Τηλ. 1-60

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ἰατρὸς δερματολόγος. Δέχεται ἐν τῇ ΝΕΑ ΚΛΙΝΙΚΗ του, Μάγερ 23α 9-1 καὶ 5-8. ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΔΙ' ΕΝΑ ΕΚΑΣΤΟΝ ΠΕΛΑΤΗΝ.

Τό χαμόγελό
ἀπέκτησ
ἕνα νέον θέλγητρο

Πρῶτα δὲν τολμοῦσα νὰ γελάσω. Τώρα δὲν ἀφίνω εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ δείξω τὰ ὡραῖα μου δόντια, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐχάρισε ἡ χρῆσις τῆς

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡ